

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

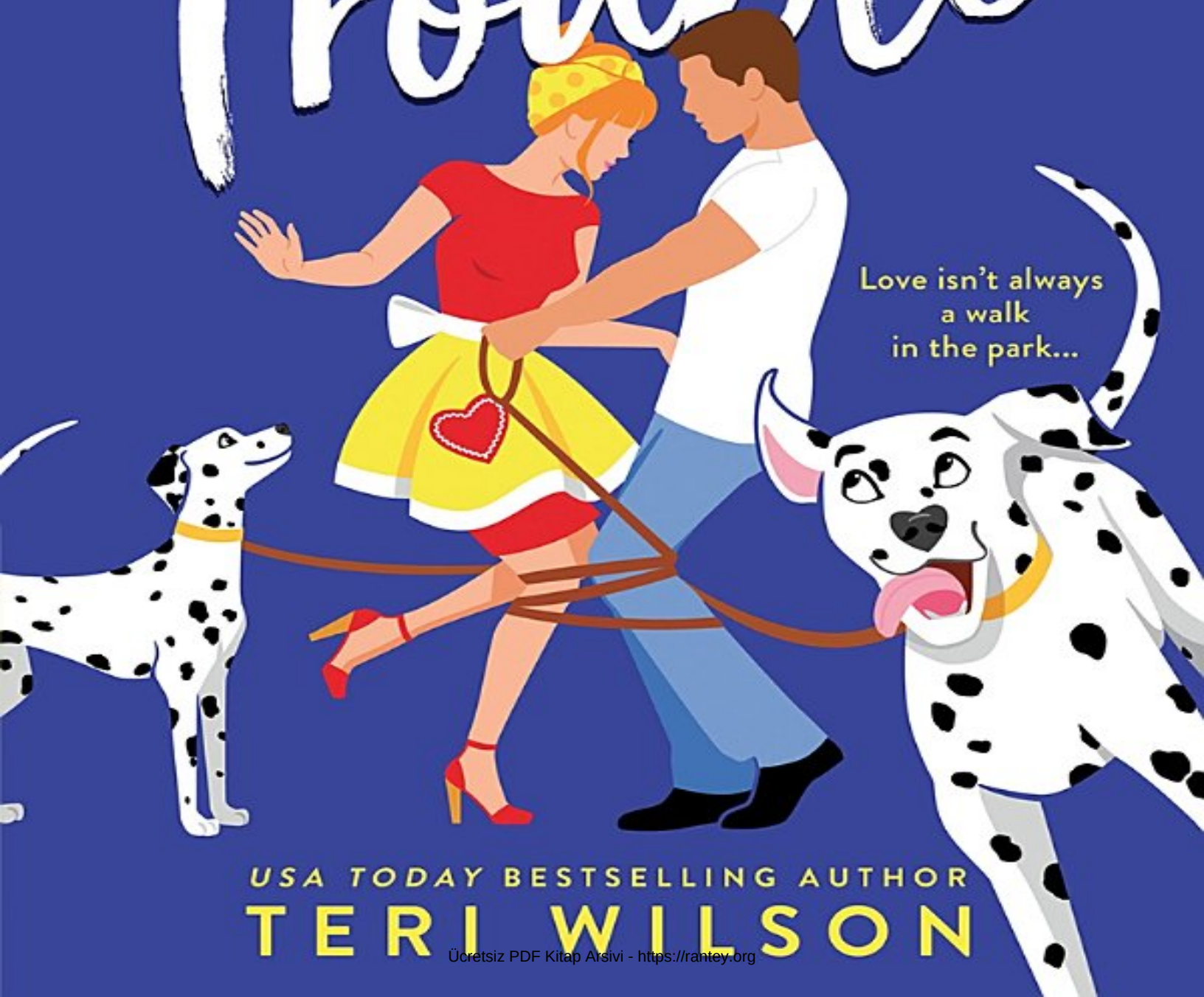
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"LOADS OF FUN AND ALL THE FEELS."

—JULIA LONDON, *New York Times* bestselling author, for *Royally Roma*

A Spot of Trouble

Love isn't always
a walk
in the park...

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TERI WILSON

A Spot of Trouble

TERI WILSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı© 2021 yazan Teri Wilson
Kapak ve iç tasarım © 2021 Sourcebooks Kapak
illüstrasyonu Monika Roe/Shannon Associates

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır.

Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data yayıncıda bulunmaktadır.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka Kapak](#)

Tanıdığım ve sevdiğim tüm köpekler için

Bölüm 1

Violet March kendini bildi bileli Kuzey Carolina'nın Turtle Beach kasabası tek Dalmaçyalıların yaşadığı bir yerdi.

Tam olarak doğru değil, çünkü Violet'in Sprinkles'ı Wilmington yakınlarındaki bir evcil hayvan kurtarma fuarında bulduğu ve oracıkta evlat edindiği güne kadar - kasıtlı olarak - memleketinde hiç Dalmaçyalı yoktu. Hem de hiç. Tabiri caizse bir Dalmaçyalı kuraklığı.

Ama şimdi Violet'in Sprinkles'ı vardı, Turtle Beach'in tüm Dalmaçyalı nüfusu. Sahil kasabasındaki herkes siyah-beyaz ruhlu köpeğin ona ait olduğunu biliyordu. Violet ve Sprinkles birbirlerinden ayrılamazlardı. Sprinkles bir insan olsaydı, ruh ikizi olabilirlerdi. Ama ne yazık ki Sprinkles bir köpekti. Başını belaya sokma konusunda talihsiz bir eğilimi olan sevimli, benekli bir köpekti ve bu da birinin onu güpegündüz tanımaya çalışma cüretini göstermesini daha da şaşırtıcı hale getiriyordu.

"Hey! Hey, sen, kes şunu hemen!" Violet kollarını salladı ve çığlık attı. Sığılıktan ılık, kuru kumlara doğru koşarken deniz köpüğü ayak bileklerinin etrafında dönüyordu.

Violet'in yoga dersi sabahlar Sprinkles'ı adanın köpekler için ayrılmış küçük bir sahil şeridi olan köpek plajına götürmek bir ritüel haline gelmişti. Bir saat kadar tenis topunun peşinde koştuktan, havladıktan ve dalgalara atladıktan sonra Sprinkles son gevşeme pozuna kadar neredeyse hiç kıpırdamadan oturabiliyordu. Elbette Violet köpek plajının bir köpek suçu yuvası olabileceğini hiç düşünmemişti.

Violet tekrar seslendi ama köpek hırsızı irkilmedi bile. Uzun kırmızı bir tasma ile bileğine bağlanmış Sprinkles ile ters yönde yürümeye devam etti. Etrafına bakındı, yarı yarıya babasının ya da erkek kardeşlerinden birinin bir deniz otu kümesinin arkasından fırlayıp onu kurtarmaya gelmesini bekliyordu. Havada asılı kalmaya meyilliydiler. Hem de çok.

Ama hayatında ilk kez, kişisel koruma ekibi ortalıkta görünmüyordu. Tek başınaydı, görünürde mavi bir polis üniforması yoktu. Sıradan bir günde olsa, bu durum Violet'i çok heyecanlandırırdı. Ama şimdi o kadar da değil.

"Köpeğimi bırak!" diye bağırdı, koşarak ve yoga kıyafetleriyle kumları tekmeleyerek.

Birkaç kafa ona doğru döndü ama sabahın erken saatlerinde köpek plajındaki kalabalık daha yaşlıydı. Çoğunlukla yaşlılar. Turtle Beach'in yaşlıları Violet'i iyi tanıyorlardı ve nedenle herhangi bir günde onu çevreleyen kaosa alışkındılar. Doğal olarak, yanlarından hızla geçip gittiğinde telaşlanmaktan çok eğlenmiş görünüyorlardı.

Köpekleri ise hemen harekete geçerek kovalamaya başladı. Saniyeler içinde yarım düzine köpek Violet'in peşine takıldı. Violet köpek kumsalının en ucuna ulaştığında, birisi lululemonlarının eteğinden bir ısırık almıştı. Büyük ihtimalle Bayan Banks'in corgi cinsi köpeği.

Mükemmel. Sadece mükemmel.

"Hey," diye tekrar bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bu sefer suçlu durdu. Arkasını döndü ve eğlenen bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak kadının iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmış ve ayaklarının dibinde dolaşan bir sürü köpeği gördü.

Yani köpek kaçırmanın komik olduğunu düşündü, öyle mi?

Ona ters ters baktı ve işte o zaman kömür grisi tişörtünün cebine dikilmiş fark etti-TBFD. Turtle Beach İtfaiye Departmanı. Violet gözlerinin dehşet içinde açıldığını hissetti.

Köpek hırsızı bir itfaiyeciydi, çünkü tabii ki öyleydi.

Violet'in itfaiyecilere ve onların kedi kurtarma becerilerine karşı *olduğundan* değil. Karmaşık bir durumdu, hepsi bu.

İtfaiyecinin kaşları çatıldı. "Köpeğimi gezdiriyorum. Burası köpek plajı, değil mi?"

"Köpeğini mi gezdiriyorsun? Çok komik." Sprinkles kasabadaki tek Dalmaçyalı'ydı. Yine *herkes* bunu biliyordu.

Telefonuna üç numara tuşladı.

"Az önce 911'i mi aradın?" İtfaiyeci başını eğdi ve Sprinkles anında onun hareketini yansıttı. Birlikte oldukça sevimli görünüyorlardı - soyguncu ve hain.

"Tabii ki yaptım."

"Bunu yapmana gerçekten gerek yok." Gömleğinin cebine dikilmiş harflerin hemen altında duran gümüş rozeti işaret etti. "O çağrıyı yaptığınızda gelen adamlardan biriyim. Yardıma ihtiyacınız olan bir şey mi var?"

Violet onu görmezden geldi - geniş omuzları ve her şeyiyle - ve bulunduğu yerin ayrıntılarını 911 görevlisine verdi. Santral görevlisi Patty Jenkins, Violet'i ismiyle tanıyordu. Burası küçük bir kasabaydı ve Bayan Jenkins babasının ofisinden yaklaşık on adım ötedeki bir masada oturuyordu.

"Babamı gönderin... ya da Joe'yu, ya da Josh'u. Herhangi birini gönderin ama lütfen hemen buraya gelmelerini söyleyin. Birisi Sprinkles'ı kaçırmaya çalışıyor." Violet'in bakışları itfaiyecinin başının üstünden cilalı siyah botlarının ucuna kaydı. "Bir *itfaiyeci*."

"Ah, canım," dedi operatör.

"Aynen öyle." Violet, dört ayaklı en iyi arkadaşını kaçırmaya çalışan itfaiyecinin hangisi olduğunu tespit edebilirdi ama onu tanıyamadı. Bu yüzden aramayı sonlandırdı, kollarını kavuşturdu ve suç işleyen adama ters ters baktı. "Polis yolda. Kaçmayı aklından bile geçirme."

"Buna cüret edemem," dedi kayıtsızca.

Suçüstü yakalandıktan sonraki utanmazlığı gerçekten sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sprinkles'ın umursamazlığı da öyle. Tehlikede olduğunun farkında değil miydi?

Köpek gıcırtilı bir esneme sesi çıkardı ve itfaiyecinin ayaklarının dibine çöktü. Sprinkles gözlerini kapatıp çenesini itfaiyecinin çizmesinin ucuna dayarken Violet içini çekti.

Ciddi misin?

Sprinkles birkaç dakika içinde Stockholm sendromu geliştirmişti. Belki de bu bir Dalmaçyalı-itfaiyeci ilişkisiydi. Ya da belki de onu kaçıran kişinin büyüleyici siyah saçları ve şaşırtıcı yeşil gözleriyle bir ilgisi vardı. Şişe yeşili, içinde gizli bir aşk notuyla okyanusta yüzen mantarlanmış cam gibi.

Violet fark etmemişti. Hem de çok.

Kıyıdaki kovalamacada ona katılan köpekler kesinlikle fark etmiş görünüyordu. İtfaiyecinin ayaklarını kokladılar, kuyruklarını salladılar ve genel olarak ona yaltaklandılar. Corgi'yi sevmek için çömeldiğinde, toplu kuyruk sallama aşırı hızlandı.

Doğrusu, tüm tablo şu seksi itfaiyeci takvimlerinden bir sayfa gibi görünmeye . Violet agresif bir şekilde sinirlenmişti.

"Bana köpeğimi ver, tamam mı?" İçini çekti, sesindeki küçük çaresizlik imasından nefret ediyordu. Belli ki bu adamın onun yavrusunu ne kadar sevdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Eğer şimdi doğru şeyi yaparsan, belki tutuklanmazsın."

"*Tutuklandı mı?*" Köpek hayran kulübünü hayal kırıklığına uğratacak şekilde ayağa kalktı. Kuyruklar sarktı. Kulaklarında pembe fiyonklar olan bir kaniş melezi kederli bir mırıltı çıkardı. "Evet, böyle bir şey olmayacak."

Tanrım, kendini beğenmişin tekiydi. Babasının ya da kardeşlerinden birinin gelip ona bir çift kelepçe takması için sabırsızlanıyordu. Suçlu yürüyüşü çok güzel olacaktı. Belki de videoya çekip YouTube'a koyacaktı.

Ya da TikTok, Instagram hikayeleri ya da çocuklar bugünlerde hangi sosyal medya sitesini kullanıyorsa.

Violet'in kendisi yaşlı değildi. Yirmi sekiz yaşında, teknik olarak bin yıllıktı. Ama yaşlılar merkezinde hafif yoga öğretiyordu, bu da en yakın arkadaşlarının çoğunun yürüteç kullandığı anlamına geliyordu. Doğal olarak, kendisi de yaşlı bir ruh geliştirmişti.

Yürütece ihtiyaç duymaktan ıstık yılı uzak görünen itfaiyeciye baktı. Muhtemelen bütün gün boyunca bir kez bile devrilmeden aşağı doğru köpek gibi yürüyebilirdi. Bir ya da iki dakika boyunca bakışlarını birbirlerine diktiler - Violet'in yanaklarının ısınmasına yetecek kadar uzun bir süre. Birden içi kelebeklerle doldu, bunu da şu anda bir suçun kurbanı olmasına bağladı. Sonra bir polis sireninin uğultusu yüklü sessizliği deldi.

Violet itfaiyeciye muzaffer bir gülümseme attı. "Öyle bir şey olmayacak, ha? Kendine bunu söylemeye devam et, Cruella."

***

Sam Nash hayatında hiçbir zaman bir Disney kötü adamına benzetilmemişti.

Aksine, insanlar onu genellikle Beyaz Atlı Prens kampına yerleştiriyordu. Sam de bu etiketten pek hoşlanmıyordu ama Dalmaçyalı kürküne ve talihsiz iki tonlu peruğuna düşkün uğursuz bir diva ile karşılaştırılmaktan daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Bakın," dedi kendisini hapse attırmaya niyetli görünen inatçı kadına, "bunların hepsi bir yanlış anlamadan başka bir şey değil."

Ama onu duymuş gibi görünmüyordu çünkü kum tepesini yeni aşmış ve ona doğru gelen iki üniformalı polis memuruna çılgınca el sallamakla meşguldü.

Sağduyu Sam'e onların varlığından dolayı rahatlaması gerektiğini söylüyordu. Belki şimdi kendini açıklamak için bir fırsatı olacaktı. Üçü birlikte belki de onu suçlayanın aklını başına getirebilirlerdi. Ama garip bir içgüdü ona sorununun daha yeni başladığını hissettiriyordu.

Polisler yaklaşıkça Sam kaşlarını çatarak kendisine doğru baktıklarını görebiliyordu. Görünüşe göre iki polis Dalmaçyalı savaşında bir taraf seçmişti ve bu onun tarafı değildi. Sam'in tek destekçisi, kalan köpekler gibi görünüyordu. Labrador cinsi bir köpek, kulaklarının arkasını kaçmak için başını Sam'in elinin altına doğru uzattı.

Sam i  çekerek kabul etti.

Hayatını toparlayıp Turtle Beach'e taşınmadan önce uzun uzun d ş nm şti. Chicago'daki istasyonundaki herkes aklını kaçırdığını d ş nm şti. *Sıkıntıdan  leceksin*, demişlerdi. *G receğin tek gerçek ateş, 4 Temmuz'daki maytaplar olacak.*

Sam haklı olduklarını umuyordu. Hayatında daha fazla can sıkıntısına ihtiya ı vardı. Aslında bunu arzuluyordu. Tek istediği küçük, sessiz bir sahil kasabasında sakin bir yaşam s rmekti. İşler nasıl bu kadar çabuk ters gitmişti?

Odağını tekrar çırpınan kadına çevirdi. Sebep oydu. Buna hiç şüphe yoktu.

şakakları sinirden zonkluyordu ve nedense bu baş belası kadını çekici bulması onu daha da sinirlendiriyordu. Bu  ekicilikle ilgili bir şey yapmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Asla. Dalgaların, sanki çökeli bir ay tanrı asıymış gibi ayaklarının dibine vuruşunu fark etmemek biraz zordu.

"Joe! Josh!" Tiz bir çığlık attı ve kollarını en yakındaki polise doladı. Sam aniden kendini parmaklıklar ardında gördü. "Tanrıya şükür buradasın."

şu anda ayı gibi sarılmayan memur bakışlarını Sam'e dikti. "Buradaki sorun ne gibi görünüyor?"

Sahilin diğer ucundaki emekliler şimdi bu sahneyi büyük bir ilgiyle izliyorlardı.

"Sprinkles'ı var." Kadın Sam'in tasmaşının ucundaki benekli köpeği işaret etti. "Ben bakmıyorken onu çaldı ve şimdi de geri vermiyor."

"Bu senin köpeğin değil," dedi Sam. Tartışma daha fazla ilerlemeden bu küçük bilgi kırıntısını açıklığa kavuşturmak önemli görünüyordu, özellikle de tüm polis PDA'larının ışığında.

İki polis, adı Sprinkles değil Cinder olan Dalmaçyalı'ya baktı. Sam onu şehir barınağından evlat edindiği günden beri adı Cinder'dı.

Polislerden biri, "Kesinlikle Sprinkles'a benziyor," dedi.

Diğer memur başıyla onayladı. "Ve Sprinkles Turtle Beach'teki tek Dalmaçyalı."

"Aynen öyle." Kadın Sam'e ters ters baktı ve elini uzattı. "Tasmayı bana ver."

"Hayır," dedi Sam.

"Hayır mı?" Memur Joe ve Josh aynı anda yankılandılar. "Hayır," diye tekrarladı Sam, bu kez daha kararlı bir şekilde.

Yakındaki corgi, köpeklerin en az sevdiği kelimelerden birinin bu kadar hızlı bir şekilde tekrarlanmasından duyduğu hoşnutsuzluğu homurdandı. Emekliler şimdi kendi yollarına gidiyordu, birkaçı alüminyum yürüteçlerinin tekerleklerinden kumda dolambaçlı izler bırakıyordu.

"Sprinkles, her neredeyse, kasabadaki tek Dalmaçyalı değil. Artık değil." Sam köpeğine doğru başını salladı, etrafındaki kaosun destansı seviyesine rağmen hala yanında mükemmel bir pozisyonda duruyordu. "Bu Cinder. Bana ait ve benim adım da Sam Nash. Turtle Beach'te yeniyiz."

"Ve sen bir..." Memur Joe ona bir aşağı bir yukarı baktı. "İtfaiyeci mi?"

Yaşlı vatandaşlardan biri - jartiyer ve gazeteci şapkası takan yaşlı bir adam - belirgin bir tiksintiyle başını salladı.

Sam'in *itfaiyeciliğin* neden birdenbire kirli bir kelime gibi görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama bu konuda sohbet etmek için etrafta dolaşmaya da niyeti yoktu. İşteki ilk gününe geç kalmak istemiyordu, ayrıca açılması gereken taşınma kutularıyla dolu bir sahil evi vardı.

Başını salladı. "Ben yeni itfaiye müdürüyüm. Cinder benim ortağım. Etiketindeki ismi kontrol edin."

Polisler önce Cinder'a, sonra da Sam'in ezeli düşmanına baktılar; bu Sam için biraz yabancı bir kavramdı çünkü daha önce hiç ezeli düşmanı olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. Ama eğer bir tane olması gerekiyorsa, en azından düşmanı dalgalı çilek sarısı denizkızı saçları ve deniz camı rengindeki gözleriyle güzel görünüyordu.

Yine de berbat durumdaydı. *Açıkça*. Arsız, güzel bir karmaşa.

"Lütfen." O güzel mavi-yeşil gözlerini öyle bir devirdi ki neredeyse kafasından dışarı fırlayacaklardı. "Kendi köpeğimi tanıyamadığımı mı söylüyorsun?"

Sam tek omzunu silkti. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"İmkânsız." Denizkızı dalgalarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

Polislerden biri boğazını temizledi. Diğerinin dudakları hafif bir yüz buruşturmayla birbirine . Emekliler aralarında bir ileri bir geri bakıştılar. Memur Joe ve Josh çelişkili görünüyorlardı, bu da Sam'in köpek plajından özgür bir adam olarak çıkabileceğini hissetmesine neden oldu.

"Violet," dedi Memur Joe ölçülü bir ses tonuyla, "sence belki de..."

O daha düşüncesini tamamlayamadan, siyah-beyaz beneklerden oluşan bir bulanıklık ortalarına sıçradı ve kendini sallayarak toplanan herkese -insan ve köpek- deniz suyu püskürttü.

Düzeltilme: sadece deniz suyu değil, deniz suyu ve benekli baş belasının yakın zamanda içinde yuvarlandığı balıksı maddenin korkunç bir karışımı.

Yaşlılar olabildiğince hızlı bir şekilde her yöne kaçışırken, köpekler de yaşanan panik karşısında havladı.

"Aman Tanrım." Memur Joe dirseğinin kıvrımıyla ağzını ve burnunu kapattı.

Memur Josh öğürür gibi bir ses çıkardı.

Violet'in yanakları bir yangın musluğu kadar kızardı. Sam'e mahcup bir bakış fırlattı ve sonra hızla gözlerini kaçırdı.

"Sprinkles, sanırım?" Sahnedeki en yeni Dalmaçyalı, ilgi odağı olmaktan son derece memnun bir şekilde kumda sırt üstü kıvrılırken Sam kaşlarını kaldırdı.

"Evet." Memur Josh başını salladı ve uçan kumun menziline çıktı. "Bu kesinlikle o."

Köpek, sahibinden bile daha berbat durumdaydı. Sam neden şaşırmamıştı?

"Sprinkles, dur. kes şunu," dedi Violet.

Sam'in köpeğin itaat edeceğine dair inancı sıfırdı ama mucizevi bir şekilde yanılmıştı. Violet'in sesini duyunca Sprinkles oturur pozisyona geçti ve vahşi gözlerle ona baktı, pembe dili köpek ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

Eğer hayvan bir balina leşinden çıkmış gibi kokmasaydı sevimli olabilirdi.

Koku korkunç ötesiydi. Sam'in gözleri yaşardı. "Sanırım artık gitmekte özgürüm?"

Memurlar yine hep bir ağızdan başlarını salladılar. "Evet."

Sam artık kendini ömür boyu hapis yatmaya hazırlamadığı için uniformalarına iştirilmiş gümüş parmaklıklara daha yakından baktı. Aynı soyadı

Her ikisinin üzerinde de -Mart- yazılıydı.

İlginç.

Violet'in soyadının da March olup olmadığını merak etti. Bu ayı sarılmalarını açıklıyordu. Ama Sam'in etrafta dolaşp soru soracak zamanı yoktu. Ayrıca, Sprinkles'tan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu.

Violet da öyle. Aslında köpeği kadar pis kokmuyordu. Karşılaşmaları sırasında bir noktada, rüzgârda savrulan saçlarından şekerli vanilya kokusu almıştı. Yine de kadın tam bir belaydı.

Ve onu rezil ettiği için özür dilemeye hiç niyeti yok gibiydi. Ya da polisi aradığı için. Ya da köpeğinin iğrenç kokusu için.

"Cinder," dedi ve köpeği ayağa fırladı, köpek itaatinin mükemmel bir resmiydi.

Sprinkles'ın başı onlara döndü. Kuyruğunu salladı ve Cinder'ın burnu seğirirken yaklaştı. Sam bir süre önce *National Geographic*'te bir köpeğin koku alma duyusunun bir insaninkinden yaklaşık yüz bin kat daha güçlü olduğunu söyleyen bir makale okuduğunu hatırladı. Zavallı Cinder.

"Gerçekten de birbirlerine çok benziyorlar." Violet'in yay şeklindeki dudakları pişmanlık dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kadın haklıydı. Burundan buruna, iki köpek birbirinin ayna görüntüsü gibiydi. Parlak siyah-beyaz kürkleriyle, kuyruklarının ucundan aynı siyah kalp şeklindeki burunlarına kadar birbirlerine nokta nokta uyuyorlardı.

Ama bu yine de bir özür değildi ve Sam'in nezaket gösterecek hali yoktu.

Cinder'ın tasmaşını nazikçe çekiştirdi ve tek kelime etmeden Violet'in yanından geçti. Violet nefesini tuttu ve Sam olay yerinden uzaklaşmadan hemen önce yaşlı seyircilerden birinin inkâr edilemez bir gerçeği mırıldandığını duydu.

"Bu kasaba iki Dalmaçyalı için yeterince büyük olmayabilir."

Bölüm 2

Ne yaptım ben?

Sam, Seashell Drive ile Pelican Street'in kesiştiği kaldırımında durmuş, Turtle Beach'in mütevazı şehir merkezini inceliyordu. Öncelikle, "kaldırım" biraz abartılıydı. Daha çok çakıllı bir yoldu ve her iki tarafı da aşırı büyümüş deniz otlarıyla çevriliydi. Şehir merkezi, bir uçtaki Salty Dog İskelesi'nden diğer uçtaki Turtle Beach Yaşlılar Yaşam Merkezi'ne kadar uzanan dar bariyer adasının en fazla altı blok karesini kaplıyordu. Sam ayaklarını bastığı yerden bir yönde kasabanın sahilinin köpüklü okyanus dalgalarını, diğer yönde ise kıyı içi su yolunun pürüzsüz cam gibi yüzeyini görebiliyordu. Yeni evi olan ada *bu kadar* dardı.

"Belki de bu kasaba iki Dalmaçyalı için yeterince büyük *değildir*," diye mırıldandı. Cinder'ın kulakları bir sağa bir sola döndü.

"Şaka yapıyorum," dedi Sam, benekli köpeğin pürüzsüz başına güven verici bir el koyarak.

Yine de, pastoral bir sahil kasabasını kafanızda canlandırmak ve onu bizzat görmek tamamen farklı iki şeydi. Sam hiçbir zaman bir sahil insanı olmamıştı. Ya da küçük kasaba insanı. Yine de tam bir Dalmaçyalı'ydı. Bu nokta tartışılmazdı.

Diğerlerine gelince, uyum sağlayacaktı. Turtle Beach'in Chicago'nun tam tersi olduğu açıktı ama zaten bütün mesele de buydu, değil mi? Sam, sadece on beş dakikalık bir Zoom'a dayanarak tüm hayatını değiştirmişti.

bir röportaj ve Kuzey Carolina sahil şeridinde üstünkörü bir Google araması. Şimdi buradaydı, rüyasını yaşıyordu.

Yine de şu ana kadar yeni hayatı Turtle Beach broşürünün vaat ettiği sakin ve huzurlu olmamıştı. Pastoral kısmın ne zaman devreye gireceğini merak . Şansı yaver giderse, yakında.

Hemen.

İtfaiye binasına doğru ilerlerken Cinder'a, her şeyden çok alışkanlıkla, "Hadi yapalım şunu," dedi.

Cinder her zamanki gibi mükemmel topuk pozisyonunda onun yanında yürüyordu. Sam'in onun yanından ayrılmaması için onu uyarmasına gerek yoktu. Dalmaçyalı felaketinin karbon kopyası olan unutulmaz Sprinkles'ın aksine Cinder nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Aslında, Illinois'den ayrılmadan önce, Cinder uzun ve sadık hizmetlerinden dolayı Chicago İtfaiyesi'nin saygın Onur Madalyası ile ödüllendirilmişti.

Vurgu *sadık olana*. Sprinkles'ın Violet'i küçük düşürdüğü gibi onu da küçük düşürmeden önce Cinder'ın vücudundaki her siyah nokta dökülürdü. Böyle bir şey olamazdı. Öte yandan Sam köpeğini eğitmek ve onunla bağ kurmak için sayısız saat harcamıştı çünkü sorumluluk sahibi bir hayvan sahibiydi. Nedense Violet'in buna uygun olduğundan şüpheliydi.

Ama bu Sam'in sorunu değildi; tabii eğer düzensiz Dalmaçyalı'sının yangın yönetmeliğini ihlal etme alışkanlığı yoksa. Şimdiye kadar şahit olduklarına bakılırsa, bunu onun yapabileceğini düşünmüyordu.

İtfaiye binası görüldüğünde Sam kaşlarını çattı, kibrit kutusu büyüklüğünde olduğu için değil, kum bir şekilde ayakkabılarının içine girdiği . Tıpkı her sabah yüzüne güneş kremi unutmaması ve köpek plajında Dalmaçyalılarla karşılaşma ihtimalinden bile kaçınması gerektiği gibi, bu tuhaf sorunla başa çıkmayı da öğrenmesi gerekecekti.

Garip bir şekilde, kasabanın itfaiyecilere karşı bariz düşmanlığına da alışmak zorunda kalacaktı. İki polis memuru

İtfaiye binasına yaklaşırken, caddenin tam karşısında bulunan polis karakolunun asfalt garaj yolundan ona açıkça kaşlarını attılar. Cinder bile fark etmişti. Alçak bir sesle gürlledi ve Sam siyah-beyaz vücudunda titreşen hırıltıyı hissedene kadar ona yaklaştı.

"Sorun yok, Cinder," diye mırıldandı.

İyi *değildi*. Aslında, iynin tam tersiydi. Sam normal bir insanın yapacağı gibi polis memurlarına gülümseyip el salladı ama şaşkın, ama biraz daha az düşmanca bakışlardan başka bir şeyle karşılaşmadı.

"Az önce o polislere el mi salladın?"

Sam arkasını döndüğünde Turtle Beach itfaiyecilerinden birinin, cihaz bölmesinin hemen dışında duran damperli kamyonun parlak kırmızı dış yüzeyini parlattığını gördü.

"Yaptım," dedi.

"Evet, bunu yapmayız." Diğeri itfaiyeci başını salladı. "zellikle de şimdi."

Sam nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Aması gereken o kadar çok şey vardı ki, ne yapacağını şaşırmıştı. "Tam olarak ne yapmıyoruz? İlk müdahale ekipleriyle etkileşim mi?"

İtfaiyeci bir kahkaha attı. "Polis oldukları zaman değil. Kış ve sonbahar geldiğinde belki, ama şimdi değil."

Sam, katlanabilir sandalyeler, güneş şemsiyeleri ve rengrenk havlularla dolu hevesli plaj ziyaretlerinin kum tepelerinin üzerindeki dar sahil evleri sıralarından denize doğru yürümeye başladıkları şirin caddeye bir aşağı bir yukarı baktı. "Turist sezonu mu?"

"Ne? Hayır. *Softbol* sezonu." İtfaiyeci başını salladı. "Sen *gerçekten* Burada yenisin, değil mi?"

"Sam Nash." Sam elini uzattı.

"Griff Martin. TBFD'ye hoş geldiniz." Griff Sam'in elini sıktı ve ardından Sam'in ayaklarının dibinde kibarca durma pozisyonunda oturan Cinder'a baktı.

Görünüşe göre, bir çift polis memuruna el sallayan bir itfaiyecinin görüntüsü o kadar yenilikçiydi ki, Griff benekli köpeği henüz fark etmemişti. "Vay be. İşteki ilk günün ve bir şekilde Violet March'ın Dalmaçyalı'sını tanımayı başardın. Belki de softbol sezonu hakkında sandığımdan daha çok şey biliyorsundur."

Sam'in midesi sıkıştı. *Yine mi?* "Bu köpek Violet March'a ait değil. O bana ait."

Griff ona abartılı bir göz kırptı. "Elbette öyle." "Çok ciddiylim."

Griff'in yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Senden hoşlanıyorum dostum. Komiksin ama herkes Sprinkles'ın şehirdeki tek Dalmaçyalı olduğunu biliyor."

Sam'in Turtle Beach'teki ilk günü *Groundhog Day* filmindeki gibi hissettirmeye başlamıştı. Ve iyi anlamda değil. Caddenin karşısındaki polis merkezine doğru baktı ve kendini köpeklerle ilgili suçlardan bir kez daha tutuklanmaktan kurtulmaya hazırladı.

Griff ellerini TBFD tarafından verilen kargo pantolonunun ceplerine soktu ve biraz daha yaklaştı - Sam'in nefesindeki kahve kokusunu yakalayabileceği kadar yakın. "Polis departmanının gayri resmi maskotunu çalmak harika bir hareket ama bil diye söylüyorum, polis şefinin kızı yasak bölge. Sprinkles'ı bulduğunuz yere geri götürmelisiniz. Şef Murray'nin emirleri: Violet'e bulaşamayız-özellikle de geçen yıl olanlardan sonra. İşler biraz fazla ileri gitti."

Yine çözülmesi gereken çok şey vardı. Ama her şeye rağmen Sam birdenbire Cinder'ın yanlış kimliğinden çok Violet March ve onun geçen yıl bir itfaiyecinin ellerinde karşılaştığı talihsizlik hakkında endişelenmeye başladı.

Kızın denizkızı saçlarını ve ayaklarının dibinde dönen köpüklü okyanus dalgalarını düşündü ve ilk kez kızın parlak mavi-yeşil gözlerindeki bakışın aslında başka bir şey -kırılganlık- olduğu halde öfkeyle karıştırıp karıştırmadığını merak etti.

Hayır, çok öfkelenmişti. Belki de daha önce düşündüğü kadar akli dengesi yerinde değildi.

Sorma. Sor. Sorma. Bu seni ilgilendirmez.

"Ona ne oldu?" dedi. Kahretsin,
sormuştu.

Ama Griff ona bir ipucu veremedi, geçen ay Sam'in Zoom mülakatını yapan adam onlara doğru geldi. Bakışları Sam'in yüzünden Cinder'ın tasmaından Dalmaçyalı'nın kuyruğuna kadar inip mutlu bir şekilde kaldırımı süpürürken hoş gülümsemesi soldu.

Sam başına gelecekleri biliyordu ama yine de her gözeneğinden hayal kırıklığı fışkırıyordu.

"Violet March'ın köpeğiyle ne yapıyorsun?" Şef Murray, Cinder'e bakarken iri ve kaslı kollarını kavuşturdu.

"Bu Sprinkles değil," dedi Sam bıkkınlıkla. Bir Dalmaçyalı'nın üzerindeki lekeleri temizlemek mümkün müydü? Ya da onları dev bir noktadan noktaya bulmaca gibi birleştirmek? Cinder'ı Sprinkles'a daha az benzetecek ve Dalmaçyalı spekülasyonlarına son verecek herhangi bir şey.

"Bu Cinder." İsmi söylendiğinde köpeğin kulakları dikildi. "O bir yangın güvenliği köpeği. Denetimlerde bana eşlik etmesi ve sunumlar sırasında yangın güvenliği tekniklerini göstermesi için eğitildi."

Bunu uzun, garip bir duraklama izledi. Sam'in duyduğu tek ses Cinder'ın yumuşak pantolonu ve uzakta kükreyen okyanustu. L treninin tıkırtısını, şehir otobüslerinin iniltili dur kalklarını ve sabah trafiğinin eziyetini özlemişti. Chicago'nun sokak seslerinin sürekli uğultusu kanında vardı ve onsuz kendini başıboş hissediyordu - taşınmasıyla ilgili beklemediği bir şey daha. Ne de olsa insanlar telefonlarındaki uygulamalarda ya da ses sistemlerinde kıyıya vuran dalgaları duymak için iyi para ödüyorlardı. Sam değil ama insanlar.

Normal insanlar... gecenin bir yarısı soğuk terler dökerek uyanmayan ve ardından üç saat boyunca tavana bakarak işkence çekmeyen insanlar,

Yakındaki denizin sakinleştirici etkilerine karşı bağıışıklığı vardır.

"Huh," dedi hem Griff hem de Şef Murray bir süre sonra, sanki Sam'in Cinder'in görevleriyle ilgili yaptığı açıklama bir tür yabancı dilde söylenmiş gibi.

Sam'in başı ağrıyordu. Aniden canı dünyanın en iyi migren ilacı olan Chicago usulü pizza çekti.

"Yani bu köpek senin ortağın gibi mi?" Şef Murray, Cinder'e daha yakından bakmak için eğildi.

"Evet." Bunu Sam'in röportajında zaten ele almışlardı. Bundan emindi. Yeni şefine köpeğinden bahsetmeden eşyalarını toplayıp Kuzey Carolina'ya taşınmazdı. Cinder, Sam'in yangınlarla mücadele etmekten itfaiye şefi olarak iş aramaya geçiş yapabilmesinin yarı sebebiydi.

TBFD'den gelen iş teklifi bir nimetti. Şef Murray'in e-postası geldikten sonra Sam şanslı yıldızlarını saymakla o kadar meşguldü ki böylesine küçük bir departmanın neden kadrosuna tam zamanlı bir itfaiye şefi eklemeye ihtiyaç duyduğunu merak ediyordu. Her şey ne kadar çılgınca görünse de, mantıklı gelmeye başlamıştı. "Açık konuşalım, softball oynamakla pek ilgilenmiyorum," dedi Sam.

dedi.

Buraya bir iş yapmak için gelmişti, topluma karışmak için değil. Ayrıca Sam'in eline sopa almayalı uzun zaman olmuştu. Neredeyse bir yıl.

Şef Murray doğruldu ve kısık gözlerle Sam'e baktı.

"Dostum." Griff başını salladı. "Polis gücüne karşı yaz softball turnuvasına katılmak zorunludur."

Sam iç çekti. Burası deliliğin de ötesindeydi. Neredeyse tutuklanmak üzereyken kuyruğunu kısıtırıp geri kaçmalıydı. "Zorunlu mu? Bu müfredat dışı faaliyetlerin doğasına aykırı değil mi?"

"Griff haklı," dedi şef. "Sadece zorunlu değil, aynı zamanda işe alınma sebebiniz de bu. Silahlar ve Hortumlar Cumartesi günü başlıyor."

Silahlar ve Hortumlar. Sam'in ağız kendisine rağmen yarım bir sırtışa dönüştü. Bu tuhaf sahil kasabasındaki diğer her şey gibi turnuvanın adı da çok şirindi.

Belki softbol turnuvasının garip rekabetçi doğası hariç.
Ve Violet March'ın başına gelen talihsiz şey.

Bu konuda endişelenmemesi gerektiğini biliyordu. Aslında şu ana kadarki tüm işaretler, burada hayatta kalmak istiyorsa Violet ve Sprinkles'tan mümkün olduğunca uzak durması gerektiği sonucuna işaret ediyordu. Devam eden Dalmaçyalı meselesi ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

Şef Murray onun sırtına sert bir tokat attı - polis şefinin kızı ve onun baş belası benekli yardımcısıyla ilgili tüm düşünceleri kafasından silip atacak kadar sertti. "Turtle Beach'e hoş geldin, serseri."

***

Violet geriye dönüp baktığında, bu sabah köpek plajında biraz aceleci davrandığını fark etti. İtfaiyeci neler olup bittiğini anlatmaya çalışmış ama Violet ona izin vermemişti. Kardeşleri Josh ve Joe'nun kaos dindikten ve yoga arkadaşları yürüyüşçülerini Turtle Beach Yaşlılar Yaşam Merkezi'ne doğru yönlendirdikten sonra çok yardımcı bir şekilde belirttikleri gibi, *bir* itfaiyeciye itfaiyeciymiş gibi davranmıştı. Sonuç tam bir Dalmaçyalı aşağılanmasından başka bir şey olmamıştı.

Görünüşe göre zavallı adam Turtle Beach'te toplam on iki saattir ikamet ediyordu ve bu bilgiyi Josh, Turtle Beach Lisesi'nde okuduğu günlerde balo arkadaşı olan kasabanın tek emlakçısını tek bir telefonla arayarak öğrenebilmişti. Violet kasabaya yeni gelen itfaiyeciye şüpheyle yaklaşımdan ne kadar nefret etse de, onun muhtemelen Guns and Hoses'ı hiç duymadığını fark etti.

Henüz.

Belli ki bu değişecek. Bu arada, ona bir şey borçlu olabilir.
onu tutuklatmaya çalıştığım için *küçük* bir özür. Softbol sezonu bile açılmamıştı.

resmi olarak henüz başlamamıştı. Yıllık turnuvayı bir nebze de olsa onurunu koruyarak atlatmak istiyorsa, durumu yatıştırmaya çalışması gerekiyordu.

Ayrıca köpeği de çok sevimliydi. Üniformasına rağmen, bir erkekte en sevdiği özelliklerden birine sahip olduğu açıktı: Dalmaçyalıları takdir etmek. Ne kadar korkunç olabilirdi ki?

Dikkatli ol. En son yangın kaskı takmış güzel bir yüzün yanında gardınızı düşürdüğünüzde neler olduğunu hatırlayın.

Sanki unutulabilirmiş gibi.

Ama o adamla çıkmak istemiyordu. Bunu yaşadı, yaptı, tişörtünü aldı. Bir daha asla. Violet'ın romantik ilişkilerle işi bitmişti. Şu andan itibaren tek umursadığı Sprinkles ve onun parlak yeni kek kamyonuydu.

Ve tabii ki ailesi. Ve arkadaşları. Ve polis departmanı bu Cumartesi açılış maçında itfaiye departmanını tamamen yok ediyor.

Tamam, pek çok şeyi önemsiyordu ama biriyle çıkmak listenin son sırasındaydı. Kesinlikle dibe vurmuştu. Şu anda elinde pembe bir fırın kutusu ve ayaklarının dibinde Sprinkles ile itfaiye istasyonunun önünde duruyor olması basit bir öz saygı meselesiydi. Şef Murray'nin kendisine baktığında gözlerinde her zaman gördüğü suçluluk ve üzüntünün garip birleşiminden nefret ediyordu ve Tbfd'nin satın alıp tükettiği her kekin acınası bir satın alma olduğunu çok iyi biliyordu. Kekleri iyi olmadığından değil - *harikaydılar*, çok teşekkür ederim. Sadece hayatına devam etmek ve itfaiyecileri normal, sağlıklı, *sporla ilgili* bir şekilde küçümsemeye geri dönmek istiyordu.

Violet omuzlarını dikleştirdi ve Sprinkles'a baktı. "Bunu yapabiliriz. Canavarın karnında beş dakika geçirdikten sonra buradan çıkacağız."

Ama itfaiye binasının parlak kırmızı kapısına doğru bir adım attığında, Dalmaçyalı yerinden kımıldamadı. Violet tasmayı nazikçe çekiştirdi ama hâlâ... hiçbir şey yoktu.

Caddenin karşısında, erkek kardeşinin memur arkadaşlarından biri karakoldan çıktı ve onu görünce aniden durdu. Elindeki çörek yere düştü.

Süper. Bu zaten başka bir utanç verici bölüme dönüşüyordu.

"Biz iyiyiz!" Polise el salladı. "Sadece biraz kek bırakıyorduk. Endişelenecek bir şey yok."

Tercümesi: *Lütfen koşup babama ve kardeşlerime söylemeyin.*

İhtiyacı olan son şey, ailesinin sanki bir rehineymiş gibi buraya gelmesiydi.

"Sprinkles, lütfen. Bir kez olsun dinle. Eğer beni itfaiye binasına kadar takip eder ve moral desteği için yanımdan ayrılmazsan, üzerinde adının yazılı olduğu vanilyalı pastırmalı akçağağaçlı bir kek var," diye fısıldadı Violet.

Şükürler olsun ki söz/rüşvet işe yaradı. Violet kırmızı kapıdan içeri girerken Sprinkles öne fırladı ve tasmaşının ucunda mutlu bir şekilde sallandı. Normalde köpeğini kekle beslemezdi, bilginiz olsun. Umutsuz zamanlar ve hepsi bu.

"Violet." Griff Martin onu gördüğünde sevkiyat alanındaki koltuğundan gözlerini kırıştırdı. "Um... burada ne yapıyorsun?"

Kadının yanından geçerken ona Joe, Josh ya da TBPB'nin diğer üyelerinin eşlik etmesini beklediğine şüphe yoktu.

Çenesini kaldırdı. Yetişkin bir kadındı ve kendi başının çaresine bakabilir ve hayatını kendi başına yoluna koyabilirdi. "Buraya yeni itfaiyeciyi görmeye geldim. Bu sabah erken saatlerde küçük bir yanlış anlaşılma yaşadık."

"Bak." Griff ellerini kaldırdı. "Ona köpeği geri vermesini söyledim ama o senin olmadığı konusunda ısrar etti."

"Ah, biliyorum." Violet başını Sprinkles'a doğru eğdi. "Sprinkles iyi, gördün mü?"

Griff'in bakışları daraldı. "Gerçekten de birbirlerine çok benziyorlar, değil mi?"

Teşekkür ! Ona muzaffer bir sırtış fırlattı. "Evet, öyle."

Sprinkles daha tatlıydı ama. Belli oluyor.

"Ona burada olduğumu söyleyebilir misin?" Elindeki pembe fırın kutusuna baktı ve sonra tekrar Griff'in şaşkın yüzüne baktı. "Onun için küçük bir barış teklifim var. Neredeyse tutuklanmasından sonra en azından bunu yapabilirdim. Bunu ona vereceğim ve sonra yolumuza devam edeceğiz."

"Hoo boy. Neredeyse tutuklanıyordun?" Griff yüzünü buruşturdu. "Sormayacağım bile. Sam yeni ofisine yerleşiyor. Beni takip edin."

Gıcırdayan ofis koltuğundan kalktı ve Violet'i itfaiyenin ortak alanına doğru götürdü; Violet'in düşman bölgesinde ortaya çıkması her şeyin bir anda durmasına neden oldu. Kimse hareket etmedi. Ya da nefes almadı. Ya da tek kelime etmedi. Violet'in Hortumlar'ın birinci kalecisi olarak tanıdığı bir itfaiyeci ona bakarken üzerinde *WTF Where's the Fire* yazan seramik bir kupadan gömleğinin önüne kahve döktü. Ping-Pong masasının iki yanında oturan bir çift itfaiyeci, küçük beyaz topları odanın içinde zıplarken komik bir şekilde oldukları yerde donup kaldılar.

Sprinkles kutunun peşinden koşarken ayak tırnakları fayans zeminde şakırdadı ve bu sırada neredeyse Violet'in kolunu yuvasından çıkarıyordu. Fırın kutusu Violet'in elinden kaymaya çok yaklaştı. Sprinkles'ın köpekçik ağzında pinpon topuyla koşarak yanına dönmesine yetecek kadar uzun süre kutuyu elinde tutmayı başardı.

"Buyurun," dedi Griff, iki sıra deri koltuğun arkasında yer alan ve devasa bir düz ekran televizyona bakan kapalı bir kapının önünde durarak. "Bu yeni adam."

"Teşekkürler." Bir gülümseme yapıştırdı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Benim için zevkti." Griff, Sprinkles'ın kulaklarının arkasına bir çizik attı ve sevkıyat masasına doğru geri döndü.

Violet, ortak alandan geçerken diğer itfaiyecilere attığı uyarı bakışlarını fark etmemiş gibi , ancak ona açıkça bakmayı bıraktıklarında içinden bir rahatlama şeridi geçti.

Tamam. Derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı. *İşte bir şey yok.*

"İçeri gel," diye homurdandı biri kapının diğer tarafından. Bu huysuz sesi nerede olsa tanırdı.

Violet onun neden bir ofisi olduğunu merak etti. İtfaiyeciler hakkında bildiği kadarıyla -ki bunu kabul etmek istemiyordu- bütün gün masa başında oturmazlardı. Aslında, itfaiye binasının kapısını son kez kararttığında, Şef Murray gerçek bir ofisi olan tek departman üyesiydi. Onunki mutfak tarzı mutfağın hemen dışında yer alıyordu ve hızlı bir bakışla hâlâ orada olduğunu doğruladı.

Her neyse. Sadece kibarlık yapıp kekleri teslim etmesi gerekiyordu, böylece başı dik bir şekilde köpek plajına geri dönebilecekti.

Kapıyı açtı ve içeri girdi; yukarıda bahsi geçen huysuz itfaiyeci, Violet'in o güne kadar gördüğü en titiz şekilde düzenlenmiş masanın üzerinde eğilmiş oturuyordu. Pürüzsüz ahşap yüzeyin kenarına, üzerinde *Sam Nash, İtfaiye Şefi* yazan bir masa levhası yerleştirilmişti. Doğru ya, o bir itfaiye şefiydi, sıradan bir itfaiyeci değil. Bu ofisi açıklıyor. Dört dolmakalem, isim levhasının yanına düzgün bir şekilde dizilmiş, eşit mesafelerde aralıklarla yerleştirilmişti. Sam'in önündeki dosyada o kadar temiz bir kâğıt yığını vardı ki, sanki yazıcıdan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Görünürde tek bir kırıksıklık bile yoktu.

Sprinkles'in tek yumurta ikizi odanın köşesindeki itfaiye arabası kırmızısı köpek yatağında dinleniyor, yumuşak kahverengi gözleriyle Violet'e bakıyordu.

"Merhaba," dedi Violet.

Sam sonunda başını kaldırdı.

"Oh. Selam." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Neden birdenbire küçücük ofisinde yeterince hava yokmuş gibi hissetmeye başlamıştı? "Sensin demek."

Sprinkles ona doğru koştu ve pinpon topunu ağzından tükürdü, top Sam'in ayaklarının dibinde sekti. Mucizevi bir şekilde, diğer Dalmaçyalı bunu tamamen görmezden geldi.

Sam'in bakışları Sprinkles'a kaydı. "Ve sen de."

Sprinkles kuyruğunu salladı ve Sam onu okşayana kadar elini dürttü. Violet'ın kalbi isyankâr bir şekilde küçük bir çekiş yaptı. Köpeğini okşarken bu kadar iyi görünmek zorunda mıydı? Parmak uçlarının Sprinkles'ın pürüzsüz, siyah-beyaz tüyleri üzerinde gezinişinde bir nezaket vardı; Violet'ın boğazına hiç de uygun olmayan bir yumru oturtan şefkatli bir hürmet.

"Merak etme. Onu son gördüğünden beri banyo yaptı," dedi Violet, Sam'in delice organize edilmiş ofis malzemeleri gibi daha az tehlikeli bir şeye odaklanmak için elinden geleni yapıyordu.

"Evet, kokusunu alabiliyorum." Sam burnunu oynattı. "Hayal mi görüyorum yoksa şimdi de kek gibi mi kokuyor?"

"Oh, bu o değil. Sana kek getirdim." Pembe kutuyu ona doğru itti.

Bakışları kayıtsız kaldı. "Sen mi yaptın?"

"Barış teklifi olarak." Yüzü . "Benim işim bu, ben bir fırıncıyım."

Son kısmı ekledi çünkü ona bir şeyler pişirmek için olağanüstü bir çaba sarf etmediğini belirtmek çok önemli görünüyordu. O bir kariyer kadınıydı, Betty Draper değil.

Kabul etmek gerekir ki, zamanının çoğunu fırırlı pembe puantiyeli önlükle geçiren ve hala babası ve iki ağabeyiyle birlikte March ailesinin sahil evinde yaşayan bir kariyer kadınıydı. Ayrıca cupcake kamyonuna sahip olalı daha bir hafta bile olmamıştı ama bunlar onu daha az profesyonel yapmıyordu.

"Anlıyorum." Sam tuhaf logosuna baktı: bir yemek kamyonunun direksiyonunda bir Dalmaçyalı ve tepesinde dönen dev bir kek. "Sweetness on Wheels, bu sen misin?"

"Elbette öyle. Dediğim gibi, sadece uğrayıp özür dilemek istedim. Konu softball olunca burada işler biraz karışıyor ve bir an için Sprinkles'ı şaka olsun diye çalmaya çalıştığını düşündüm. Ama şimdi fark ettim ki şehirde yenisin. Cinder'ın sana ait olduğu çok açık ve belli ki bizim küçük çılgın kavgamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sam'in bakışları onunkilerle buluştu ve sonra o sert ağzı, kadının içini erimiş sıcak çikolatalı keklerden biri gibi yapış yapış yapan orantısız bir gülümsemeye dönüştü. Ah, onun nesi vardı?

Fırın kutusunu titreyen elleriyle adamın masasına bıraktı ve tekrar adama baktığında, bakışları adamın sol omzunun üstündeki bir şeye takıldı; bu şey onu hemen gerçekliğe geri döndürdü.

Sam bir elini mükemmel saçlarında gezdirdi. "Aslında, ben-"

Violet devam edemedi onun sözünü kesti. "Bu da ne?"

Ses tonu keskinleşti ve Sam'in gülümsemesinin ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolmasına neden oldu.

Bakışları daraldı. "Neymiş o?"

Violet onun için her şeyi heceleyecek değildi. Gerek de yoktu zaten. Kanıtlar, ofisinin arka duvarında, üzerinde kocaman bir manşet olan çerçeveli bir gazete haberinde asılı duruyordu: *Yerel Üniversite Onur Listesi'nde yer alan Sam Nash, Chicago İtfaiyesine Katılmak İçin MLB Sözleşmesini Reddetti.*

Sam neredeyse bir Beyzbol oyuncusu muydu? Bunun tek bir anlamı olabilirdi. O bir zilciydi!

İtfaiye onu Turtle Beach'e getirmiş ve sadece bu sezon Guns and Hoses şampiyonluk kupasını kapmak amacıyla süslü bir ofise yerleştirmişti. Dahası, bunu saklamaya çalışacak kadar bile nezaketi yoktu.

Bir insan ne kadar alçalabilir? Atletik yapısı, Hall of Fame kasları ve aşağılık derecede yakışıklı yüzüyle kasabaya gelip TBFD'ye zafer kazandırabileceğini düşünmeye nasıl cüret edebilirdi? Bu resmen hırsızlıktı. Babasının sokağın karşısındaki tek hücreli hapisanesinde çürümeyi hak ediyordu. Belki de 911'i tekrar aramalıydı.

"Violet?" Sam'in kaşları çatıldı, sanki kızın birdenbire neye bu kadar üzüldüğüne dair en ufak bir fikri yokmuş gibiydi.

Sprinkles ve Cinder burunlarını birbirine değdirdi, kuyrukları sallandı ve iki köpeğin birlikte sevimli görüntüsü neredeyse Violet'in kalbini kıracaktı. Her nasılsa Sam'in bir Dalmaçyalıya sahip olması ihanetini çok daha kötü hale getirmişti. Böylesine benekli, tatlı bir köpeği hak etmemişti. Violet onu yanlışlıkla köpek hırsızlığıyla suçladığı için bir saniye bile kendini kötü hissettiğine *inanamıyordu*. Gururunu ayaklar altına almış ve ona kek yapmıştı ama adam Dalmaçyalı bir iğrençten başka bir şey değildi.

Sam ellerini kaldırdı. "Burada neler döndüğünden emin değilim ama-"

Sonunda onun bakışlarını takip etti ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. Bir küfür mırıldandı ve dişlerini o kadar sert sıktı ki çene çizgisinde ultra erkeksi bir düğüm canlandı. Violet yanlışlıkla tekrar kendinden geçmeden önce bakışlarını kaçırdı.

"Bakın, açıklayabilirim," dedi.

Neden erkekler iğrenç bir şey yaptıklarında hep bunu söylerlerdi?

"Zahmet etmeyin. Bu cümleyi daha önce de duymuştum." En son, tam da bu istasyonda çalışan başka bir itfaiyeciden - onu kullanmış olması dışında hiçbir şeyi açıklayamayan bir itfaiyeciden.

Turtle Beach'te her şey softball'a bağlıydı. Rozeti olan herkesten tamamen uzak durmayı ne zaman öğrenecekti?

Sam'in masasındaki pembe fırın kutusunu kaptı. "Haydi, Sprinkles. Biz gidiyoruz."

"Cidden, keklerimi geri mi götürüyorsun?" Sam ellerini kalçalarına koydu ve gerçekten de kuşkuyla bakma cesaretini gösterdi.

"Kesinlikle öyleyim," dedi Violet.

Artık iyi davranmak yoktu. Ona şüpheyle bırakmıştı. Sam hakkındaki ilk içgüdüleri başından beri doğrudu. Onun sevimli köpek baba rutinine ya da sadık Dalmaçyalı'sına aldanmasına asla izin vermemeliydi.

Artık itfaiyeciler söz konusu olduğunda, Violet March nihayet her şeyi siyah-beyaz görmeyi öğrenmişti.

Bölüm 3

Ertesi sabah Sam'in ofisi hâlâ krema gibi kokuyordu. Şekerli tereyağlı krema ve çırpılmış vanilyanın sıcak kokuları havada asılı duruyor, ateşli Bayan Violet March'ın kendisi kadar cezbedici oluyordu.

Sam için değil elbette. Direnebilirdi. Direnirdi. Ona tekrar bulaşmaktansa başka bir yanan binaya doğru koşmayı tercih ederdi.

Violet'i ikna etmenin bir yolu yoktu. Duvardaki gazete kupürünün kendi işi olmadığını açıklamaya çalışmıştı. Şef Murray makaleyi Sam'in niteliklerini araştırırken internette bulmuş ve üniversitede .333 vuruş ortalamasına sahip bir itfaiyeci bulduğu için o kadar sevinmişti ki, o lanet şeyin çıktısını alıp bir çerçeveye yapıştırmıştı. Ama tabii ki Violet, Sam'in son derece mantıklı açıklamasını dinlemek için fazla aceleliydi.

Sam şok olmuştu. Violet onu köpek hırslılığıyla suçladığında başının belada olduğunu anlamıştı. Yine de aptalca bir nedenden ötürü, bir gün önce kucağında o güzel pembe kutu ve minik karikatür keklerle süslenmiş bir tasma ile ince bileğine bağlanmış gürültülü Dalmaçyalı ile ofisine geldiğinde, gardını düşürmüştü. Sadece bir anlığına... ama o bir saniyenin küçük bir şeridi neredeyse Turtle Beach'e neden geldiğini unutmasına yetecek kadar uzun sürmüştü. Spoiler uyarısı: Polis şefinin kızının güzel küçük parmağına sarılmasına izin vermek için değildi.

Kendini minnettar hissetmeli, gerçekten. Görünüşe göre onun polis departmanına karşı büyük bir komplonun parçası olduğunu düşünüyordu.

Bundan sonra onu rahat bırakacağını garanti etmişti ve Sam'in ihtiyacı olan da tam olarak buydu. Boşluğa. Bu yüzden Chicago'daki taş evini bırakmış ve hayatı boyunca evim dediği şehri terk ederek Carolina sahillerinin rüzgârlı kumsallarında yeni bir başlangıç yapmıştı. Burada nefes alabilirdi. İyileşebilirdi. Ayak parmaklarını kuma batırabilir, gözlerini kapatabilir ve üç ay önce korkunç bir şekilde ters giden her şeyi, kaybettiği her şeyi unutabilirdi. Sevdiği her şeyi.

Yeni hayatı yangınları söndürmekle ilgili değildi. Onları önlemekle ilgiliydi, hem gerçek hem de mecazi türden. Teçhizatıyla bir yangının üzerine gittiğinde hissettiği heyecan gitmişti ve bir daha geri gelmeyecekti. Eskiden bir çağrıdan ayrıldıktan sonra boğazının arkasındaki yanık ve saçlarının isli kokusu için yaşardı. Bunlar onun gerçek ve önemli bir şey yaptığı anlamına geliyordu.

Yine de içinde başka bir şey temelden değişmişti. Artık boğazının arkasındaki yanmayı arzulamıyordu. Bundan nefret ediyordu ve bunu önlemek için elinden gelen her şeyi yapmaya karar vermişti. Turtle Beach İtfaiyesi'ne geçmesinin nedeni de buydu. Bir itfaiye şefi olarak, trajedileri daha gerçekleşmeden durdurabilirdi - özellikle de Turtle Beach gibi yetersiz hizmet alan bir toplulukta. Yeni memleketinde hiç tam zamanlı bir itfaiye müdürü olmamıştı ama o artık buradaydı. Kasabayı olabildiğince güvenli hale getirmek için üzerine düşeni yapabilirdi. Violet ne düşünürse düşünsün, buraya gelmek hiçbir zaman softball için olmamıştı.

Sam yine de onun istediği şeye inanmasına izin vermekten memnundu. Bir tur daha özür çöreği yemese de olurdu. Onun masasının karşısında dikildiğini görmek onu sarsmıştı ve sarsılmaktan hoşlanmıyordu. Onun duygulu deniz camı gözlerinin ya da kiraz kırmızısı dolgun dudaklarının dikkatini dağıtmasına, Dalmaçyalı'nın ayaklarının dibinde pinpon topu tükürmesine ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı yoktu.

Yine de, bu sabah yataktan tökezleyerek kalktığında, kendine dumanı tüten bir fincan sade kahve doldurmuş ve yeni evinin güvertesine taşımıştı.

Violet'in adanın körfez tarafındaki tahta kaldırımında bisiklete bindiğini görünce tüm vücudu sıcaktan kavrulmuştu.

Bisikleti eski bir sahil bisikletiydi, Tiffany mavisiydi, krem rengi kalın lastikleri ve gidona bağlı hasır bir sepeti vardı. Kask takıyor muydu? Hayır, tabii ki takmıyordu. Çilek rengi saçları arkasına dökülmüş, altın sarısı güneş ışığıyla öpüşüyordu ve işleri daha da tehlikeli hale getirmek için Sprinkles bisikletin yanında koşuyor, pembe kek tasmaıyla bir kez daha Violet'in bileğine bağlanıyordu. Tüm sahne, gerçekleşmeyi bekleyen bir kazaydı.

Sam'in kahve fincanını tutuşu sıkılaştı. Yanı başındaki Cinder, alışılmadık derecede kederli bir mızıldanma sesi çıkardı.

Serin ve tuzlu hava Cinder'ın kulaklarının esintiyile dalgalanmasına neden olurken Sam, "İçeri giriyoruz," dedi. Etrafta dolaşıp o çılgın köpeğin Violet'i bir duvara ya da okyanusa sürüklemesini izlemek istemiyordu.

Yine de anlaşılmaz bir şekilde kahvesi soğuyana ve Violet gözden kaybolana kadar olduğu yerde kalmıştı, sadece altın rengi bir ışık girdabı ve uzaktaki siyah-beyaz noktalar.

"Burada kek var mı?" Griff, omzuna astığı nemli bir havluyla Sam'in ofisinin kapı pervazına yaslanırken konuştu.

Amerika'daki her itfaiye istasyonu sabah vardiyasına aynı şekilde başlardı - tüm ekipman ve cihazların incelenmesi ve ardından araçların temizlenmesi. İtfaiye araçlarının yıkanması doğan güneş kadar rutin ve tahmin edilebilir bir şeydi. Sam, parlak kırmızı bir itfaiye aracı yerine bir masaya bindiğine göre, elinde sabunlu bir sünger olmadan güne başlamaya ne zaman alışacağını merak ediyordu.

"Hayır," dedi detay vermeden. "Pasta yok."

"Garip, çünkü burası kek gibi kokuyor." Griff kollarını kavuşturdu. "Ayrıca, dün Violet'e ofisinize kadar bizzat eşlik ettim ve elindeki fırın kutusunu çok net hatırlıyorum."

Sam ona ters ters baktı. "Pasta falan yok."

"Tanrım, sadece soruyordum." Griff omuz silkti. "Çok kötü, çünkü onun kekleri bu dünyanın dışında."

Sam masasının üzerindeki kâğıt yığınının agresif bir şekilde düzeltirken, "Bu ofiste onlardan hiçbirini bulamazsın," dedi.

Hayatındaki pasta eksikliğinin onu neden birdenbire bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildi. Pasta sağlıklı ve anlamsızdı. Dişleri çürütürdü. Hayatında bir ısırığı hiç bu kadar çok istememişti.

"Tamam o zaman. Yeni adam kek sevmiyor. Not edildi." Griff, Sam'in karşısındaki sandalyeye oturdu.

Sam başını sallayıp yeni ziyaretçiyi karşılamak için yatağından kalkmasına izin verene kadar Cinder'ın kuyruğu yere çarpıp durdu. Yine de her zamanki gibi kibardı, çenesini nazikçe Griff'in dizine bıraktı ve elini pürüzsüz, benekli başının üzerine koyana kadar ona baktı.

Griff homurdandı. "Köpeğiniz Sprinkles'a çok benziyor ama hiç de aynı şekilde davranmıyorlar."

Sam'in nedenini sormasına gerek yoktu. Küçük sahil kasabasındaki görev süresi kısa sürmüştü ama Griff'in tam olarak neyi kastettiğini anlayacak kadar Sprinkles görmüştü. "Çünkü Cinder eğitilmiş, Sprinkles ise belli ki değil."

"Doğru, çünkü Cinder bir ateş köpeği ve hepsi bu."

Sam başını salladı. "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok. Ya da olmamalı zaten. Tüm köpekler temel itaat konusunda eğitilmelidir, evcil hayvanlar bile."

Griff Sam'in sözlerini düşünürken kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Sprinkles kötü bir köpek değil. Violet onu hemen hemen her yere götürür, bu yüzden tüm kasabaya aşinadır."

"Ben de fark ettim," dedi Sam. Son yirmi dört saat içinde en az on beş kişi ona Violet March'ın Dalmaçyalı'sıyla ne yaptığını sormuştu. Bu durum artık eskimeye başlamıştı ve açıkçası biraz da aşağılayıcıydı.

Kimse onun iyi eğitimli ortağı ile Violet'in asi, noktalı küçük canavarı arasındaki farkı anlayamaz mıydı?

"O bir pireye bile zarar vermez. O sadece biraz"-Griff yüzünü buruşturdu-"heyecanlı."

Sam gözlerini devirdi. "Bunun için tek kelime bu."

"Sprinkles çok tatlı, göreceksiniz. Ayrıca o bir kurtarma köpeği. Violet onu Wilmington'da evlat edindi. Zavallı şey, şehir barınağı onu almadan önce sokaklarda yaşıyormuş."

"Eğer Violet 'yasak bölge' ise, köpeği hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Sam, nasıl olup da sinir bozucu tırnak işaretleri kullanan bir insan haline geldiğini düşünmemeye çalışarak sordu.

Griff tek omzunu silkti. "Kulaktan kulağa yayılıyor, ayrıca Violet onu evlat edindikten kısa bir süre sonra gazete bu konuda bir makale yayınladı."

Sam boş gözlerle ona baktı. İki gün önce, bir evcil hayvan evlat edinmenin yerel gazetelere haber olacağı bir kasaba düşünemezdi ama şimdi o kasabada yaşıyordu. Aklının ucundan bile geçmeyen bir başka küçük kasaba tuhaflığı.

Burnunun kenarını sıktı. "Sprinkles'ın kurtarılmış olup olmaması önemli değil. Cinder'ı Chicago'daki bir barınaktan evlat edindim."

"Gerçekten mi? Hiç tahmin etmezdim." Griff Cinder'ı yeniden değerlendirdi. Elini uzattı ve Cinder pençesini nazikçe onun avucuna koyarak sıktı. "Etkileyici."

"Her köpek temel itaat konusunda eğitilebilir ve eğitilmelidir," dedi Sam, Sprinkles aklına geldiğinde yüzünü buruşturdu, köpek plajında kumda kıvranıyordu, ölü balık ve her türlü çürümüş deniz yaşamı kokuyordu. "Basit emirleri yerine getiremeyen bir köpek kaosa neden olur ve bu hiç güvenli değil."

Griff kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Ben ciddiym," dedi Sam. Neden kendini savunmak zorunda hissetti? "Sprinkles arkadaş canlısı ve sevimli olabilir ama aynı zamanda

dürtüsel."

"Mmhmm," dedi Griff, ağzı ince bir sırıtışa dönüşürken başını sallayarak.

Sam sözünü bitirmemişti. "Uçarı, dikkati kolayca dağılan ve tamamen disiplinsiz biri. Kasabadaki herkesin onu tanıyor ve seviyor olması hatasız olduğu anlamına gelmiyor."

Griff'in sırıtışı yüzünün tamamını kaplayana kadar büyüdü. "Seni duyuyorum."

Sam sandalyesinde öne doğru eğildi, çünkü Griff onun ne demek istediğini anlamış gibi görünmüyordu. "Sözlerime kulak verin, er ya da geç birilerinin canı yanacak."

"Buna itiraz edemem. Haklı olabilirsiniz." Griff Cinder'ın çenesinin altını son bir kez kaşıdı, sonra da sandalyeden kalktı. "Yine de bu biraz komik."

"Neymiş o?" Sam havladı. Yine başı ağrıyordu ve saat daha sabahın dokuzu bile olmamıştı.

"Bir an için sanki bir bahsetmiyormuşsun gibi geldi." Griff ona imalı bir sırıtış fırlattı. "Sevimli ama uçarı mı? Arkadaş canlısı ama kolayca dikkati dağılan? Tanıştığı herkes tarafından sevilen ama son derece düşüncesiz?"

Sam'in ensesinde bir sıcaklık belirdi ve bakışlarını masasının üzerindeki kâğıt yığınının çevirdi. Sırada ne olduğunu biliyordu ama bunu söylerken Griff'in gözlerindeki bilmiş bakışı görmek istemiyordu. Özellikle de Sam'in düşünceleri hâlâ konuşmalarının en önemli kısmı üzerindeyken. *Sözlerimi bir kenara not edin, er ya da geç birilerinin canı yanacak.*

Griff bıyık altından kıkırdadı. "Bilmesem Violet March'ın kendisinden bahsettiğini düşünecektim."

***

Violet, Turtle Beach'in en eski ve en görkemli evlerinden birinin geniş araba yoluna döndüğünde bisikletini yavaşça sürerek durdu.

Evet, hâlâ ailesiyle birlikte evde yaşıyordu. Ancak evde yaşamak, Carolina sahilinin geniş manzarasına sahip, yüksek kazıklar üzerine oturtulmuş, üç katlı, geniş bir sahil evi anlamına geldiğinde o kadar da kötü değildi. Özellikle de beri onu kardeşler vardı alındı üzerinde ve üçüncü kattaki daireleri kendilerine ayırdılar ve ana konutta sadece Violet ve babasını bıraktılar. Ayrıca evin altındaki açık hava garajında, dönen kekleri olan parlak gümüş renkli Airstream karavanı için bolca yer vardı. Cupcake kamyonu tahta kaldırıma, softball sahasına ya da şeker düşkünü turistlerin ve yerlilerin toplandığı herhangi bir yere park edilmediğinde, onu tam burada, evde, babasının ve erkek kardeşlerinin polis arabalarının, yüksek bir şezlong yığınının ve diğer çeşitli plaj gereçlerinin yanında tutuyordu. Josh'un kanosu gibi. Ve aile kroket seti. Ve babasının , Sprinkles sağ olsun, neredeyse içine giriyordu.

"Birdenbire bu balık kokusu da nereden çıktı?" Violet gidonu sağa doğru sertçe çekerken feryat etti.

Sallantılı bir şekilde durduğunda ön tekerleği kayığa çarptı. Sprinkles hemen dar kayığın içine atladı ve kayık bir o yana bir bu yana sallandı. Ağzının kenarından sarkan pembe diliyle lunaparkta gezintiye çıkmış bir köpeğe benziyordu.

"Çık oradan, aptal." Violet, bisikletinin hasır sepetinden almak için az önce tahta kaldırıma kadar pedal çevirdiği buzlu, çırpılmış kahve içeceklerinin karton tutucusunu kaptı. "Kahve vakti geldi."

Ayrıca Sam Nash'in bir beyzbol fenomeni olarak gizli kimliği hakkında babasına ve kardeşlerine ipucu vermenin zamanı gelmişti. Oh güzel, bu eğlenceli olmalı.

Hayır.

Violet dün itfaiyeden çıktıktan sonra neredeyse caddenin karşısına geçip doğruca babasının polis merkezindeki ofisine gidecekti. Ama bunu yapamazdı. Elindeki pembe kutuya bir kez baksa babası çılgına dönerdi. İtfaiye binasına keklerle ve iyi niyetlerle girilmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Öyle olmalıydı zaten.

Yine de iyiydi. Kendi başının çaresine bakabilirdi ve kesinlikle bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Ancak babasının bu hatayı bilmesine gerek yoktu. Kalbi paramparça bir halde itfaiyeden kaçtığı son seferde, Seashell Drive'ın tam ortasında Şef Murray ile çığlık çığlığa bir kavgaya tutuşmuştu. İkisinden de yüzü o kadar kızarmıştı ki Violet ikisinden birinin kalp krizi geçirebileceğinden endişelenmişti. Griff Martin neredeyse yangın hortumunu iki adamın üzerine çevirmek zorunda kalıyordu.

Polis şefi ve itfaiye şefinin yanlışlıkla tekrar sokakta kavga etmemesi için bu durumun incelik gerektiriyordu. İncelik, artı bir tutam çikolata ve karamel içeren dondurulmuş kahve bu işi görecektir. İskelenin aşağısında kahve barı olarak da kullanılan ada kitapçısı Turtle Books'tan aldığı Samanyolu dondurulmuş latte, babasının dünyada en sevdiği şeydi; bunu, sahil evinin ikinci katındaki verandada bulunan uzun masaya oturduğunda yüzünde beliren geniş gülümsemeden de anlaşılıyordu.

March ailesi her sabah kahve içmek ve çoğu akşam yemek yemek için güvertede toplanırdı. Ev, Turtle Beach'in sıra sıra dizilmiş sahil evlerinden ayrı olarak, adanın en güney ucunda, yerel halk tarafından tepe olarak bilinen yerde oturuyordu. Violet'in büyük büyükbabası, 1952'de, March'lar Güney cennetinin kendilerine ait küçük bir parçasını aramak için gözlerden uzak adaya taşınan ilk aileler arasındayken, bu derme çatma evi kendi elleriyle inşa etmişti.

Bunca yıl sonra, Dalmaçyalıların son göçüne ve Sam Nash'in gelişine rağmen Kaplumbağa Kumsalı Violet'e hâlâ öyle geliyordu; sakin, pastoral. Körfezden gelen suyun Atlantik'in tuzlu derinliklerine döküldüğü ve yunusların hemen açıkta oynadığı tepede Sam'i, sinir bozucu derecede tatlı köpeğini ve birinci lige layık vücudunu unutmak kolaydı.

O zaman sen neden yapamıyorsun?

"Nedir bu?" Violet'in babası donmuş kahve içeceğini eline aldı ve büyük boy, renkli pipetinden büyük bir yudum aldı. "Bugün özel bir gün mü?"

Omuz silkti. "Bu sabah küçük bir bisiklet gezintisi yapmak istedim ve kuzey ucundayken tahta kaldırıma uğradım."

Tamamen yalan değildi. Sprinkles'in sabah egzersizine ihtiyacı vardı ve Violet yüzünü ya da Dalmaçyalı'sını köpek plajında tekrar göstermeye hazır değildi. Polis desteği olmadan olmazdı. Ya da muhtemelen kafasına geçireceği bir çanta.

"Merak etmeyin, en sevdiğim polis memurları için birer tane aldım." Karton taşıyıcıdan iki donmuş kahve daha aldı ve Josh ile Joe'ya ikram etti.

"Sağ ol abla," dedi Josh, dondurmasının yarısını büyük bir yudumda yutarken, dondurma baş ağrısına neden olmuştu.

Joe, daha sabırlı olan kardeş, fincanını Violet'ten alırken bakışlarını kısmıştı. "Ben babamla birlikteyim. Neler oluyor? Hiç bu kadar erken bisiklete binmezdin."

"Sorgulanmadan ailem için iyi bir şey yapamaz mıyım?" Dürüst olmak gerekirse, bazen evin kolluk kuvvetlerinde aktif olarak yer almayan tek üyesi olmak kolay değildi.

"Bunu sorgulama." Josh başını salladı. "En azından köpek plajında insanları tutuklamaya çalışmıyor."

Joe kaşlarını kaldırdı. "Ya da eve rastgele köpekler getirip onları bedavaya yıkamak."

Violet kardeşine ters ters baktı. "Bu sadece bir kez oldu."

Aslında bu birkaç kez olmuştu. Ama hepsi de Violet'in sahilde tek başına bir aşağı bir yukarı koştururken gördüğü başıboş bir çikolata Labrador karışımını kurtardığını sandığı yanlış yönlendirilmiş, fedakârca tek bir olaydan kaynaklanmıştı. Violet'in Dalmaçyalılara karşı belli bir düşkünlüğü vardı - bazıları buna Dalmaçyalı karasevdası da diyebilirdi- ama aynı zamanda tam bir fırsat eşitliğine sahip köpek severdi. Tanrı aşkına, o bir Dalmaçyalı *züppesi* değildi. Bu yüzden

Kayıp köpeği yıkamak ve fönlemek için eve götürdü. Bath & Body Works'ten aldığı en sevdiği lavanta ve hatmi kokulu vücut spreyini de sıkmış olabilir, ancak köpeğin hemen yan tarafta yaşayan münzevi balıkçıya ait olduğunu öğrenmiştir.

Gerçek Turtle Beach formunda, Violet'in köpek kurtarma çabalarının haberi orman yangını gibi yayılmıştı. March'ın evinin hemen önündeki kumsalda başka başıboş yavrular ortaya çıkmaya başladı. Violet'in, insanların ücretsiz bakım hizmetlerinden yararlanmak için köpeklerini bilerek "kaybettiklerini" fark etmesi için sadece üç tur daha köpürtmesi ve spreylemesi gerekti.

Gerçekten. Bunun elimizdeki konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Kardeşleri neden bu konuyu bu kadar sık açmakta ısrar ediyorlardı?

Violet oflayıp puflayarak yerine oturdu. "Eğer bilmek istiyorsan, sana bazı haberlerim var."

Yara bandını yırtıp atması ve beyzbol konusundaki hünerlerini başka birinden duymadan önce onlara Sam'den bahsetmesi gerekecekti. Hoş olmayacaktı ama daha fazla içinde tutamazdı. Denemişti, hem de ne denemişti. Sinirini bozacak şekilde, Sam Nash rüyalarına bile girmişti, ki bu da sadece onun hakkında bildiği dev sırla açıklanabilirdi. Polis teşkilatı onun bir dolandırıcı olduğunu öğrendiğinde, onu tamamen unutabilirdi.

"Haberler mi?" Babası önündeki, deniz kabuğu kabuğuyla masaya sabitlenmiş gazeteye baktı.

"Haberden çok dedikodu aslında." Ama haber halka , Sam'in kendini beğenmiş yüzü muhtemelen *Turtle Beach Gazetesi*'nin ön sayfasından ona bakıyor olacaktı. "Doğru, *doğrulanabilir* dedikodu."

Josh umursamaz bir tavırla, " ağızındaki baklayı, Vi," dedi.

Üç erkekle birlikte yaşamak ne büyük bir keyifti. Violet bazen annesini gerçekten özliyordu. Hiç tanımadığınız birini özlemek mümkündü, değil mi?

"Peki." Boğazını temizledi. "Yeni itfaiye müdürünü tanıyor musun?"

"Sprinkles'a benzeyen köpeği olan adamdan mı bahsediyorsun?" Joe söyledi. Sprinkles başını eğdi ve adının söylenmesi üzerine ona doğru sıçradı.

"Hapse atmamızı istediğin kişi mi?" Josh ekledi.

"Evet, o," dedi Violet ilkel bir tavırla. Bunu asla unutamayacaktı, değil mi?

"O köpeği dün ben de gördüm." Babası başını salladı. "Dürüst bir hataydı, Cupcake. Herkesin başına gelebilirdi."

Ama bu herhangi birinin başına gelmemiştii. Buradaki çoğu utanç verici şey gibi Violet'in başına gelmişti. Sonra Sam'e özür çörekleri yağdırmaya çalışmış ve durum kötüden daha kötüye gitmişti.

"Teşekkürler baba." Derin bir nefes aldı. Zavallı babasının başına geleceklerden haberi yoktu. "Her neyse, yeni itfaiye müdürünü hapse atmak için gerçek bir neden dilemek üzeresin, özellikle de bu Cumartesi."

Babasının gülümsemesi soldu. "Cumartesi, Guns and Hoses'un açılış maçı günü gibi mi?"

Violet'in her iki kardeşi de kıpırdamadan durdu, yüzlerinde aynı endişe ifadesi vardı.

Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu, bu yüzden gerçeği ağzından kaçırdı. "Sam bir ringer. Üniversitenin Onur Listesi'nde ve profesyonel beyzbol oynayabilirdi ama onun yerine itfaiyeye katıldı."

Şimdi düşününce, Sam'in alışılmadık bir seçim yaptığını anlıyordu; her ne kadar onun hakkında bu kadar parlak terimlerle düşünmekten nefret etse de, *kahramanca* bir seçim. Birinin yangınlarla mücadele etmek için kazançlı bir spor kariyerinden vazgeçmesi her gün olan bir şey değildi.

"Şaka yapıyorsun," dedi Joe sert bir sesle.

Josh başını salladı. "İmkânı yok. Buna inanmıyorum."

Violet'in babası, yüzü endişe verici bir kırmızı tonuna dönüşürken bile tek kelime etmedi.

"Bu doğru. Ofisinin duvarında bununla ilgili çerçeveli bir gazete makalesi bile asılı," dedi Violet.

Cidden, bunu kim yaptı? Bu düzeyde bir egoizmi açıklayabilecek hiçbir şey yoktu. Sam gerçek bir kahraman olabilirdi ama aynı zamanda Dalmaçyalı seven bir tür narsist olduğu da açıktı.

Josh, "Bu çok kötü," dedi.

Joe başını salladı. "Gerçekten kötü."

"Eminim yapabileceğimiz bir şey vardır. Turtle Beach'in bir itfaiye memuruna *ihtiyacı* var mı ki?" Josh'un bakışları babalarına kaydı.

Yaşlı adamın kaşları birbirine çatıldı. "Bu Murray'in kararı. Emmett ayrıldı ve yerine kimi uygun görürse onu getirmek şefe kalmış."

Yani tüm bu karmaşa benim suçum mu? Violet'ın göğsü daraldı. Emmett'in adı her konuşmada geçtiğinde olduğu gibi, kimse birdenbire doğrudan ona bakamaz olmuştu.

Sprinkles Joe'yu bırakıp parmak uçlarında Violet'e doğru ilerledi ve benekli tatlı başını Violet'in kucağına bıraktı. Dalmaçyalı'nın yumuşak, esnek kulaklarından birini başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturdu ve annesi hâlâ hayatta olsaydı bunların olup olmayacağını merak etti. Kesinlikle olmazdı.

Violet annesini hiç tanımamıştı. Adeline March Turtle Beach'te her zaman bir efsane olmuştu; başta polis şefi Ed March ve itfaiye şefi Murray Jones olmak üzere herkes ona aşık olmuştu. Violet'i doğururken öldükten sonra, sanki tüm kasaba aklını yitirmişti.

En azından Violet'in huzurevindeki arkadaşları hep böyle söylerdi. Adeline'in zamansız ölümü küçük şirin adalarının üzerine uzun bir gölge düşürmüştü ve Violet bazen kendini hâlâ karanlıkta yolunu bulmaya çalışan küçük bir kız gibi hissediyordu.

Violet elinden geldiğince sakın bir şekilde, "Belki de yıllık turnuvaya bir son vermenin zamanı gelmiştir," dedi. "Sence de yirmi sekiz yıl yeterince uzun değil mi?"

Neredeyse otuz yıldır iki takım arasındaki husumet her geçen yıl daha da derinleşti. "Zaman tüm yaraları iyileştirir" sözünü kim uydurduysa, Turtle Beach'in ilk müdahale ekiplerinin softbol sahasında birbirlerini yok etmek için ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları dokuz vuruş boyunca hiç oturmamıştı.

Josh homurdandı. "Ciddi olamazsın. Şef Murray bir zilci getirdi diye korkup kaçacak değiliz."

"O haklı," dedi Joe. "Bu bir onur meselesi. Onları geçen yıl yendik ve bunu tekrar yapabiliriz. Bu sadece onları ezmek için daha çok çalışmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır," dedi babam sertçe. Ses tonundaki ani sertlik karşısında Sprinkles'ın kuyruğu bacaklarının arasına sarktı. "Bu *savaş* demek."

Violet iç çekti. Durumu yatıştırmaya çalışmak buraya kadarmış. Sprinkles'a sabahları yatağını toplamayı öğretme şansı, TBPD'ye softbolu unutturma daha fazlaydı.

Babası homurdanarak masadan kalktı ve hışımla sahil evine girdi. Josh peşinden koştu.

Ah, erkekler.

Joe kalan tek insandı ve pembe sabah göğünün altında usulca kıyıya akan suya sessizce bakıyordu. Elbette Sprinkles da Violet'in yanında kaldı. Ta ki tepesinden bir pelikan süzülene ve güvertenin yıpranmış ahşap çıtaları üzerinde hareket eden gölgesinin peşinden koşana kadar.

Joe Sprinkles'a başını salladı ve sonra dikkatini tekrar Violet'e çevirdi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır, son zamanlarda rastgele bir köpeği yanlışlıkla yıkamadım. Bırak artık." Ona bir kediden asla bahsetmeyecekti. Asla.

"Sorum evcil hayvanlarla ilgili değil."

Violet omuz silkti. "Tamam o zaman. Sor ."

Ağabeyinin bakışları daraldı ve aniden, Violet'in Netflix'te *Criminal Minds*'ı izlerken öğrendiğine yemin ettiği Dinlenen Sorgucu Yüzü'yle ona bakıyor gibi göründü. Gerçek hayattaki tek

Turtle Beach'te yaptığı sorgulamalar, zimmete geçirilen plaj sandalyeleri ve kayıp havlular gibi iyi huylu şeylerle ilgiliydi - bunların çoğu yasal olarak çalınmak yerine gelgit tarafından süpürülmüştü.

Yine de bu görünümün yanlış yerleştirilmiş havlu kumaşla bir ilgisi yoktu. Çok uzak bir ihtimal değil.

"Yeni itfaiye müdürünün ofisinin içinin neye benzediğini tam olarak nereden biliyorsunuz?"

Bölüm 4

"Sana bunu sormadı!" Kısa bir süre önce Violet'in lululemonlarından bir ısırık alan corgi'nin sahibi Ethel Banks, mor çerçeveli üç odaklı gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman açılmış bir şekilde soluk soluğa kaldı. "Ne dedin sen?"

Violet, yoga taytını çiğnediği için Corgi Max'i affetmişti. Saygınlığını geri kazanmak için dün sabah köpek plajında olanların çoğunu unutmayı seçmişti - Sam'in kendini beğenmiş tavrı ve tişörtüne dikilmiş TBFD logosuyla ilgili kısımlar dışında. Onun için tekrar bir şeyler pişirmeye kalkışmaması için bu tür şeyleri aklında tutması önemliydi. Yine de masum bir köpeğe karşı kin beslemek için hiçbir nedeni yoktu, özellikle de bu iri yarı köpek en eski ve en yakın arkadaşlarından birine aitken.

Ethel, Turtle Beach Yaşlılar Yaşam Merkezi'nde Violet'in kalbine yakın ve sevgili olan üç sakinden biriydi. Gönüllü bir yoga öğretmenin muhtemelen sınıfının favorileri olmaması gerekirdi, ancak Violet buna engel olamıyordu. Bu üç yaşlı bayana duyduğu sevgi tamamen istemsizdi. Violet, eğitimlik yaptığı ilk günden itibaren Ethel Banks, Mavis Hubbard ve Opal Lewinsky'den etkilenmişti. Yoga dersinde her zaman giydikleri neon taytları ve diğer sakinler bakmıyorken onların yürüteçlerine sık sık renkli balonlar bağlamalarını seviyordu.

Üç kadın da Adeline March'ı en ince ayrıntısına kadar hatırlıyor ve Violet'e sık sık annesiyle ilgili hikâyeler anlatıyorlardı - daha önce babasından hiç duymadığı hikâyeler. Babasının annesi hakkında bir şeyler anlatmasını sağlamak

diş çekiyordu. Ethel, Mavis ve Opal onun soğukkanlı sessizliğinin sebebinin Violet'in ona Adeline'i hatırlatması olduğuna inanıyorlardı. Arkadaşlarına göre Violet ve annesinin pek çok ortak noktası vardı: aynı çilek sarısı saçlar, aynı narin yüz hatları ve en önemlisi de aynı kaotik kapris duygusu. Violet, yaşlı kadınların ona mutlak doğruyu mu söylediklerinden yoksa duygusallık uğruna abarttıklarından asla emin olamıyordu ama bunun pek de önemi yoktu. Onların her sözünü dikkatle dinliyordu.

Hisler oldukça karşılıklıydı. Ethel, Mavis ve Opal Violet'in en yakın sırdaşlarıydı ve Violet sık sık onlara içini döküyordu. Mesela Ethel, Mavis ve Opal, Violet'in kek kamyonunun etrafında kümelenmiş, Turtle Beach'in haftalık sosyal takvimindeki en yoğun gece olan Salı gecesi tombalasına hazırlanırken.

"Joe'ya Sam'in ofisine gerçekten girdiğini söylemedin, değil mi?" Mavis bir eliyle alüminyum yürütecini tutarken diğer elini kalbine bastırdı. Nibbles, minik çay fincanı Chihuahua'sı, yürütecin tel sepetindeki battaniyenin üzerinde titreyerek oturuyordu.

"Hayır, şaka mı yapıyorsun?" Violet vanilyalı bir kekin üzerine dikkatle krema sıktı. "Ona Sam'in ofisindeki çerçeveli makaleyi Griff Martin'den duyduğumu söyledim."

Yaptığı işi incelemek için durakladı. Şimdiye kadar üç düzine keki bingo harf ve sayı kombinasyonlarıyla süslemişti. B4, I19, N33 ve benzerleri. B, I ve N'yi hemen hemen halletmişti. Şimdi G ve O'ya başlayacaktı.

Bingo gecesinin başlamasına on beş dakikadan az bir süre kalmıştı. İlk yarım saat her zaman erken gelenler için ayrılırdı. Ama saat yediye doğru adadaki hemen herkes, turistler ve yerliler, yaşlılar merkezinin lobisine doluşurdu. Salı gecesi bingo, Violet'in küçüklüğünden beri Turtle Beach'in yaz geleneği olmuştu. Josh ve Joe'nun arasında oturup sıcak pembe sünger uçlu kürdanıyla tombala kartlarını damgaladığını, sadece bir kare kaldığında nefesini tuttuğunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Bingo geceleri RC Cola ve MoonPies demekti. Havadar elbiseler ve güneş yanığı omuzlar. Biri avazı çıktığı *kadar Bingo! diye* bağırdığında tüm kasabanın tezahürat yapması demekti.

Bingo gecesiyle ilgili olarak yıllar içinde değişen tek şey atıştırma alışkanlıklarıydı. Birkaç yıl önce Violet son sınıf arkadaşları için büfeyi işletmeye gönüllü olmuştu. MoonPies'in yerini ev yapımı kapkekler almış, tatlarını haftadan haftaya değiştirmiş ve onlara *Lucky Streak Strawberry Shortcake, Gimme a Bingo Brown Butter Fudge* ve her zaman popüler olan *I Never Win This Game Gooney Gumdrop* gibi aptalca isimler vermişti. Ve şimdi, iki yıl sonra, bingo gecesi sayesinde kendi cupcake kamyonu işini yürütüyordu.

Violet hâlâ her Salı günü büfeyi işletiyordu, bu da keklerini içeri taşımaya başlaması gerektiği anlamına geliyordu. Bu gecenin öne çıkan lezzeti *Beach Blanket Bingo Bavarian Cream'di*. Yetmiş yaş üstü kalabalık için büyük bir hit olacağı kesin.

"Joe sana inandı mı?" Opal başını salladı. "Onun Sorgucu Yüzü çok iyi. Nasıl çözülmeyi bilmiyorum."

"İdare ettim," dedi Violet. Çocukken Josh ve Joe'yu polis memuru rolünde yeterince izlemişti, Joe'nun en buyurgan yüz ifadesi gözünü korkutmamıştı. Tek yapması gereken, dokuz yaşındayken üzerinde Star Wars donundan başka bir şey yokken kendini yanlışlıkla açık hava güvertesindeki korkuluklara kelepçelediği zamanı düşünmekti.

Kendime not: Bir dahaki sefere sahte kayıp köpek senaryosuna tekrar tekrar kandığım için benimle dalga geçtiğinde Joe'ya Star Wars külot bölümünü hatırlat.

"Sanırım satın aldı ama tam olarak emin değilim. Ona bunu tartışmak için burada kalamayacağımı çünkü pişirmem gereken kekler olduğunu söyledim." G51 ve I18'i havaya kaldırdı. "Kalabalık dağılmadan önce size bedava bir şey ikram edebilir miyim?"

"Oh, mümkün değil," dedi Mavis.

"Kendi adına konuş." Ethel yürüteçini cupcake kamyonunun camına yaklaştırdı ve elini uzattı. "Mavis'e aldırma, Vi. Bunun tek nedeni

Çünkü vücuduna dikkat ediyor."

Opal kaşlarını salladı ve I18'e uzandı. "Yani *Larry* onun vücudunu izliyor."

"Ne?" Violet dirseklerini cupcake kamyonunun penceresindeki küçük tezgâha dayadı ve aşağıda şiddetle kızaran Mavis'e baktı. "Mavis! *Larry Sims* ile aranda bir şeyler mi var?"

Muhtemelen bunun olacağını tahmin etmeliydi. Mavis'in mutlu bebek yoga pozu, örgü hırka koleksiyonu olan sessiz yaşlı adam üç hafta önce yaşlılar merkezine taşındığından beri *ekstra* mutlu görünüyordu.

"Kesinlikle olmaz. Saçmalama." Mavis dar omuzlarını dikleştirdi. "Hiçbir ortak noktamız yok. Adam odasından neredeyse hiç çıkmıyor. Resmen inzivaya çekilmiş."

"Onu dışarı çekmeyi denedin mi?" Violet sordu. "Belki onu bu gece lobide bize katılmaya davet edebilirim. Adadaki herkes tombalaya bayılır."

Opal başını salladı. "Umutsuz vaka. *Jeopardy!*'yi kaçırmak zorunda kalacak ve görünüşe göre büyük bir hayranı. O açıkken, binadaki herkes kapalı kapısının arkasından cevapları bağırarak söylediğini duyabilir."

Violet Mavis'e umutlu bir gülümseme sundu. "Gerçekten zeki birine benziyor."

Nibbles dramatik bir şekilde içini çekti, üç tur döndü ve battaniyesinin üzerine minicik bir yığın halinde yığıldı.

"Belki öyle, ama gibi, onunla zerre kadar ilgilenmiyorum. Onun bir *kedi*." Mavis kedi kaynaklı bir korkuyla ürperdi. "Kabarık gri bir İran kedisi." "Anlıyorum." Violet başını salladı.

Küçücük köpeğinin Mavis'in potansiyel sevgilisi hakkında mamut büyüklüğünde fikirlere sahip olmasına şaşmamalı. Bu asırlık bir ikilemdi - bir köpek insanı bir kedi insanıyla gerçekten mutlu olabilir miydi?

Violet, Dalmaçyalı'sının her gün işe giderken ona eşlik edebilmesi için her zaman bir evcil hayvan kapısıyla kordon altına aldığı alanda, Airstream'in arka pencere koltuğunda uzanan Sprinkles'a baktı. Sprinkles bir

Gerçek bir köpek insanı için bile. Violet Dalmaçyalı'sının bu özelliğini biliyordu. İşin içine bir de kedi karıştırmak sadece hüsrarla sonuçlanırdı.

Yine de Mavis'in kabarık gri İranlı olsun ya da olmasın Larry Sims'e gizli bir aşk besliyor olabileceğini görmek için Alex Trebek düzeyinde bir dahi olmak gerekmiyordu.

"Romantizmden bahsetmişken..." Opal boğazını temizledi. Üç yaşlı kadın da birbirlerine bilmiş bakışlar fırlattı. "Sizinle itfaiye şefiniz hakkında konuşmak istiyorduk."

Violet'in ağzından bir kahkaha patladı. "Ha. İyiydi"

Şaka yapıyorlardı, değil mi? Opal, Mavis ve Ethel muhtemelen polis ve itfaiye arasındaki çekişme hakkında Violet'ten daha çok şey biliyorlardı. Olaylar başladığında buralardaydılar, yani olayın ciddiyetinin tamamen farkındaydılar.

Ayrıca geçen yıl Emmett'le yaşadığı aşağılayıcı ayrılıktan sonra Violet'in elini sırayla tutmuşlardı. O zamandan beri, ne zaman bir itfaiyeci ona doğru baksa, arkadaşları onu yaralamakla tehdit ediyordu. Erkek kardeşleri bu üç yaşlı bayandan "OG Charlie'nin Melekleri" diye bahsetmeye başlamıştı.

Yine de şu anda onunla birlikte gülüyor gibi görünmüyorlardı, bu kesinlikle garip görünüyordu. "Bekle. Sam Nash'le aramda romantik bir şeyler olduğunu ciddi ciddi söylemiyorsun, değil mi?"

Kimse tek kelime etmedi.

"Ve o *benim* itfaiye şefim sayılmaz." Violet ellerini salladı ve pasta poşetinin ucundan bir parça krema uçarak Sprinkles'ın burnuna kondurdu. Dalmaçyalı dilini bir hamlede yalayarak uzaklaştırdı.

Opal kaşlarını çatı. "Aslında öyle. Teknik olarak konuşursak."

Peki, tamam. Belki öyleydi ama sadece Turtle Beach'in vergi ödeyen bir sakini olduğu ve onun yetki alanında yaşadığı sürece. Sprinkles gibi ona *ait* değildi. Yine de onu tasmalı tutma düşüncesi haksız sayılmazdı.

Ethel, "Dün aranızdaki kıvılcımları fark etmeden edemedik," dedi. "Herkes fark etti."

"Herkes ." Violet doğruldu ve kafası büyük bir gürültüyle cupcake kamyonunun camının üst çarptı.

Ahh. Yarın muhtemelen yaşayacağı kaz yumurtası için Sam'i suçluyordu. Yanında Cinder'la kasabaya adım attığı andan itibaren her şey korkunç bir şekilde ters gitmeye başlamıştı. Kasabanın hassas Dalmaçyalı dengesini bozmuştu ve şimdi işler çığırından çıkıyordu. Tek mantıklı açıklama buydu. Mavis, Ethel ve Opal bile etkilenmişti. Açıkça görülüyordu.

Mavis, "Çok kötü, çünkü köpekleriniz birlikte kesinlikle çok değerli görünüyor," dedi.

Violet, Sprinkles ve Cinder'ın kalp şeklindeki burunlarının uçlarını birbirine değdirerek birbirlerini selamlamayı nasıl sevdiklerini düşündü. Mavis haklıydı. Birlikte çok tatlıydılar - Violet'ın itiraf etmekte rahat hissettiğinden çok daha tatlı.

"Belki de yanılmışızdır." Opal kekini ısırdı.

Ethel mor gözlüklerinin üstünden Violet'e baktı. "Yine de çok yakışıklı."

Sam'in yontulmuş yüzü Violet'ın bilincinde parladı ve göğsünü sıcaklık doldurdu - belli ki az önce geçirdiği kafa travmasına bir tepkiydi.

"Öyle mi? Fark etmemiştim." Puantiyeli önlüğünün kuşağındaki fiyongu çözdü ve arkadaşlarının şüphesi ifadelerine bakmak zorunda kalmamak için yeniden bağladı.

"Belki şimdi fark edebilirsin." Ethel boğazını temizledi. "Çünkü o burada."

"Ne?" Violet'ın kafası yukarı kalktı. "Burada, yaşlılar merkezinde mi? *Şimdi mi?*"

Kek kamyonunun sipariş penceresinden dışarı baktı, üç arkadaşının ve tombala kağıtlarını koymak için kapitone askılı keselerle süslenmiş yürüteçlerinin yanından geçti ve yeterince emindi - Sam Nash ve güvenilir benekli yardımcısı onlara doğru yürüyordu.

Violet'ın kalbi onu gördüğünde göğsünde sertçe çarptı. Ethel haksız değildi. Sam çok yakışıklıydı.

Berbat vurgusu.

Ugh. Onun burada ne işi vardı?

"Kendin söyledin canım." Ethel omuz silkti. "Adadaki herkes tombalayıcı sever."

***

Sam'in adımları, yaşlılar merkezinin önüne park etmiş, pembe dönen kekiyle tepesinde parlak Airstream karavanı gördüğünde yavaşladı.

Neredeyse geri dönüp rotasını değiştirecekti. Adanın sevilen Dalmaçyalı meraklısıyla bir başka rahatsız edici karşılaşmaya hazır olup olmadığından emin değildi. Belki de akşamını, kiraladığı sahil evinin etrafına kartondan bir labirent gibi yığılmış olan taşınma kutularından birkaçını açarak geçirmesi daha iyi olurdu.

Hayır, diye düşündü. Bu işin... burada olmanın tek sebebi.

Haklısın. Violet'ten sonsuza dek kaçamazdı. Turtle Beach küçük bir adaydı. Ada her geçen dakika daha da küçülüyormuş gibi görünse de, eğitilmiş bir profesyonel gibi davranması ve gücünü kullanması gerekecekti.

O adımlarını hızlandırırken Cinder da onun yanına düştü. Tatlı krema ve ılık vanilyanın baştan çıkarıcı aromaları şimdiden baş döndürücü ve gür bir şekilde etrafını sarmıştı.

Yeter artık. Pasta hakkında düşünmeyi bırak, seni aptal.

Sıksa kollarının altına sıkıştırdıkları komik büyüklükteki sörf tahtalarıyla kendisine doğru gelen bir çift yalınayak gence yol açmak için çakıllı kaldırımından adımını attı ama onlar da yolunu kesmek için yer değiştirdiler.

"Abi," dedi içlerinden biri, kaşlarını çatarak Cinder'a bakarak. "Bu-" Kızgınlık Sam'in içine işledi. *Yine bu.*

"Hayır... kardeşim," dedi sertçe. "Bu Dalmaçyalının adı Cinder, Sprinkles değil. Ve o bana ait, Violet March'a değil. Dahası, o *çok iyi eğitilmiş* bir hayvan!"

Süper, şimdi de küçüklere bağıırıyordu. Cinder tamamen iğrenmiş bir halde ona baktı.

Sam onun sadece yansıttığını biliyordu. Davranışlarından iğrenen biri varsa o da Sam'in kendisiydi. Ama bu kaçık sahil kasabasında bir kişi daha onu köpek kaçırmakla suçlarsa, kendini kaybedecekti.

Sörfçüler şüpheli bakışlar attılar.

"Kardeşim," dediler hep bir ağızdan.

"Özür dilerim." Sam zorla gülümsedi. "Bu benim köpeğim. Sadece bana güven, tamam mı?" Gençlerin ikisi de tekrar Cinder'a baktı.

"Kardeşim," dedi Sam tekrar. Bir yalvarış.

"Her neyse, kardeşim," dedi gençlerden biri, açıkça ikna olmamıştı.

Neyse ki Sam için dalgaların cazibesi, sörfçülere kapana kısılmış bir Dalmaçyalı'dan daha cazip geldi. Omuz silktiler ve sörf tahtalarını denize doğru tutarak yakındaki plaj girişine doğru yürüyüşlerine devam ettiler.

Sam bitkin bir şekilde rahat bir nefes aldı. Bir ipucu yakalayabilirdi - günü bitirip kimsenin onu cinsiyet değiştirmiş bir Cruella de Vil sanmayacağı sessiz sahil evine çekilme zamanı gelmişti. Bir sonraki Salı akşamı yaşlılar merkezindeki tombala gecesine katılması gerekecekti.

Ama sonra Sam başını kaldırdı ve Violet'in süslenmiş unlu mamullerle dolu kocaman bir tepsi taşıyan kek arabasından çıktığını gördü. Sprinkles onun arkasında zıplıyor, arada bir havaya sıçrayarak Violet'in önlüğünün iplerini çekiştiriyordu. Her şey o kadar büyüleyici ve eksantrikti ki, tek bir şey hariç: Violet'in kalp şeklindeki yüzünde açıkça eğlenmiş bir ifade vardı.

Az önce Sam ile sörfçüler arasında geçen tüm konuşmalara tanık olmuştu, çünkü elbette tanık olmuştu. Kadın her yerdeydi.

"Cinder, umarım tombala oynayacak havandasındır," diye mırıldandı.

Şimdi *gidemezdi*. Bunu yapmak yenilgiyi kabul etmekle eşdeğerdi. Sam henüz savaşlarının doğasını tam olarak tanımlayamamıştı ama geri adım atacak değildi.

Ağır adımlarla ilerledi ve güzel rakibinin sadece birkaç adım gerisinde yaşlılar merkezinin kapısına ulaştı. Kocaman kek tepsiyi, bir eliyle tepsiyi tutmaya çalışırken diğer eliyle de engelli erişimine uygun otomatik kapı düğmesine bastığı için tehlikeli bir açıyla devrildi.

"İşte. Dur sana getireyim," dedi Sam, avucunu büyük mavi düğmeye bastırarak bir cupcake ığını önlemeye çalıştı.

"ok teşekkür ederim ama bunu kendim de yapabilirim." Violet, Sam'den birkaç saniye sonra düğmeye bastı.

Çift kapı yarıya kadar açıldıktan sonra durdu ve tekrar kapandı.

Violet Sam'e buz gibi bir bakış attı ve ikisi de aynı anda düğmeye tekrar bastı.

Kekler sallanmaya başladı, Cinder ve Sprinkles içeri girdi ve sonra kapılar tekrar kapanarak köpekleri camın bir tarafına, insan meslektaşlarını da diğer tarafına hapsetti. Bir Dalmaçyalı ayrılığı.

"Oh, hayır." Violet'ın nefesi kesildi. "Bak ne yaptın."

Sam gözlerini devirdi. "Bu sorumlu olan kişi ben değilim."

Düğmeye nc kez uzandı, ama Violet da uzandı. Eşleşen Dalmaçyalılar benekli kafalarını hareketle aynı anda ileri geri döndürürken kapılar tekrar açılıp kapandı.

"*Keser misin şunu?*" Violet inledi.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Ellerini havaya kaldırdı. "Buyurun."

Köpekler yumuşak kahverengi bakışlarını önce Sam'e, sonra Violet'a, sonra tekrar Sam'e yöneltiler ve sonunda sallanan keklerin üzerinde durdular. Sam, köpeklerin aynı nefes alıp verirken camı pembe dillerine bir an için göz attı.

Violet düğmeye tekrar bastı ve bu sefer Sam uzanıp tepsinin bir ucunu destekleyerek keklerin yere düşmesini engellemek zorunda kaldı. Muhtemelen düşmelerine izin vermeliydi, ama görgü kuralları artı garip

Kız ne zaman yakınına gelse onu ele geçiren adrenalin patlaması bunu yapmasını engelledi.

Çoğunlukla adrenalin olayı.

Violet ona sıkı bir gülümseme fırlattı. "Teşekkürler ama her şey kontrolüm altında."

Kapılar bir santim kadar açıldı ve sonra oldukları yerde donup kaldılar. Sam kaşlarını kaldırdı. "Tamamen kontrol altında. Anlaşıldı."

"Sen imkansızsın." Violet'in cilveli küçük önlüğündeki her bir puantiye, düğmeye tekrar tekrar basarken öfkeyle titredi, ama boşuna.

Üç kek kaldırıma çarptı, *plop, plop, plop*.

Violet'in yüzü buruştu. Sam hayatı boyunca onun gibi kalbini koluna takan birini tanımamıştı. Bu kadar çıldırtıcı olmasaydı çok sevimli olurdu.

Onunla yüzleşmek için döndü. Bir kek daha tepsinin kenarından uçarak kaldırımdaki kaderiyle buluştu. "Burada ne işin senin? Bingo *sever misin* ki?"

Sam kaşlarını çattı. "Kimse var mı?"

Violet'in ağzı açık kaldı, kiraz kırmızısı dudakları dehşet içinde bir O harfi oluşturdu.

"Buraya bingo oynamaya gelmedim." İki Dalmaçyalı ve kasabanın yaşlı nüfusunun toplamı arızalı bir çift cam kapının arkasından izlerken Turtle Beach'in çatlak kek kraliçesiyle tartışmak dışında daha az yapmak isteyeceği bir şey düşünemiyordu. "Görev başındayım."

"Nasıl yani, tam olarak?" diye sordu.

"Salı gecesi tombalası şehrin her yerinde ilan ediliyor. Aklımın almadığı nedenlerden ötürü oldukça popüler görünüyor, bu yüzden güvenli olduğundan emin olmak için buradayım."

"Güvenli mi?" Bir kahkaha attı. "Bir grup yaşlı vatandaş oyun gecesi düzenliyor. Ne kadar tehlikeli olabilir ki?"

Neyse ki kapılar nihayet açılmak için o anı seçti de Sam, Violet'e örnek vermek gibi tatsız bir görevden kurtuldu.

Artık nihayet içeri girebilir, kalabalığın kapasitesini aşmadığından emin olmak için bingo meraklılarını sayabilir ve her türlü Dalmaçyalı kavgasından kaçınmaya geri dönebilirdi.

"Tanrıya şükür." Sprinkles yere düşen keklerin üzerine atlarken Violet sağ kalan kekleri taşıyarak onun yanından hızla geçti. Saniyeler sonra, yaramaz Dalmaçyalı da Violet'in peşinden geldi, kalp şeklindeki burnu buz kokulu havayla seğiriyordu.

Diğer Dalmaçyalı tırıs la uzaklaşırken Cinder küçük bir mırıltı çıkardı. Sam ve Violet arasındaki havai fişek gösterisini izlemek için girişte toplanmış olan emekli kalabalığı yavaşça dağıldı. Yürüteçler karo zemine çarparak lobinin bir ucundan diğer ucuna uzanan uzun masalar grubuna doğru ilerledi. Birkenstock sandaletleriyle eşleştirilmiş atletik çoraplar, şort ve yüksek sesli bir Hawaii tişörtü giymiş beyaz saçlı bir adam olan tombalacı, odanın ön tarafındaki daha küçük bir masada oturuyordu. Girişin hemen sağında, tombala kâğıtları ve kâğıtları satın almak için yaşlılar merkezinin diğer sakinleri tarafından yönetilen bir alan kurulmuştu.

Resmi tombala sunucuları dışında, kalabalık Sam'in beklediğinden çok daha çeşitli bir gruptu. Çiftler, küçük çocuklu aileler, gençler ve aralarındaki gençler yaşlıların arasına sıkışmışlardı. Sam adaya taşındığından beri karşılaştığı birkaç yerliyi fark etti, ancak tombala meraklılarının büyük bir kısmı güneş yanığı burunları, nemli saçları ve parmak arası terliklerinde kumla plajdan yeni gelmiş turistlerdi.

Sam daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, özellikle de Chicago'da. Aklına gelen tek kelime "sağlıklı" oldu ve Sam'in çürük ve hırpalanmış kalbi orada durup her şeyi içine çekerken inkar edilemez bir şekilde sızladı.

Yapmak üzere olduğu şey pek iyi gitmeyecekti.

"Bize katıldığınız için çok mutluyuz, Marshal Nash." Satış masasındaki kadınlardan biri gazete kâğıdından bir tombala kâğıdını ona doğru salladı. Küçük bir

Chihuahua yürütecini tel sepetinde oturuyor ve Sam yaklaşırken Cinder'a ciddi ciddi yan gözle bakıyordu. "Oynamak için sadece beş dolar."

Bir elini kaldırdı. "Hayır, teşekkür ederim. Ama lütfen bana Sam de."

"Tamam, yapacağız." Her iki yanındaki iki kır saçlı kadına baktı ve hepsi de ona gülümsedi.

Üçlünün bir diğeri üyesi boğazını temizledi ve tombalacının yanındaki uzun tezgâhta tezgâhını kurmakta olan Violet'e dolu dolu bir bakış fırlattı. "Yani sadece kekler için mi buradasınız?"

Sam kendini durduramadan homurdandı. "Pek sayılmaz."

Chihuahua hırladı, ya Cinder'a ya da Sam'in Violet'in şekerli ikramlarına karşı bariz ilgisizliğine. Hangisi olduğundan emin değildi.

"Aslında, buranın sorumlusu kimse onunla kısa bir konuşma yapmam gerekiyor." Sam odaya göz gezdirdi ama tombala hiyerarşisine pek anlam veremedi. "Beni sorumlu bir kişiye yönlendirebilir misiniz?"

Kadınlardan biri mor gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Elbette, etkinlik direktörümüz-"

Chihuahua anne keskin bir dirsek darbesiyle onun sözünü kesti. "*Aslında* konuşmanız gereken kişi Violet March."

"Gerçekten mi? Emin misin?" Sam başını eğdi.

"Ne? Violet değil-" Gözlüklü arkadaşı kaşlarını çattı ve irkildi. "Doğru ya! Yetkili kişi Violet. Kesinlikle gidip onunla konuşmalısın."

Sam üç kadına baktı ve bu kasabada biriyle sıradan bir karşılaşma yaşamayı arzuladı. Sadece bir tane. Her şeyi kabul ederdi.

"Pekâlâ." Derin bir nefes aldı. "Gidip Violet'le konuşacağım."

Chihuahua-anne, "Mükemmel," dedi ve hepsi birden ona sırtttılar.

Sam, Cinder'ı yanından ayırmadan, giderek büyüyen kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerledi. Birkaç kişi geçerken onu sevmek için uzandı ama Cinder onları kibarca görmezden geldi ve tıpkı Sam'in yaptığı gibi elindeki işe odaklandı

onu eğitmişti. Sadece iki ya da üç kişi onu Sprinkles sandığında omuzları biraz gevşedi.

İlerleme. Alabildiği kadarını alacaktı.

Sam oraya vardığında kek tezgâhında bir kuyruk oluşmuştu, o da sırasını beklemek için en sondaki yerine oturdu. Cinder taş gibi kıpırdamadan oturuyor, sadece Sam ilerlediğinde ilerliyordu. Onlar sıranın önüne ulaştıklarında tombalacı harf ve sayı kombinasyonlarını bağırarak söylemeye başladı.

"Yine mi sen," diye fısıldadı Violet, cömert gülümsemesinin kenarları gerilmişti. Sam, Violet'in kendisini gördüğünde hissettiği hayal kırıklığından hemen ve mantıksız bir şekilde rahatsız oldu. "Kek ister misin?"

Sam'in ağzı sulandı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi nefesinin altından.

Akuamarin gözlerinden bir kırgınlık titreşimi geçti. "İyi o zaman. Eminim Cinder küçük bir ısırığa aldırmayacaktır."

"O yetmiş dört," dedi tombalacı mikrofonuna. "Bu O. Yedi. Dört."

Dört rakamını *düşman* kelimesi gibi telaffuz ediyordu ki bu Sam'e nedense çok komik geliyordu. Violet B4 tombala topu gibi süslenmiş bir kekten küçük bir parça koparıp Dalmaçyalı'sına vermek üzere eğilirken Sam sırtışını bastırdı.

"Tekrar teşekkürler, ama hayır," diye fısıldadı. "Cinder çalışıyor."

Violet doğruldu ve güzel denizkızı gözlerini kıstı. "Endişelendiğin şey buysa, çikolata değil. Köpeklere çikolatalı kek yedirilmeyeceğini iyi bilirim. Bu sadece basit bir Bavyera kreması."

Sam'in midesi guruldadı ve Cinder benekli başını eğdi. Bavyera kreması hiçbir şekilde basit görünmüyordu ama kulağa lezzetli gelmiyorsa lanet olsun. "Sana inanıyorum ama ne aromalı olduğu önemli değil. Cinder çalışırken herhangi bir ikram alamaz."

"Ama o bir köpek," dedi Violet, fısıltıyı tamamen bırakarak. "Bu çok adice."

Yakındaki bir bingo oyuncusu onu susturdu ve yanakları gümüş Airstream'inin üstündeki kek kadar pembeleşti.

"Kaba değil," diye fısıldadı Sam. "Bu profesyonelce. O bir iş köpeği."

"Bu *çok* kaba." Violet, Cinder'ın yemesi gereken kek lokmasını kendi ağzına attı. Sonra parmak uçlarından birinden bir topak krema yaladı ve Sam bir anlığına büyülendi.

"Sen, Sam Nash, acımasız birisin," diye tısladı.

"B 11. Bu B. Bir. Bir," diye bağırdı arayan kişi.

Sam bir kahkaha attı. "Sen bana cidden kötü mü dedin?" Bu ikinci sınıf değildi. Onlar yetişkin insanlardı.

"Şşşt." Yakındaki bir emekli -yine #TeamViolet'in bir başka üyesi- Sam'e ters ters baktı.

"Ben yaptım." Sprinkles'ın yaramaz kafası tezgâhın diğer tarafından fırlayıp tepside bir şeker kaptı ve sonra gözden kayboldu. Violet'in yanakları cupcake pembesinden bir iki ton daha parlak oldu. "Gördün mü? Köpekler ödülleri sever, özellikle de Dalmaçyalılar. Çalışan köpekler olsalar bile. Sanırım onun da maaş çeki almasına izin vermiyorsunuz?"

"Bu işler böyle yürümüyor," dedi Sam kesin bir ifadeyle.

Violet önce Cinder'a, sonra tekrar ona baktı. "Yani aslında köle gibi çalışıyor."

Bu saçma konuşmayı nasıl yapıyordu?

"Onun için üzülüyorum." Violet başını salladı. "Belli ki bütün gün senin yanında durmak ve bir robot gibi davranmak zorunda kaldığı için çok mutsuz."

"Bir robot mu?" Sam kendi sesinin, dönen tel kafeslerindeki tombala toplarının gürültüsünün üzerinde yükseldiğini duydu. "O bir makine değil, *eğitimli*. Bunu kendiniz araştırmak isteyebilirsiniz."

"Ah," dedi tombalacı mikrofona.

"Biliyor musun?" Violet'ın gözleri parladı. "Cinder, Dalmaçyalı köpeğiniz için mükemmel bir isim."

"Çünkü ben bir itfaiyeciyim." Sam iç çekti. *İşte yine başlıyoruz.* Daha önce hiç itfaiyecilerden nefret eden biriyle karşılaşmamıştı, hele de bu kadar yoğun bir şekilde.

"Hayır." Violet başını salladı ve ona tatlı tatlı gülümsedi. *Fazla* tatlı. "Çünkü Kùlkedisi'nin kısaltması ve zavallı küçük şey her zaman senin emirlerini yerine getiriyor."

"Bingo!" diye bağırdı biri ve Sam bunun meşru bir kazanç mı yoksa kendisiyle dalga mı geçildiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Her iki durumda da, burada işi bitmişti, yüzde yüz bitmişti. Ve diğer herkes de öyle. Sadece henüz bunun farkında değillerdi.

"Bu lobideki insan sayısı Turtle Beach yangın yönetmeliğinin izin verdiği miktarı aşıyor. Özür dilerim," dedi Sam, birdenbire hiç de üzgün olmamasına rağmen. "Sizi kapatıyorum."

Bölüm 5

Sinir.

Violet kek kamyonetiyle eve doğru hızla giderken öfkeden titriyordu. O kadar çok titriyordu ki, muhtemelen Chihuahua Nibbles'a parası için ciddi bir koşu verebilirdi.

Sam böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Kabul etmek gerekir ki, araları biraz açılmıştı. Muhtemelen Cinder'a köle işçi diyerek çizgiyi aşmıştı. Ama hadi ama, bir kekten ufacık bir ısırık almasına izin vermeyecek miydi? Bu, asla yanlış bir pençe atmayan mükemmel sevimli bir Dalmaçyalı için zalimce ve olağandışı bir ceza gibi görünüyordu. Ve polis şefinin kızı olarak Violet bir mahkumu gördüğünde tanırdı.

Gerçekten de tüm adayı cezalandırması gerekiyor muydu? Belli ki adamın Turtle Beach sakinlerinin tombalayını ne kadar ciddiye aldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Violet bunu yanına bırakmayacaktı. Babası haklıydı.

Bu savaş demek.

"Bu Cumartesi softball maçını kazanmalısın," diye geveledi Joe'ya, kek kamyonunu öfkeli bir açıyla park ettikten, March ailesinin sahil evindeki dairesine çıkan üç kat merdiveni tepinerek çıktıktan ve o açana kadar kapıyı yumrukladıktan sonra.

Kollarındaki dolu fırın tepsisini görünce gözleri parladı ve kapıyı ardına kadar açtı. "Harika, kek getirmiştin."

"Ben ciddiyim, Joe." Joe'nun yanından geçip tepsiyi onun kasap bloğu mutfak adasına bırakırken, Sprinkles da Joe'nun

en sevdiğim koltuk. "Polisin o aşağılık itfaiyecileri ezmesi gerekiyor." "Sen değil misin daha bu sabah itfaiyecileri kan davası mı?" Bir kek alıp ağzına attı ve iki şişe bira almak için buzdolabına uzandı. "Bir tane ister misin?"

Ciddi misin? *Odayı oku, Joe.* "Teşekkürler, ama bira havamda değilim."

Omuz silkti ve kalan kekleri inceledi. "Ne zamandan beri softbolu bu kadar tutkuyla önemsiyorsun?"

"Bundan beri." Elini salıncaklı elbisesinin cebine soktu, katlanmış pembe bir kâğıt çıkardı ve keklerin yerlerinden sıçramasına neden olacak bir güçle mutfak adasına vurdu.

Joe bir ona, bir Violet'e baktı. "Şu anki tedirgin halin göz önüne alındığında, sormaya neredeyse korkuyorum."

Violet kollarını kavuşturdu. "Devam et. Oku."

Kâğıdı eline almadan önce bira şişesini geriye doğru eğerek büyük bir yudum aldı. O kâğıdı açarken Violet küçük mutfağın içinde volta attı.

"Bu bir bilet," dedi. Ve sonra boynunda bir damar patladı. "Yangın yönetmeliği ihlali için!"

Sesindeki gerginlik Sprinkles'ı yattığı yerden kaldırdı. Koltuğun arkasına sıçradı ve Joe'nun dizini nazıkçe pençelemek için mutfığa koştu.

"Şimdi neden bu kadar üzgün olduğumu anlıyor musun?" Violet ellerini havaya kaldırdı.

Joe bileti inceledi ve dalgın bir şekilde elini Sprinkles'ın kafasında gezdirdi. "Bu ceza maksimum doluluk kurallarını ihlal ettiğin için kesilmiş. Ne yaptınız? Mesai saatleri içinde cupcake kamyonunda parti mi verdin? Müşterileri içeri almadığınızı sanıyordum."

Violet öfkelenmişti. Elbette ağabeyi suçlunun kendisi olduğunu düşünecekti. "Ben öyle bir şey yapmadım. Hiçbir şekilde yanlış bir şey yapmadım. Sam Nash yaşlılar merkezine girdi ve bingo gecesini kapattı."

"Ve bu ihlal için *sana* ceza mı kesti?" Joe'nun boynundaki damar her geçen saniye daha da kızgın görünüyordu. "Bu hiç mantıklı değil. "Bu hiç mantıklı değil.

orada çalışmak."

Violet onun bu ayrıntıya takılmamasını umuyordu. "Görünüşe göre birisi ona benim yetkili olduğumu söylemiş."

"Sakın söyleme." Joe bileti mutfak tezgâhına fırlattı ve birasına uzandı. "Charlie'nin Melekleri'ydi, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Violet, bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: kendi yaşında arkadaşlar bulmalısın."

Neden herkes ona bunu söyleyip duruyordu? Sosyal hayatından gayet memnundu, çok teşekkür ederim. Ve Turtle Beach küçük bir adaydı. Tam olarak kiminle takılması gerekiyordu? Sam'le mi?

Bunu düşününce dehşet içinde ürperdi. "Ethel, Mavis ve Opal tamamen zararsızdır. Buradaki büyük resmi tamamen kaçırıyorsun. Sam Bingo'yu kapattı. O açıkça bir canavar."

Chicago Üniversitesi tarihinin en iyi slugging yüzdesine sahip bir canavar. Evet, Violet onu Google'da aratmıştı ve hayır, bununla gurur duymuyordu.

"Sana ondan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum," dedi Joe.

"Ondan uzak duruyorum. Tombala gecesine şeytani bir gündemle gelmesine engel olamam."

"Bilmiyorum." Joe başını salladı. "Bingo geceleri oldukça kalabalık olur. Yaşlılar merkezinin maksimum doluluk oranının ne olduğunu bilmiyorum ama haklı olabilir. Hemen bir ihlal raporu yazmak yerine bir uyarıda bulunmamasına biraz şaşırdım. Acaba bir şekilde düşmanlaştırıldı mı diye merak ediyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Dinlenen Sorgulayıcı Yüz etkinleştirildi. Violet oyundan çıkmış olmalı. Geldiğini görmedi.

Sertçe yutkundu ve Sprinkles sinsice odadan çıktı. Sadakat buraya kadarmış. "Onu kışkırtmadım. Sadece Dalmaçyalı'sının kekten küçük bir ısırık almasına izin vermediği için kaba olduğunu düşündüğümü söyledim."

Joe birasından bir yudum aldı ve onun daha fazlasını söylemesini bekledi.

Lanet olsun. Opal haklıydı. Joe bu işte korkutucu derecede iyiydi. "Ayrıca ona Cinder'in Kùlkedisi'nin kısaltması olduğunu, çünkü onu yanında tutmasının tek nedeninin emirlerini yerine getirmek olduğunu da söyleyebilirdim."

"Ve işte burada."

Violet iç çekti. "Ah, lütfen. Benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Sprinkles'a tabağından yemek verdiğini gördüm. Sırf Cinder 'çalışan bir köpek' olduğu için -"

Joe elini kaldırdı. "Bekle. Cinder Sam'in resmi ortağı mı?"

"Sanırım öyle." Omuz silkti ve sonra Joe'nun yıllardır TBPD'nin kendisine bir köpek ortak almasına izin vermesi için uğraştığını hatırladı.

Ama bu farklıydı, değil mi? Polis köpekleri aslında suçluları kovalıyor, yasadışı uyuşturucuları buluyor ve bombalamaları önlüyordu. İtfaiye köpekleri ne yapardı? Patileriyle bir yangın hortumunu tutabilecek gibi değillerdi.

"Acaba bana biraz tavsiye vermek ister mi?" Joe kaşlarını çatı. "Bil diye söylüyorum, çalışan köpeklere görevdeyken ödöl maması verilmemelidir."

Şimdi muhtemelen boynunda öfkeden küçük bir damar zonklayan Violet'ti. "Asıl noktayı tamamen kaçırıyorsun. Sam'in durdurulması gerekiyor."

"Bilet konusunda üzgünsen, aslında yaşlılar merkezini herhangi bir resmi sıfatla temsil etmediğini açıkça belirtmeliydin." Joe birasını boşalttı ve başka bir keke uzandı.

"Ne yapsaydım, bir grup doksan yaşındakine ceza kesmesine izin mi verseydim?" Hayatta olmaz. Cesedinin üzerinden. "Zaten gerçek bir ceza değil ki."

Joe'nun kaşları çatıldı. "Neden sen? Evet, öyle."

"Pek sayılmaz." Bilete uzandı ve onu buruşturarak bir top haline getirdi. "Sam Nash beni küçük bir pembe kâğıt parçasıyla korkutabileceğini sanıyorsa, kiminle uğraştığını bilmiyor demektir."

"Violet." Joe başını eğdi ve içini çekti.

"Benim için endişelenme. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum." Ama biliyor muydu? Gerçekten biliyor muydu? "Tek istediğim senin ve ekibin bu Cumartesi en iyi performansınızı göstermeniz."

O zamana kadar Violet'ın işleri kendi başına halletmesi gerekiyordu.

***

Sam sabahları yatağını Cinder'ın yapmasına ne zaman izin vermeye başladığından tam olarak emin değildi. Bir anda oluvermişti ve artık günlük rutinlerinin bir parçasıydı. Sam'in alarmı sabahın beşinde çaldığında, Cinder çarşafı dişleriyle tutup tekrar yerine çekerken, Sam büyük boy yatağından sendeleyerek kalktı ve banyoya yöneldi. Sonra yorganı çarşafın üzerine çekti ve *işte* yatak hazırды.

Köpeğe ev işlerini öğretmek için yola çıkmamıştı ama Cinder son derece zekiydi. Ve gözlemciydi. Çoğu Dalmaçyalı gibi o da son derece enerjikti.

Çoğu insanın bu cins hakkında anlayamadığı şey buydu. Elbette, benekleri dikkat çekiciydi. Ya şu Disney filmleri? Turta kadar şirin. Ancak Dalmaçyalılar hassas ve son derece ruhlu hayvanlardı. Keskin zekaları onları oldukça eğitilebilir kılıyordu, ancak bu aynı zamanda Dalmaçyalıların tüm bu sınırsız enerji için uygun bir çıkış noktaları yoksa her türlü yaratıcı soruna girebilecek kadar akıllı oldukları anlamına geliyordu. Örnek olarak: Sprinkles.

Sam, Cinder'ı yaklaşık üç aydır yaşadığı barınaktan eve ilk getirdiğinde, Cinder tam bir sinir harbiydi. Barınaktaki iyi kalpli Samiriyeliler tarafından kurtarılmadan önce başına her ne geldiyse iz bırakmıştı. Dalmaçyalı ev sineklerinden, tavan vantilatörlerinden, kapı aralıklarından ve televizyondan korkuyordu. Sam'in ne tür bir programa girdiği önemli değildi, Hallmark Kanalı bile onu sehpanın altına saklanmak için koşturuyordu.

Başlangıçta, Cinder'ın eğitiminin yangın güvenliğiyle hiçbir ilgisi yoktu. ortak olma fikri aklının ucundan bile geçmemişti. O sadece

mutlu ve uyumlu bir yavru olmasına yardım etmek için. İşe, televizyon açıkken kalp şeklindeki sevimli burnunu masanın altından her çıkardığında ona bir kurabiye vererek başlamıştı. Günün sonunda, düz ekran televizyonun sesini kısık tuttuğunda saklandığı yerden rahatça çıkabiliyordu. Cumartesi gecesi geldiğinde, Cinder Netflix ve chill için bir kova film tereyağlı patlamış mısır ile kanepeye yayılmaya hazırды.

Tabii ki Sam ona yeni şeyler öğretmeye hevesliydi. Bir ay içinde onun mükemmel bir yangın güvenliği köpeği olabileceği anlaşıldı, ayrıca Sam onu her gün işe götürme fikrine bayılıyordu. Kız onun dünyadaki en iyi arkadaşıydı. Sonunda, onun iş ortağı da olacaktı. Sam Dalmaçyalı'sına hayatı pahasına güvenirdi. Onun için kendini gözünü kırpmadan feda edebilirdi ve onun da aynısını yapacağını biliyordu.

Yine de Sam, Cinder yatağını düzeltirken diş fırçası ağzından sarkarak yatak odasının kapı çerçevesine yaslanırken Violet'in sözlerini bilincinden atamıyor gibiydi.

Belli ki bütün gün yanınızda durup robot gibi davranmak zorunda kaldığı için çok mutsuz.

Saçmalıktı. Söylediklerinde zerre kadar gerçeklik payı yoktu ama Cinder yorganı çarşafın üzerine çekip kahve makinesini çalıştırmak için mutfağa doğru ilerlerken Sam yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı.

Yatak yapma işiyle hiçbir ilgisi yoktu. Dalmaçyalı Sam'in bunu kendisinin yaptığını yeterince görmüştü ve bu da onun üzerinde bir etki bırakmıştı. Ama kahve numarası konusunda suçluydu. Cinder'ı arka ayakları üzerinde kalkıp ön patilerinden biriyle güç düğmesine basması için eğitmesi sadece üç sabahını almıştı. Sam her gece yatmadan önce kahve makinesine taze telve ve filtre koyuyor ve sabah dişlerini fırçalamayı bitirdiğinde onu taze bir cezve Fransız rostosu bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse o kadar da önemli bir şey değildi. Hatta çoğu kadın bunun sevimli olduğunu düşünürdü.

Sam her nasılsa Violet March'ın aynı fikirde olmayacağını sezmişti.

Onun fikrinin neden önemli olduğundan emin değildi. Önemi yoktu.

Sam kaşlarını çatarak taze krema ve suçluluk duygusuyla çalkalanan kahvesini içti. Cinder, iki ucunda büyük bir düğüm olan kalın bir ham deri kemiği kemirmek için yerleştiği sürgülü cam kapının yanındaki yerinden ona baktı.

", değil mi kızım?"

Cinder başını kaldırdı ve her zamanki beklenti dolu ifadesiyle Sam'e baktı. O değerli yüzünde Dalmaçyalı öfkesinden eser yoktu, sadece saf bir bağlılık vardı...

Bu da Sam'in kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu.

"Şu andan itibaren kahvemi kendim yapacağım, tamam mı?" dedi, aynı anda hem kararlı hem de gülünç hissederek.

Cinder yeni şeyler öğrenmeyi seviyordu, en azından öyle görünüyordu. Sam, devam etmekte olan Dalmaçya savaşındaki güzel düşmanı sayesinde artık hiçbir şeyden emin değildi.

"Ve artık yatağı yapmak yok. Buna bir son vermelisin. Evdeyken rahatlamaya çalış." Kahveden utanç verici bir yudum aldı ve fincanı yere bıraktı. "Buraya gel, sana göstereyim."

Sam yatak odasına doğru yürüdü. Cinder ayağa fırladı ve kimlik etiketleri şingirdayarak onu takip etti.

"Gördün mü?" Sam yorganı geri çekti.

Cinder'ın bakışları yatağa ve sonra tekrar Sam'e döndü. Şaşkın bir inilti ve ardından yumuşak bir havlama sesi çıkardı.

"Ben ciddiylim," dedi Sam.

Yatağın üzerine düştü ve olabildiğince çarşafı karıştırarak sağa sola savruldu. Sonra ayağa kalktı ve yatağın felaketine baktı. Belki biraz aşırıya kaçmıştı ama bu şekilde derdini anlatabileceği kesindi.

Ellerini kalçalarına koydu ve bekledi. Birkaç saniye içinde Cinder yatağa doğru koştu ve ağzını çarşafın kenarına sıkıştırdı.

"Bırak onu," dedi sertçe.

Bırak komutu Cinder'ın cephaneliğindeki en önemli numaralardan biriydi ve bunu yıllar önce mükemmelleştirmişti. Dünyanın en kalın, en sulu pirzola bifteği yangın mahallinde yerde yatıyor olabilirdi ve Sam ona bırakmasını söylerse Cinder yanına bile yaklaşmazdı. Elbette, birinci sınıf bifteklerle dolu yanan bir binaya hiç gitmemişlerdi, ama gitmeleri gerekirse, Cinder hazırlıklıydı.

Komutu verir vermez çenesini gevşetti, çarşafı indirdi ve yataktan uzaklaştı. Hiç terlemedi. Köpek eğitimi gerçekten de o kadar zor değildi. Violet bir ara gerçekten denemeliydi.

"Aferin kızıma." Sam, Cinder'ın pürüzsüz, benekli boynunu okşadı. "İşte . Artık pasaklıyız."

Kahvesini bitirmek için mutfağa dönerken kendi kendine güldü. Sam ve Cinder asla pasaklı olmazlardı ama belki de evde biraz daha az kuralcı olmayı göze alabilirlerdi. En azından Sam'i Violet'in gülünç suçlamalarında hiçbir gerçeklik payı olmadığına ikna edecek kadar.

Cinder robot gibi bir şey değildi ve Sam de onu kesinlikle köle olarak görmüyordu. Kendi kahvesini yapabilir ve çarşaflarını kendi toplayabilirdi. Ve eğer yatak hiç yapılmadıysa, ne olmuş yani? Artık sahilde yaşıyorlardı. Rahat adalılar böyle yaşardı.

Ya da Sam öyle duymuştu.

Ama giyinmek için yatak odasına geri döndüğünde, yatak yine bozulmamıştı, yorgan sıkı bir şekilde çekilmiş ve yastıklar tam olarak yerleştirilmişti. Eğer daha iyi bilmeseydi, çarşafların hastane köşeleri haline getirildiğine yemin edebilirdi.

Sam bir elini saçlarının arasına sokarak uçlarını sertçe çekiştirdi. Cinder yatağın ayak ucuna zıpladı ve kuyruğunu salladı, kendinden son derece memnundu.

Yoksa Sam onun yumuşak kahverengi gözlerindeki parıltıyı gerçekte başka bir şey olduğu halde memnuniyetle mi karıştırıyordu? Belki de *derin bir mutsuzluk*?

Mümkün değil. Mümkün değil.

Sam iç çekti. Kesin olan bir şey vardı: Dalmaçyalısını eğitmek tahmin ettiğinden daha zor olacaktı.

***

Birkaç tur daha yatağı yeniden yapma, bozma ve yeniden yapma işleminden sonra Sam pes etti ve işe gitmek üzere yola koyuldu. O ve Cinder Seashell Drive'a doğru yürüdüler, sonra sola döndüler ve itfaiye binası görünene kadar Turtle Beach'in küçük şehir şeridinde ilerlediler. Yanından sürünerek geçen polis aracına el sallamaması gerektiğini biliyordu ama sahildeki dükkânlarını açmakta olan işletme sahiplerini ve caddenin karşı tarafındaki yayaları selamlamaktan çekinmedi.

Küçük kasabalarda işler böyle yürür, değil mi? Herkes birbiriyle konuşmak için elinden geleni yapardı, hatta yeni geleni hırsızlık yapmakla suçlamak için bile olsa.

Gariptir ki, şehir merkezindeki kumlu yol boyunca bir kişi bile durup Sam'e Violet March'ın Dalmaçyalı'sıyla ne yaptığını sormadı. Sam'in heyecanlanması gerekirdi ve eğer kendisine yöneltilen çok sayıda kötü bakış olmasaydı heyecanlanırdı da.

Garip bir şeyler oluyordu. Turtle Beach'in bir sakini olarak geçirdiği birkaç gün içinde, mavi üniformalı herkes tarafından ters ters bakılmaya alışmıştı. Kasabadaki diğer herkes son derece nazikti; Violet bunun tek istisnasıydı. Cinder'ı Sprinkles sanan yerliler bile bu konuda nispeten dostça davranmışlardı. Her şeyden çok merak etmişlerdi.

Bu sabah öyle olmadı. İskelenin girişinde toplanan bir grup balıkçıya el salladı ama hiçbiri ona karşılık vermedi. Hepsi ona doğru bakıyor gibiydi. Turtle Beach postanesinin önünden geçerken -ki burası akşamları nedense eski moda bir paten pisti olarak kullanılıyordu- içerideki herkes ona buz gibi bakışlar fırlattı.

"Hayal mi görüyorum yoksa bu sabah ciddi bir yan gözle mi karşı karşıyayız?" Sam mırıldandı.

Cinder başını dik tutuyor, bu dramdan rahatsız olmadığını belli ediyordu. Sam onun soğukkanlılığını kıskanıyordu.

Adadaki herkesin birdenbire ondan nefret eder gibi görünmesi neden umurunda olsun ki? Sessiz, yalnız bir hayat tam da Carolina sahiline geldiğinde aradığı şeydi.

değil miydi?

Sam ve Cinder itfaiye binasına vardıklarında Griff, aparat bölmesinin hemen dışında park halinde duran parlak kırmızı itfaiye aracına yaslanırken başını sallayarak, "Ne yaptığını bilmiyorum ama kötü bir şey olmalı," dedi.

Sam kaşlarını çatıldığını hissetti. Son zamanlarda bunu çok yapıyordu. Kaş çatmak. Yeni stressiz hayatının rahatlatıcı kısmının tam olarak ne zaman devreye girmesi gerekiyordu? "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şef Murray gözyaşı döküyor. Buraya gelir gelmez seni görmek istediğini söyledi." Griff Sam'in sağ kolunu dürttü.

Sam yine kaşlarını çatı. "Bu ne içindi?"

"Sadece kontrol ediyordum. Sallanan kolunu incitmiş olabileceğini düşündüm." Griff omuz silkti. "Murray'i bu kadar kızdıracak tek şey bu gibi görünüyordu."

"Kolum iyi." Ne yazık ki. Sam, Silahlar ve Hortumlar'dan çıkabileceği anlamına gelse rotator manşetinin yırtılmasını memnuniyetle karşılardı ama bunun bile işe yaramayacağından oldukça emindi. Murray muhtemelen ona sol elle vuruş yaptıracaktı. Ya da ayaklarıyla.

Griff başını itfaiye binasına doğru salladı. "İçeri girsen iyi olur. Seni ofisinde bekliyor."

Sam başını salladı. "Uyarı için teşekkürler."

Elbette tüm bu dram bingo ile ilgili değildi. O sadece işini yapıyordu. O kalabalık lobi, gerçekleşmeyi bekleyen bir kazaydı.

Bu olamaz. Neden halk ve özellikle de itfaiye şefi bir huzurevindeki oyun gecesini bu kadar önemsesin ki? Bu mümkün değildi.

"Nash." Sam ofisine girdiğinde Şef Murray'nin burun delikleri alevlendi ve gözleri çakmak çakmak oldu. "Dün gece tombalada neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Tamam, belki de Turtle Beach'in büyük nüfusunun bingoya duygusal olarak yatırım yapması mümkündü. Hadi bakalım.

"Kalabalık alan için çok büyüktü." Sam omuz silkti. "Ben de prosedürü izledim ve etkinliği kapattım."

"Bana yapmadığını söyle." Şef Murray iç çekti.

"Ben yaptım." Sam şefin masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturmak için hamle yaptı ama Murray yumruğunu önündeki dağınık kâğıt yığınının vurunca vazgeçti.

Sam ayakta dururdu. Ayakta durmak iyiydi. Ayrıca gerekirse daha hızlı bir kaçış yapmasını da sağlayacaktı, ki bu çok gerçek bir olasılık gibi görünmeye başlamıştı.

"Bingo gecesi yirmi beş yılı aşkın bir süredir bir Turtle Beach geleneğidir ve biz bunu hiç kapatmadık. Asla. Tam olarak hangi *prosedürü* izliyordunuz?" Şef Murray gözlerini Sam'e dikti.

Şaka mı yapıyordu? Sorusunun cevabı Sam'in kadar açık görünüyordu. "Şey, efendim, yangın yönetmeliği prosedürüne uydum."

Murray gözlerini devirdi.

"Gelenek ya da değil, güvenli değildi. İnsanlar lobiye doluşmuştu ve bunların en az yarısı hareket sorunu olan yaşlılardı. Eğer bir yangın ya da bomba tehdidi olsaydı, insanlar ezilirdi," diyor Sam.

"Bomba tehdidi mi?" Murray bir kakhaha attı. "Evlat, artık Chicago'da olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Turtle Beach'te bomba tehdidi falan yok. Neredeyse yangın bile çıkmıyor."

"Tüm saygımla efendim, bir trajedi her yerde olabilir. Herhangi bir zamanda. Herhangi bir yerde." Sam'in midesi çalkalandı. Bir itfaiye şefi için her şeyi bu şekilde açıklamak zorunda kalmamalıydı.

Murray'nin Sam'in Chicago'daki kariyerini sona erdiren telefona benzer bir telefon görüşmesi yapıp yapmadığını merak etti. Belli ki hayır, yoksa bu konuşmayı asla yapmazlardı.

"Haddini aştn." Murray ellerini havaya kaldırdı. "Onlara bir uyarıda bulunmayı ya da belki de birkaç gönüllünün gitmesini ve gelecek hafta geri gelmesini istemeyi düşündünüz mü?"

Hayır, aslında. Sam böyle bir şeyi hiç düşünmemişti - muhtemelen Violet'la sözlü el bombalarını değış tokuş etmekle meşgul olduğu için.

"Sabahtan beri telefonum şikâyetlerle cınılıyor." Şef Murray iri bir parmağıyla Sam'i işaret etti. "Senin hakkında."

Tam bu sırada, şefin masasındaki kırmızı döner telefonda kulak tırmalayan bir şingirtı duyuldu. Murray gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. Cinder zil sesine başını eğdi.

Murray telefonu açtı. "TBFD, Şef Murray konuşuyor." Sam ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

Şef, "Evet, tombalanın kapatıldığının farkındayım," dedi. "Bu bir hataydı ve özür dilerim. Bildiğiniz gibi, Marshal Nash kasabada yeni ve biraz fazla hevesli. Bunu telafi edeceğiz."

Şef durakladı, sonra Sam'e baktı. "Aslında Nash'in kendisi bunu telafi edecek. Sana söz veriyorum."

Sam'in göğsü bir anda sanki bir fil tarafından eziliyormuş gibi ağırlaştı... ya da belki de küçük bir sahil kasabasının çağdışı beklentileri.

"Yarın saat 10'da. Orada olacak. Söz veriyorum." Şef Murray telefonu ahizeye geri kapattı.

"Kimdi o?" Sam sordu.

O hariç herhangi biri. Lütfen.

Sam'in patronu onu Turtle Beach'in tombala seven yaşlı sakinlerinin önünde diz çöktürmek isteseydi, bunu yapardı. Ama Violet'ten özür dileyerek çizgiyi çekti.

Zaten ona izin vermezdi. Devasa kek tepsisiyle yaşlılar merkezine girmesine yardım etmeye çalışmıştı ve bakın nasıl sonuçlanmıştı. Otomatik kapılara kısa devre yaptırmışlardı.

"Arayan Turtle Beach Yaşlılar Yaşam Merkezi'nin müdürüydü. Bana tombala gecesinden elde edilen gelirin Turtle Beach Koruma Derneği'ne gittiğini hatırlatmak istedi. Sakinler çok üzgün. Köpek plajına daha fazla park bankı bağışlamak için para biriktiriyorlarmış." Murray Cinder'a sert bir bakış attı. "Bunun senin de katılabileceğin bir proje olduğunu düşünüyorum."

"Öyle." Sam başını salladı, ama köpek plajında oturacak yer olmamasının sadece işini yaptığı halde nasıl onun suçu olduğunu hâlâ tam olarak çözememişti.

"Güzel. Her şey halloldu, yarın sabah oraya gidip işleri yoluna koyacaksınız." Murray kapıya doğru el salladı. "Şimdi ofisimden çık ve daha fazla sorun çıkarmamaya çalış, olur mu?"

"Um." Sam kaşlarını çatı. "İşleri tam olarak nasıl yoluna koyabilirim?"

"Nereden bileyim? Bu karmaşayı sen yarattın ve şimdi de sen düzelteceksin.

o. Anlaşıldı mı?"

Sam başını
salladı. *Çamur*
kadar berrak.

Gitmek için döndü ama Cinder ayağa fırlarken Murray onu durdurdu.

"Yerinizde , giderken Dalmaçyalı'yı da yanımda götürürdüm. Bütün Oradaki sakinler köpek delisi. Cinder'ın özel numaralar yapabildiğini söylememiş miydin?"

"Yangın güvenliği gösterileri yapmak üzere eğitildiğini söyledim," diye karşı çıktı Sam. "Güzel. Bunu yap. Bayılacaklar. Sadece sevimli olsun, tamam mı? Yapman gereken

O emeklilerin aklını başından al. Anlaşıldı mı?" Şef Murray şöyle dedi.
Emeklilerin

Masasının üzerindeki kırmızı telefon tekrar çalmaya başladı ve şef inledi. *Şirin olsun.* Sam her nasılsa yangın yönetmeliğinin bu kısmını gözden kaçırmıştı. "Anlaşıldı."

Bölüm 6

Küçük kasaba dedikodularına şükürler olsun, diye düşündü Violet ertesi sabah kek kamyonundan ağır bir plastik küvet çıkarıp yaşlılar merkezinin girişine doğru taşırken.

Geçmişte dedikodu değirmenini pek sevmemişti, özellikle de Emmett'la yaşadığı küçük düşürücü ayrılıktan sonra. Kasabadaki herkes kandırıldığını bilirken başını dik tutmaya çalışmak *hiç* de eğlenceli olmamıştı. Ama bugün farklı bir melodi söylüyordu.

Dün akşam Sprinkles'ı köpek plajına götürmüş ve orada Hoyt Hooper, Jr. ve onun yaşlı Golden Retriever'ıyla karşılaşmıştı. Hoyt'un babası - yaşlılar merkezinde ikamet eden ve şu anda tombala oynatan orijinal Hoyt Hooper - yaşlılar merkezinin baş aşçısı aracılığıyla kasabadaki herkesin Şef Murray'i tombala gecesinin iptal edilmesiyle ilgili şikayet bombardımanına tuttuğunu duydu. Hoyt Jr. Sam'e sabah saat onda sakinlerden *bizzat* özür dileme emri verildiğinde ısrar etti...

Bu da Violet'in sabah 9:30'daki yoga dersiyle güzel bir şekilde örtüştü.

Sam'in sürünmesini görmek için sabırsızlanıyordu. Onu böyle rezil etme düşüncesi bile sarhoş ediciydi; o kadar ki bu durum için yeni bir kek icat etmişti. Bugünkü spesiyali, içi ezilmiş yaban mersini ve kremalı muhallebi ile doldurulmuş ılık tarçınlı vanilyalı bir kekti. Buna mütevazı turta keki adını vermiş ve kremasını çapraz turta kabuğuna benzeyecek şekilde şekillendirmişti.

Ne kadar dahice olsa da, kek onun içindi, Sam için değil. Bu sadece Violet'in çırpılmış tereyağı, yumurta ve şekerle içini dökme yöntemi. Sam'in kendisi için tamamen farklı bir şey planlamıştı. Bunu yapmak için dün gece köprüden geçip Wilmington yakınlarına kırk beş dakikalık bir yolculuk yapmak zorunda kalmıştı ama sonuç kesinlikle buna değmişti. Eğer Sam'in ona verdiği saçma pembe kâğıt parçasını görmezden geleceğini sanıyorsa, hayal görüyordu.

"Herkes günaydın," diye seslendi şarkı söyler gibi bir sesle, yanında Sprinkles ile yaşlılar merkezinin lobisinde yürürken.

Tombala düzeneği kaldırılmış ve yerine deniz camı tonlarında rahatlatıcı yoga matları yerleştirilmişti. Ders yirmi dakika kadar daha başlamayacaktı ama öğrencilerinin çoğu her zamanki gibi hazır ve bekliyordu.

Sprinkles, Mavis'in ön sıradaki minderinin köşesinde minicik bir top gibi kıvrılmış olan Nibbles'ı koklamak için durakladı. Dalmaçyalı, minik yumrunun aslında bir köpek olduğunu ve asi bir atıştırma malı olmadığını doğruladıktan sonra yoluna devam etti.

Opal, Ethel ve Mavis'le şaşkın bakışlar atarak, "Bu sabah çok mutlu görünüyorsun, Violet," dedi.

Violet, sıcak pembe bir zemin üzerinde sıra sıra nefis çöreklerle süslenmiş en sevdiği yoga matını açarken gülümsedi. "Evet. Harika bir gün, sence de öyle değil mi?"

Emeklilerin hepsi aval aval

ona baktı. Violet omuz silkti.

"Ne?"

Ethel, "Canım, bingo gecesinde olanlar yüzünden hâlâ üzgün olmanı bekliyorduk," dedi.

"Bilmiyor olmalı," diye fısıldadı Opal, bir oda dolusu yaşlı yoginin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, ki bu aslında pek de fısıltı sayılmazdı.

"Belli ki hayır," diye fısıldayarak karşılık verdi Mavis.

Violet ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Çocuklar, Sam Nash'in saat onda buraya geleceğinin farkındayım ve bu benim için tamamen sorun değil."

"Geçen gece için ona kızgın değil misin?" Ethel'in gözleri kısıldı. "*Hiç* mi?"

"Hayır. Ben iyiyim." Violet'in gülümsemesi sertleşti. "Kesinlikle."

Tamam, belki tamamen iyi değildi ama Sam geldiğinde yaklaşık kırk beş dakika içinde iyi olacaktı.

Plastik küvetin kapağını çekti ve içinden yeni tişörtler çıkarmaya başladı. "Aslında bugün hepinize bir sürprizim var."

"Ne dedi o?" Hoyt Hooper arka sıradan seslendi. "Bize turta mı getirdi?"

"Hayır!" diye bağırdı yanındaki adam. "Bir *sürprizi* var." Hoyt kaşlarını çatı. "Yani turta yok, öyle mi?"

Violet iç çekmemek için elinden geleni yaparak, "Turta yok," dedi. "Ama al, bunu ."

Ona tişörtlerden birini fırlattı ve yoga matlarının labirentinde ilerleyerek Sprinkles odanın önündeki çörek yoga matında gerçek bir aşağı doğru köpek pozuna uzanırken her öğrencisine kendi tişörtünü verdi.

"Burada ne yazıyor?" Ethel tişörtünü kaldırdı ve mor gözlüklerinin üstünden gözlerini kısarak baktı. "Bu bir tic-tac-toe işareti mi?"

Mavis gözlerini devirdi. "Zamana ayak uydur. Bu bir hashtag."

"Hashtag'siz Cinder." Opal tişörtünün önündeki yazıya bakarken ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

Ethel gözlerini kırıştırdı. "Cinder, Sam'in tatlı Dalmaçyalı'sının adı değil mi?"

"Evet, ve ona bir mahkum gibi davranılıyor. Bu tişörtler bir açıklama. Cinder'ın haklarını savunuyoruz." Violet tişörtlerden birini giydi ve bir süper kahraman pozu verdi.

Ethel, Mavis ve Opal bir kez daha bakiştılar.

"Birbirinize öyle bakmayı kesin. Haklı olduğumu biliyorsunuz. Geçen gece Cinder'a bir ödöl vermeye çalıştım ama izin vermedi." Violet haç çıkardı

kollarına aldı ve uygun korku seviyesiyle tepki vermelerini bekledi.

Ve bekledim.

Ve biraz daha bekledi.

Sonunda ellerini havaya kaldırdı. "*Lütfen* tişörtleri giyer misiniz? Adamın bingo gecesini kapattığını hatırlatmama gerek yok herhalde."

"Üzülme canım. Eğer seni mutlu edecekse, tic-tac- toe tişörtlerini giyeriz." Ethel gömleğinin içine girdi.

Son sınıfların geri kalanı da onu takip etti ve biraz zorlanmış olsalar da sonuç muhteşemdi. En az otuz gümüş saçlı yogacı, göğüslerinde #FreeCinder yazılı matlarından ona gülümsüyordu.

Al bakalım, Bingo-Hater.

Violet genelde bu kadar çatışmacı olmazdı ama bu basit bir Dalmaçyalı haklılığı meselesiydi. Sprinkles'ın benekli kız kardeşine göz kulak oluyordu. Kız gücü falan... ama köpek gücü.

Zaten onun hikâyesi de buydu ve buna sadık kalıyordu.

Sprinkles siyah-beyaz dublörünün kötü durumuyla aşırı derecede ilgilendiyse de bunu belli etmedi. Ders başladığında, her zaman yaptığı gibi neşeyle katıldı. Açılış meditasyonu sırasında çenesini Violet'in çapraz bacaklarının üzerine yerleştirdi - Violet'in öğrencilerini günün yoga uygulaması için niyetlerini belirlemeye teşvik ettiği sessiz, dingin bir an. Bir niyet belirlemek genellikle bir yoginin hayatında beslemek istediği minnettarlık, nezaket veya zarafet gibi asil bir niteliğe odaklanmayı içeriyordu. *Tatlı, tatlı intikam* tam olarak asil olarak nitelendirilmediğinden, Violet bırakmaya odaklanmayı seçti. Ki bunu kesinlikle yapardı...

Hemen ardından, Sam'in yaşlılar merkezine girip Dalmaçyalı'nın ikram haklarını savunan bir zen ordusuyla karşılaştığını görme zevkine erişti. *Namaste!*

"Pekâlâ millet, yavaşça aşağı bakan köpeğe geçelim. Bu duruş size zor geliyorsa, bunun yerine dört ayak üzerinde de yapabileceğinizi unutmayın." Violet yavaşça aşağı bakan köpeğe doğru uzandı ve Sprinkles, Violet'in tam altında konumlanana kadar yoga matının üzerinde komando sürünmesi yaptı. Sonra Dalmaçyalı sırt üstü döndü ve köpek ağzı geniş bir sırtıyla açılarak Violet'e baktı.

Yoga çoğu köpeğe doğal geliyordu, çünkü insanların aksine, mevcut olmaktan ve anı yaşamaktan keyif alıyorlardı. Violet köpeğinin bu özelliğini seviyordu, anı yaşamak bazen küçük bir miktar kaotik itaatsizlik içerse bile. Yine de sorun değildi, değil mi? Hiçbir köpek mükemmel değildi. Sprinkles zaman zaman biraz fazla olabilirdi ama Violet onu seviyordu. Turtle Beach'teki herkes seviyordu.

Ayrıca, Sam'in Dalmaçyalısı yangınla mücadele edebilecek gibi değildi. Bu mümkün değildi. Aklıma gelmişken, Violet bir itfaiye köpeğinin gerçekte ne iş yaptığından emin değildi. Cinder'ın tatlı, narin patileriyle Violet'in atıflarını yazmadığı kesindi. İşin aslı, Cinder Sprinkles'ın yapamadığı neyi yapabilirdi ki?

Muhtemelen fazla değil.

Violet yaşlılar merkezinin girişindeki saate baktı. Büyük rakamlar Sam'in yaklaşık on beş dakika sonra kapıdan içeri gireceğini gösteriyordu. Dinlenmeye başlama zamanı.

Grubu birkaç nazik esneme hareketinden geçirdi ve son gevşeme pozuyla bitirdi; öğrencileri sırt üstü yatarak üç ila beş dakika boyunca kıpırdamadan durdular. Son haftalarda son sınıf öğrencileri son gevşeme pozuna "cinayet kurbanı pozu" adını vermişlerdi. Joe gibi onların da bu kadar çok *Criminal Minds* izlemeyi bırakmaları gerekiyordu.

Sprinkles Violet'in omzunun yanına oturdu ve Violet gözlerini kapalı tuttu. Üç derin nefes aldı ve sonra dersi her zaman yaptığı gibi bitirdi - iyi hissettiren ilham verici bir alıntıyla.

"Tüm varlıklar mutlu olsun, tüm varlıklar sağlıklı olsun ve tüm varlıklar acıdan özgür olsun. *Namaste.*"

Gözlerini açtığında, kendisine bir yerine iki Dalmaçyalı yüzün baktığını gördü. Aralarında gidip geldi ve iki köpeği birbirinden ayıramadı. Sanki birisi cinayet kurbanı pozu verirken Sprinkles'ı klonlamış gibiydi. Ama sonra tepesinde bir yerde bir gırtlak sesi duyuldu ve başını kaldırdığında Sam'in ona doğru yükseldiğini gördü.

Dikkatle kadının göğsüne baktı, kaşlarını kaldırdı ve çenesindeki sert, ultra erkeksi düğüm bir kez daha öfkeli bir görünüm aldı. "*Namaste.*"

***

#FreeCinder.

Sam, Violet'in tişörtünün üzerindeki yazıya bakarken tüm vücudu sıkıştı. Bu sabah uyandığı ve Cinder'la yatağı yapma, bozma ve yeniden yapma konusunda bir kez daha ileri geri konuşmaya başladığı andan beri yaşlılar merkezine yapacağı bu garip ziyaretten korkuyordu. Turtle Beach'in yaşlı nüfusunun güvenliğini sağlamaya çalıştığı için af dilemeye ne kadar hevesiz olsa da, bunu Violet March'ın önünde yapmak zorunda kalacağını tahmin etmemişti.

Saldırgan hashtag'i *kesinlikle* öngörmemişti. Ya da tişörtleri. Ya da Violet'in gözlerini açıp da onu kendisine dik dik bakarken bulduğunda yüzünde beliren o küçük, şımarık sırıtışın ona verdiği yasak heyecanı. Birdenbire elektriklendiğini hissetti - sanki az önce onun şekerli, nefis keklerinden iki ya da üç tanesini arka arkaya mideye indirmiş gibi gergindi.

Elleri gerçekten titriyor muydu?

Bekle bir dakika.

Sam kaskatı kesildi. Kızgın olması gerekiyordu. Aslında kızgındı, hem de çok kızgındı. Kadın, asi Dalmaçyalı'sından bile daha büyük bir tehditti ve bu gerçekten de bir şey ifade ediyordu.

Ama onda onu büyüleyen bir şey vardı. Bunu inkâr edemezdi ve garip bir şekilde, konuşmaları ne kadar çekişmeli hale gelirse, yüzündeki inatçı sırıtışı o kadar çok öpmek istiyordu.

Ona ne oluyordu böyle? Sam drama ve sürekli tartışmayla büyüyen çiftleri hiç anlamamıştı. Bu tür bir ilişki her zaman aşk ya da romantizmden çok sefalet gibi görünmüştü.

Yine de Violet'in yanında olmak onu canlı hissettiriyordu - uzun, çok uzun zamandır hissetmediği kadar canlı. Aylar süren hissizlikten sonra, damarlarından akan adrenalin şoku o kadar güçlüydü ki başının dönmesine neden oldu. Her ne kadar berbat görünse de, bu ani sayıklamadan zevk alıyordu.

Basit bir kimya, hepsi bu. Sertçe yutkundü. Bu demek değil ki Hiçbir şey.

"Bakın," dedi Violet, birbirinin eşi olan Dalmaçyalılara. "Bu Cinder'ın babası."

Sam, Cinder'ın "babasının" aslında bir değil, siyah-beyaz benekleri olan bir köpek olduğunu belirtmemeyi tercih etti. O Cinder'ın ortağı ve en iyi arkadaşıydı ama nedense Violet'in aradaki farkı anlayacağını sanmıyordu.

#FreeCinder.

Sam bakışlarını Violet'in göğsünden kaçırmak için kendini zorladı. Sözsüzce, yerden kalkmasına yardım etmesi için ona elini uzattı.

Dudaklarını ısırdı ve Sam'in uzattığı avucuna son kullanma tarihi geçmiş köpek ödülleriyle doluymuş gibi bakarken, Sam kısa bir süre onun mükemmel pembe ağzının verdiği yüce zevki düşündü.

Sonunda parmak uçlarını Sam'in eline yerleştirdi ve onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Temasla birlikte Sam'in teninin her santimetresinde havai fişekler patladı. Sam onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etmekten kendini alamadı ama sonra kendine o hoş olmayan hashtag'i hatırlattı. Gördüğü en Dalmaçyalı provokasyonlardan biriydi bu.

"Teşekkür ederim," dedi Violet. Elini avucunun içinde sıcak ve inanılmaz derecede yumuşak hissetti, özellikle de yıllarca çalışmaktan kaynaklanan sert nasırlarıyla tezat oluşturunuyordu

bir itfaiye binasında.

Kızın yanakları kızarıp elini geri çekene kadar uzun bir süre birbirlerine dokunarak durdular.

"Güzel gömlek." Sam ona sıkı bir gülümseme verdikten sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı. Neyse ki Cinder sorulmasına gerek kalmadan onu takip etti.

"Oh, güzel. Tişörtleri beğendi," dedi Sam'in arkasındaki son sınıf öğrencilerinden biri.

Onu düzeltecek cesareti yoktu. Aslında bu onu biraz gülümsetti. Sevimli mi istiyorlardı? Sam onları bu konuda bombardımana tutmak üzereydi. O bingo seven yaşlılar neye uğradıklarını şaşıracaklardı. Violet ve Sprinkles o çok sevdikleri kaidelerinden düşmek üzereydi.

"Günaydın, Marshal Nash." Resepsiyonun arkasındaki ofislerden birinden bir kadın lobiye doğru ilerledi. "Ben Barbara Nichols, Turtle Beach Yaşlılar Yaşam Merkezi'nin aktivite direktörüyüm. Bugün gelebilmenize çok sevindik."

"Bana Sam de. Lütfen." Sam onun elini sıktı ve sonra başını Cinder'a doğru eğdi. "Bu benim ortağım, Cinder."

Barbara'nın kara gözleri parladı. "Çok güzel değil mi? Ne kadar komik. Bir an için Violet'in Dalmaçyalı köpeği Sprinkles sandım."

"Doğru. Bunu çok sık duyuyoruz." Sam zorla gülümsedi ve Sprinkles'ın Violet'in yoga matıyla köşe kapmaca oynadığı lobiye doğru baktı. Gözlerini devirmemek için harcadığı çaba muazzamdı.

Barbara bakışlarını Cinder'dan Sam'e doğru kaydırды. Dudaklarının büzülmesi bir gösterge ise, ondan köpeğinden çok daha az etkilenmiş görünüyordu.

"Geçen gece için en içten özürlerimi kabul edin," dedi, aslında hissettiğinden daha üzgün görünmek için elinden geleni yaparak. "Bingo gecesinin toplum için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Lobideki insan sayısını azaltmak ve ilgili herkesin güvenliğini sağlamak için bir plan yapmak üzere sizinle ve sakinlerle birlikte çalışmaktan mutluluk duyarım."

Sam Cinder'a baktı ve ona neredeyse fark edilmeyecek kadar sessiz bir komut verdi; Cinder da Sam'in söylediklerini onaylarcasına benekli başını aşağı yukarı salladı.

Barbara'nın dudakları sanki ona gülümsemek için elinden geleni yapıyormuş gibi kıpırdadı. "Peki turistleri geri çevirmek zorunda kalmadan bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsunuz? Kiralık sahil evleri her yıl tekrar tekrar müşteri çekme eğilimindedir. Aileler bizim Turtle Beach geleneklerimize alışkın. Bingo gecesini sadece yerel halk değil, misafirlerimiz de seviyor. Ayrıca, yaşlı sakinlerimizin küçük sahil kasabamızın aktif ve önemli bir parçası olarak kalmaları için en önemli yollardan biri haline geldi."

"Anlıyorum." Sam başıyla onayladı. Kasabanın emeklilerden oluşan nüfusunu toplum etkinliklerine dahil etme fikrine daha fazla katılamazdı. Söz konusu emeklilerin çoğu şu anda #FreeCinder tişörtleri giyiyor olsa bile, Turtle Beach'in en sevdiği biri de buydu.

"Meslektaşım Griff ile birlikte tombala geceleri için açık havada bir taşma alanı kurulmasına yardımcı olabileceğimizi düşünüyordum. Ön tarafta bolca alanınız var. Piknik masaları ve tombalacının anonslarını yayınlamak için düz ekran bir televizyon kurabiliriz. Bu şekilde kimse dışarıda kalmaz ama herkes için güvenli bir ortam olur."

Barbara'nın kaşları kalktı. "Dışarıda bir taşma alanı kurup işletmemize yardım etmek için gönüllü mü olacaksın?"

Sam tekrar Cinder'a baktı ve o da başını sallayarak patilerinden birini iyi bir önlem için salladı.

"Anlaştık," dedi Sam.

"Gerçekten de öyle." Barbara ona gülümsedi.

Sam omzunun üzerinden Violet'in sonunda yoga matını Sprinkles'tan kurtarıırken onları izlediğini fark etti. Kendini beğenmiş küçük sırtışı olduğu yerde kaskatı kesildi ve Sam'in içinden bir elektrik çarpması daha geçti.

Gülümsediğini hissetti. Madem şirin bir özür turuna zorlanıyordu, bari biraz eğlenebilseydi.

Henüz bir şey görmedin.

Sam, Violet'e göz kırptı.

Oyun başlasın.

***

Az önce bana göz mü kırptı?

Violet'in yüzü binlerce güneşin sıcaklığıyla yandı. Sam ne yaptığını sanıyordu? Şu anda yalvarıyor olması gerekiyordu. Ayrıca #FreeCinder hareketinden dolayı tamamen telaşlanmış olması da gerekiyordu. Gerçi son sınıf öğrencilerine tişört giymeleri için yalvarmak zorunda kaldığında buna gerçekten bir hareket diyebilir miydi?

Her halükârda Sam onun rahat edemeyeceği kadar soğukkanlı davranıyordu. Ve Violet'in durduğu yerden, işe yarıyor gibi görünüyordu. Barbara, Sam'in tombala gecesini kapattığını duyduğunda çok öfkelenmişti ve şimdi birdenbire Sam'e kirpiklerini kırıştırıyor gibi görünüyordu.

Violet'in görüşü bulanıklaştı ve karnının alt kısmında rahatsız edici bir düğüm oluştu. Eğer daha iyi bilmeseydi, kıskanıyor olabileceğini düşünürdü.

Ha. Bu fikir çok gülünçtü. Ha ha ha ha ha.

Sam istediği kadar cazibesini kullanabilirdi ve bu Barbara üzerinde etkili olabilirdi ama onun üzerinde asla işe yaramazdı. Asla ve asla. Diğer sakinler üzerinde de işe yaramazdı, özellikle Mavis, Ethel ve Opal üzerinde. Neden insanlar yaşlıları hep hafife alırdı? Onlar bu mahallede birkaç kez bulunmuşlardı ve bir *itfaiyecinin* cazibesine kapılmayacak kadar anlayışlıydılar.

"Herkes toplansın," diye seslendi Barbara, Violet'in yanından geçip pelüş koltuklar ve dolgulu bir kanepeyle donatılmış oturma alanına doğru ilerlerken. "Şerif Sam bir ziyaret burada ve hepimizin keyifle izleyeceği bir yangın güvenliği gösterisi var."

Violet'in homurdanmamak için yapabileceği tek şey buydu. Bir yangın güvenliği gösterisinin nesi eğlenceli olabilir ki? Bu en saçma özür olacaktı.

tanık olmuştu. Neredeyse ona acıyacaktı.

"Kalıyor musun, Violet?" Opal sordu.

Mavis başını salladı. "Gerçekten gitmelisin. Eğlenceli olabilir gibi görünüyor."

Ethel yoga matını yürüteçteki sepete yerleştirdi ve alüminyum ayakları Sam'in Cinder'ı sakın bir şekilde bacağına yaslayarak durduğu oturma alanına doğru çevirdi.

Violet, kuyruğunu kovalamaya başlamış olan Sprinkles'a baktı.

Violet'in yüzü da yanmıştı.

"Belki de yapmalıyım," dediğini duydu. Yangın güvenliği demosu için burada kalmak istediğinden değil tabii.

Yine de Sam'in büyük *özür* konuşmasından önce ayrılamazdı. Son on altı saat boyunca başka pek bir şey düşünmemişti. Ve kafasının arkasında aniden bir alarm zili çalmaya başlamış olsa da gidemezdi. Gidemezdi.

Bir özür ve ardından yangın yönetmeliği hakkında sıkıcı bir ders. Ne yanlış gidebilir ki?

Sprinkles, kuyruğunu kovalamaktan bitap düşmüş bir halde Violet'in ayaklarının dibine kıpır kıpır bir yığın halinde yığıldı. Kulakları sivilceli küçük uçak kanatları gibi geriye düştü ve ağzını kocaman açarak ciyak ciyak bir köpek esnemesi çıkardı. Violet kısa ve utanç verici bir an için köpeğinin bir kez olsun ağırbaşlı davranmasını diledi. Robot gibi ağırbaşlı değil, sadece biraz daha az siyah-beyaz beneklerden oluşan bir girdap gibi.

Violet böyle bir şeyi dilediği için hemen kendini kötü hissetti. Köpeğini seviyordu - tamamen, bütünüyle, koşulsuz olarak. Dengesinin aniden bozulmasının suçlusu Sam'di. Mükemmel köpeği, mükemmel yüzü ve mükemmele yakın vuruş ortalamasıyla Turtle Beach'e girdiğinden beri dengesi bozulmuştu. Yukarı aşağı, aşağı yukarı. Kendi isteğiyle itfaiye binasına girmişti... hem de keklerle.

Artık yok. FreeCinder tişörtünü düzeltti, Sprinkles'ın tasmağını yakasına taktı ve oturma alanındaki gruba katıldı. Burada hiç

gergin olmak için bir sebep. Sam'köpeği aslında mükemmel değildi, yüzü de öyle. Aslında, ona yeterince dikkatli baktığında, sol kaşının köşesinde küçük bir yara izi görebiliyordu. Görüyor muydu? O kadar da mükemmel değilmiş.

Ama o yara izini muhtemelen yanan bir binadan birini kurtarıırken almıştır. Her yönden mükemmel bir şekilde kusurlu.

Sam, Violet'in kendisini izlediğini görünce gözleri kısıldı. Yüzü daha da ısındı, bin bir güneşin sıcaklığıyla yanıyordu. Muhtemelen bin iki.

"Hadi , olur mu?" Barbara ellerini çırpı ve ardından Vanna White tarzı bir hareketle Sam'i işaret etti.

"Herkes merhaba. Ben Sam." Sevecen bir *tavırla* bir ayağından diğerine geçti.

Violet Sprinkles'a baktı. *Ona inanabiliyor musunuz?* Ama Dalmaçyalı ona en ufak bir ilgi bile göstermiyordu. Violet'in en sevdiği emoji'nin köpeklerdeki vücut bulmuş hali olan yumuşak kahverengi gözlerinde kalplerle Sam'e bakmakla meşguldü.

Sam devam ederken Violet sızlandı.

", geçen gece bingo oyununuzu kapattığım için özür dilemek istiyorum. Bunu tamamen binadaki herkesin güvenliğinden endişe ettiğim için yaptım, ancak zamanda geriye gidebilseydim, konuyu farklı bir şekilde ele alırdım. Gerçekten çok üzgünüm." Elini kalbine bastırdı ve Violet kusmak istedi. Elbette burada Sprinkles'tan başka hiç kimse onun bu alçakgönüllü davranışına kanmayacaktı.

Ama sonra Sam kaşlarını kaldırarak Cinder'a baktı ve sanki o da bingo gecesi fiyaskosundan utanmış gibi patilerinden biriyle yüzünü kapattı. Son sınıflar toplu olarak bir "awwwwww." sesi çıkardılar

Vay canına. Sadece...vay.

Bu özür Violet'in düşündüğü gibi gitmiyordu. Apartman sakinleri domino taşları gibi düşüyordu. Mavis, Ethel ve Opal bile Sam'e sırtarak bakıyorlardı.

Derin bir nefes aldı. Pekâlâ, tamam. Cinder'ın yaptığı hareket çok tatlıydı ama bir köpek numarası ancak bu kadar ileri gidebilirdi.

Ama bu sadece bir numara değildi. Sam ve Cinder açıkça hazırlıklı gelmişlerdi. Toplanan emeklilere TBFD ile birlikte bir sonraki bingo gecesi için uygulanabilir bir plan yaptıklarına dair güvence verdikten sonra Sam yangın güvenliği konuşmasına başladı. Violet hemen düşmanını hafife aldığını fark etti. Hem de çok.

"Cinder." Sam, kendisine hayranlıkla bakan Dalmaçyalı'sına baktı. "İnsanlar duman kokusu aldıklarında hangi telefon numarasını aramalılar?"

Cinder art arda dokuz keskin havlama sesi çıkardı, durakladı, bir kez havladı, tekrar durakladı ve sonra son bir kez havladı.

"Aynen öyle kızım. 911." Sam köpeğin kulaklarının arkasını şefkatle tırmaladı.

Violet'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Son sınıflar alkışa boğuldu ve bu ani kargaşa Sprinkles'ın ayağa fırlayıp bir çakal gibi ulumasına neden oldu.

Şimdi olmaz, Sprinkles. Lütfen.

"Cinder, insanlar giysileri alev alırsa ne yapmalı?" Sam kollarını kavuşturdu ve başını köpeğine doğru eğdi.

Çokbilmiş Dalmaçyalı karnının üstüne düştü ve bir, iki, üç kez yuvarlandı.

"Aferin kızıma," diye bağırdı Sam. "Bu kesinlikle doğru. Dur, bırak ve yuvarlan."

Bunu bir başka tezahürat korusu izledi ve Sprinkles'ın tüm arka tarafı sallandı. Violet bile isteksiz bir alkış yaptı.

"Cinder, insanlara yanan bir binadan çıkmanın en iyi yolunu gösterebilir misin?" Sam bir şeyler düşünmeye çalışıyormuş gibi işaret parmağını şakağına vurdu.

Cinder hemen tekrar karnının üzerine düştü ve yerde komando sürünmesi yaptı.

Sam başıyla onayladı. "İyi köpek. Alçakta kal ve git. Duman yükselir, bu yüzden mümkün olduğunca yere yakın kalmak ve hızlı bir çıkış yapmak en iyisidir."

Yaşlılar bağırp çağırdı. Violet dehşet içinde Mavis'in bastonunun ayaklarını yere vurduğunu gördü - görünüşe göre yaşlıların yaptığı bir tezahürattı bu. Diğerleri de onu takip etti ve kısa süre içinde tüm yaşlılar merkezi, Mareşal Sam ve onun delicesine yetenekli köpek yardımcısına duydukları sevgiyle adeta titriyordu.

Kargaşanın ortasında Sam'in bakışları Violet'inkilerle sabitlendi ve dudakları ukala bir sırıtışa dönüştü. Çocuksu bir çekiciliğe sahip gamzeleri yontulmuş yüzünde parlayarak onunla alay ediyordu. Her zaman üniformasının bir parçasıymış gibi takındığı kaşlarını çatmadan daha da yakışıklıydı.

Violet, Sprinkles'ın bingo gecesinde bir ya da daha fazla cupcake'e yaptığı gibi, gürleyen zeminin yarılıp kendisini yutmasını arzuluyordu. Artık Sam #FreeCinder tişörtünü gördükten sonra bile tüm o flörtleşmelerin ve göz kırpmaların ne anlama geldiğini biliyordu. Kandırılmıştı. Bingo gecesinin ölümü hızla uzak bir anıya dönüşüyordu. Buraya sadece özür dilemeye gelmemişti. İyi oluşturulmuş bir gündemle gelmişti.

Ve bu gündemin bir parçası da açıkça Violet'e tam bir Dalmaçyalı eğitimi vermektir.

Bölüm 7

"Turtle Beach'in tombalacı kötü adamı olmaktan çıkıp Violet March'ı kasabanın gayri resmi sevgilisi olarak tahtından indirdin." Griff, Silahlar ve Hortumlar'ın ilk resmi gününde Sam'in yanındaki bankta otururken başını salladı. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Sam kaşlarını çatarak softbol sahasının zümrüt yeşili mesafesine baktı. Üçüncü devrenin başındaydılar ve TBFD vuruş için hazırды. Cinder, itfaiyecilerin hemen yanında oturmuş sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu.

"Lütfen böyle söyleme. Ben pek de tatlı biri sayılmam," dedi Sam.

Yaşlılar merkezindeki yangın güvenliği gösterisinden biraz fazla keyif aldığını itiraf etti. Cinder 911 diye bağırdığında Violet'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Ağzının açık kalması komiklik sınırına dayanmıştı ama onu şaşırtmayı başardığı için sevinen kalbinin abartılı bir şekilde *güm güm* atmasının komik bir yanı yoktu.

Onu bir üst seviyeye çıkarmak neden bu kadar iyi hissettirmişti? Bir şekilde yarattıkları bu küçük kan davasının üzerindeydi. Ve Violet'in de öyle olduğuna dair içten içe bir şüphesi vardı. Haftanın beş günü bir huzurevinde gönüllü olarak çalışan biri, Dalmaçyalı köpeği ne kadar kaosa neden olursa olsun, kötü biri olamazdı. Sam huzurevinden ayrılmadan önce Barbara Nichols'ın ofisinin kapısına asılmış olan etkinlik takvimine bir göz attı. Violet'in hafif yoga dersi pazartesiden cumaya *her gün* yapılıyordu. Ve buna haftalık bingo gecesine verdiği destek dahil değildi. Sam'in söylediğine göre

İtfaiye binasının çevresinde duyulmuştu, yıllardır imtiyaz standını işletiyordu. Artık kek işi de geliştiği için, tombala gecelerinde elde edilen gelirin yarısını yaşlıların desteklediği evcil hayvan davalarına bağışlıyordu. Bu yaz, Violet'in neşeli Dalmaçyalı'sının onuruna köpek plajında iyileştirmeler yapmayı seçmişlerdi.

"Sevgilim ya da değil, kasabanın yeni gözdesi sensin, özellikle de bugünden sonra." Griff TBFD beyzbol şapkasını yüzüne doğru indirdi.

"Henüz kazanmadık," diye karşı çıktı Sam. "Aslında, bir farkla gerideyiz."

Sam'in, Şef Murray'nin Sam'i Chicago'dan alıp takıma dahil etmek için neden bu kadar çırpındığını anlaması sadece yarım devre sürmüştü. TBFD softbolda *berbattı*. Bir önceki yıl polis departmanının onları yenmesine şaşmamalı. Atıcı Sam'in sayamayacağı kadar çok sayı atmıştı. Tamam, yavaş atış oynuyorlardı ve atışların hepsi el altından yapılıyordu ama yine de. Hiç spin diye bir şey duymuşlar mıydı? Ya da knuckleball?

Dış sahadaki itfaiyeciler topu yakalayabilse vuruşların bir önemi kalmayacaktı ama bu da düzenli bir şekilde gerçekleşmiyordu. Birkaç kez Şef Murray ve TBFD şoför mühendisi aynı uçan topun peşinden giderken birbirlerine çarpmışlardı. Sam'in kendisi de her vuruşunda bir sayı yapmıştı ama o sadece tek bir kişiydi. Oyunu tek başına kazanamazdı.

"Sormak zorundayım." Sam, Griff'e doğru döndü ve sopa sırasını bekleyen diğer itfaiyecilerin duymaması için sesini alçalttı. "Hep bu kadar kötü müydük?"

Griff yüzünü buruşturdu. "Fark ettin, ha?"

En son gelen itfaiyeci vuruşunu yapıp ıskalayınca Sam, "Yapmamak biraz zor," dedi.

Cinder iç çekti.

"İkinci ıska." Hakem - Wilmington'da çalışan Sue adında bir acil yardım görevlisi ve bu nedenle iki ülke arasındaki uzun süreli rekabette tarafsızdı

Turtle Beach itfaiye ve polis departmanları iki parmak kaldırdı.

Griff kocaman omuzlarından birini silkti. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır. Oyun alanı genellikle biraz eşit olmuştur. Aslında, kupa yıldan yıla gidip geliyor gibi görünüyor. Ama geçen yılki tartışmalardan sonra en iyi iki oyuncumuzu kaybettik. Bu yüzden Murray seni getirdi. Sanırım senin ikisinin de yerini dolduracak kadar iyi olduğunu düşündü."

Sam başını öne eğdi. Her zaman onun ruh halini sezebilen Cinder, çenesini onun dizine dayadı. "Geçen yıl tam olarak ne olduğunu bana anlatacak mısın, yoksa Violet'ten anlatmasını mı isteyeceğim?"

"Ne?" Griff başını salladı. "Olmaz öyle şey. Bunu yapamazsın. Kesinlikle yapamazsın."

Sam gözlerini kısarak sol tarafa, Violet'in kek kamyonunun Cumartesi sabahı güneşinde gümüş bir Noel cicili bicili gibi parladığı yere baktı. Sipariş penceresinin önündeki kuyruk otoparka kadar uzanıyordu.

Turtle Beach'in softbol sahası adanın körfez tarafındaki tahta kaldırımının yakınında yer alıyordu ve pembe sabah gökyüzünün ve körfezin sakin sularına vuran güneş ışığının muhteşem manzarasını sunuyordu. Ne tribünlerden ne de sahadan kimse bu güzel çevreye pek dikkat etmiyordu. Sam daha önce softbola bu kadar önem veren bir topluluk görmemişti. Garipti... tatlı, sağlıklı bir şekilde... özellikle de yaşlılar merkezinden bir grup sakinin kendilerini iki karşıt taraf için tezahürat yapan seyirci gruplarının arasına yerleştirme şekli. Tarafsız bölge. Violet ile yakın arkadaş oldukları anlaşılan üç yaşlı kadın ön sırada oturuyor ve her iki takımı da desteklediklerini gösteren uyumsuz kıyafetler giyiyorlardı. TBFD şapkaları ile #FreeCinder tişörtleri. Sol ellerinde devasa kırmızı köpük parmaklar, sağ ellerinde ise mavi parmaklar vardı.

Belki de Griff haklıydı. Belki de Cinder'ın yeni keşfedilen popülaritesi Sam'i gerçekten gözde bir fırlatmıştı. Dün işe giderken, Seashell Drive'ın kumlu yolunda üç farklı kişi onu durdurmuştu.

Cinder'ı karşılamak için kaldırımı süpürdü. En son köpek kaçırmakla suçlanmasının üzerinden iki gün geçmişti.

"Eğer o bana söyleyemiyorsa, senin ağzındaki baklayı çıkarman gerekecek." Sam Griff'e sert sert baktı. "Söyle bana."

Griff iki yanlarındaki oyunculara baktı, hiçbiri onlara en ufak bir ilgi göstermiyor gibiydi. Bütün gözler softball sahasındaydı.

"İyi." Griff'in sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. "Yaklaşık bir yıl önce Violet bizim departmandan bir itfaiyeciyi çıkarmaya başladı."

"Ciddi misin?" Violet March bir itfaiyeciyi mi? Sam bunu göremedi...göremedi

Tabii söz konusu itfaiyeci kendisi değilse. Sam başını iki yana salladı.

Bu düşünce de nereden ? "İyi misin?" Griff kaşlarını çatarak ona baktı.

"Peachy." Dişlerini sıktı. " et."

"Nerede ?" Griff kasketini çıkardı, ellerini saçlarında gezdirdi ve kasketini yerine taktı.

Bana söyletme, diye düşündü Sam. *Violet'in bir itfaiyeciyi çıktığı bölümdeydik.*

Griff sanki Sam'in aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi başını salladı.

"Ah, evet. Violet Emmett'le çıkmaya başladı."

Sam rahat bir nefes aldı. İtfaiyede hiç kimse bu ismi kullanmıyordu. Çıktığı kişi her kimse başka bir istasyona transfer olmuş olmalıydı ama bunun neden bu kadar önemli bir ayırım gibi görüldüğünü bir türlü anlayamıyordu.

"Bekle." Sam yeni arkadaşını incelerken gözleri kısıldı. Çevresinde bir yerlerde, takım arkadaşlarından birinin ilk kaleye ulaştığını belli belirsiz fark ediyordu. Sonunda. "Yani bölümler arasındaki büyük rekabet o zamanlar yok muydu?"

Griff bir kahkaha attı. "Kesinlikle öyleydi. Kendimi bildim bileli böyle bir şey var. Düşündüm de, ne zaman başladığından pek emin değilim. Ya da

Neden?"

İlginç.

Yine de Griff'in gözleminin Violet ile bir ilgisi yoktu. "Asıl soruma geri dönecek olursak..."

"Tabii, tabii, tabii." Griff sesini bir derece daha alçalttı ve Sam oyunun gürültüsünden onu duyabilmek için kendini zorladı. "Violet ve Emmett çıkmaya başladıklarında, Emmett'in itfaiyeci olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu bir tür skandaldı. Duyduğuma göre babası bu durumdan hiç memnun değilmiş. Erkek kardeşleri daha destekleyiciydi. Sanırım bir tür ateşkes umuyorlardı. Dürüst olmak gerekirse hepimiz öyleydik. Şef March ve Şef Murray dışında herkes."

Griff içini çekti ve devam etti. "Ve Emmett onu çok sıkı takip etti. Duyduğuma göre kız ilk başta direnmiş ama Emmett her şeyi göze almış; çiçekler, kartlar, her şeyi. Sprinkles ile köpek plajında koşmaya giderdi."

Sam'in midesi bir kaya gibi sertleşti.

"Violet o olaydan sonra ona fena aşık oldu. Kasabadaki herkes onun kalbine giden yolun Dalmaçyalı'dan geçtiğini biliyor."

Sam bakışlarını tekrar Sprinkles'ın römorkun arka camından açıkça görülebildiği kek kamyonuna çevirdi. Yüz bir noktasının tamamı.

Griff, "Ama sonra, Silahlar ve Hortumlar'dan önceki gece, Şef March'ın oyun kitabı kayboldu," dedi.

Sam inanamayarak ona doğru döndü. Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Evet." Griff ona acımasızca başını salladı. "Emmett çaldı. March'ların hepsi adanın sonundaki büyük sahil malikanesinde yaşıyor ve bir gece Violet'i ziyarete gittiğinde onu alıp kaçtı."

"Lütfen bana bunu ortalıkta gördüğünü ve ciddi bir muhakeme hatası yaptığını söyleyin." Bu şartlar altında oyun kitabını çalmak

herhangi bir şekilde kabul edilebilirdi, ancak Violet'in güvenini böylesine kasıtlı bir şekilde istismar etmek kadar aldatıcı olamazdı.

"Hayır, korkarım değil. Aslında, o içeride limonata yaparken babasının yatak odasına güvertedeki sürgülü cam kapıdan gizlice girmiş." Griff yüzünü buruşturdu.

Sam'in boğazından yukarıya doğru bir safra yükseldi. Uzun bir süre gözlerini kapadı ve son Dalmaçyalı kavgalarındaki ezici zaferinden dolayı kendini daha az beğenmiş hissetti.

"Onunla çıkmasının tek nedeni polis departmanının softball stratejisi hakkında içeriden bilgi edinmeye çalışmaktı. Bunun Şef Murray'i etkilemek ve Başkomiserliğe terfi etmek için hızlı bir yol olacağını düşünüyordu," diyor Griff.

Sam zorlukla yutkundu. "Artık TBFD'nin bir parçası olmadığı için işe yaramadığını varsayıyorum?"

"Doğru. Şef Murray bunu öğrendiğinde çok sinirlendi. Planı bilen ve Emmett'i kışkırtan başka bir itfaiyeciyle birlikte Emmett'i anında kovdu. Polise karşı itfaiyeci meselesine rağmen, Violet'e karşı hep bir zaafı olmuştur. Buradaki herkes öyle. Dediğim gibi, o her zaman Turtle Beach'in sevgilisi olmuştur." Griff uzanıp Cinder'ın pürüzsüz kulaklarını okşadı ve Sam'e bilmiş bir bakış attı. "Ta ki sen ortaya çıkana kadar."

Sam oturup bir başka itfaiyeci arkadaşının sallanıp ıskalamasını izlerken boğazı düğümlendi.

"Dışarıdasın!" diye bağırdı hakem

Yedek kulübesindeki oyuncular yerlerinden kalkarak bir sonraki vuruş için sahaya yöneldiler. Cinder ayakta durmuş, Sam'in de onu takip etmesini beklerken nefes nefese kalmıştı.

Derin bir nefes aldı, banktan kalktı ve sol sahaya doğru yürüdü - birinci kaleye atandığı düşünülürse, gitmesi gereken yönün tam tersi.

"Dostum." Griff kollarını havaya kaldırdı. "Maçın ortasındayız. Nereye gidiyorsun?"

"Benim için ilk kaleyi koru. Bir dakika içinde döneceğim."

***

Violet teknik olarak Sam'in softbol sahasında kendisine doğru yürüdüğünü fark edemeyecek kadar meşgul olmalıydı. Hâlâ vitrininde bekleyen uzun bir müşteri kuyruğu vardı. Kapkekler deli gibi satılıyordu, özellikle de Dalmaçyalı benekli bir desenle vanilya ve çikolata kremasıyla süslediği kurabiye ve krema aromalı olanlar. Onlara Sprinkles Special adını vermişti, çünkü düşünmek istemediği nedenlerden ötürü - *hiç de değil* - kasabadaki herkes Sprinkles'ın Turtle Beach'in en sevilen Dalmaçyalısı olduğunu unutmuş gibiydi. Hatta geçen gün bir turist Violet'i sokakta durdurmuş ve pembe kek tasmaşının ucundaki köpeğin "itfaiye köpeği Cinder" olup olmadığını öğrenmek istemişti.

Violet'in öfkeden nutku tutulmuştu. Sprinkles sivilceli küçük patileriyle yangın söndürücü kullanamayabilirdi ama o her zaman kasabanın *orijinal* Dalmaçyalısı olacaktı. Herkesin sadece hatırlatmaya ihtiyacı vardı, hepsi bu. Violet öylece durup Sam'in Sprinkles'ın şimşeklerini çalmasına izin verecek değildi.

Bu yüzden özel benekli kapkekler, her ne kadar bunların muazzam popülaritesinin Sprinkles'tan çok Dalmaçyalı nüfusundaki ani patlamayla ilgili olduğunu hissetse de. Yine de bunu düşünmemek için elinden geleni yapıyordu, tıpkı Sam Nash'e ve onun softball üniformasının nefis rahatlığına odaklanmak yerine müşterilerine ve çırpılmış tereyağı kremasına odaklanmak için elinden geleni yaptığı gibi.

Ama Sam ve onun mükemmel bir şekilde dikilmiş Hoses takımı formasını görmezden gelmek imkânsızdı. Müşterilere keklerini dağıtırken, siparişleri alırken, para üstü verirken bakışları softbol sahasına doğru kayıyordu. Vuruş için kalktığında ve topa kulakları patlatan bir vuruş yaptığında,

Ses onun içinde uğuldadı ve tüyleri diken diken oldu. Onu izlerken ne yaptığını unuttu ve tek bir kek için bir poşet dolusu krema harcadı. Yani...

Adam banktan uzaklaştığında, o sırada çoklu kek alışverişinin ortasında olmasına rağmen Violet'in gözünden kaçmadı. Adamın bakışlarının yoğunluğunu *hissedebiliyordu*, beyaz bir maşanın sıcaklığıyla ona odaklanmıştı.

O ne *yapıyordu*? Oyun daha bitmemişti. İlk kalede olması gerekmiyor muydu?

"Özel Dalmaçyalı keklerden iki tane alayım lütfen." Sıradaki müşteri iki parmağını kaldırdı. "Tıpkı Sprinkles ve Cinder gibi."

"Hemen geliyor." Violet zorla gülümsedi. Oh, ne güzel. Şimdi insanlar onun köpeğiyle Sam'inkini birbirine bağlıyordu, sanki dinamik ikilinin sivilceli eşdeğerleriymiş gibi.

Kekleri pembe pötikareli kâğıt peçetelerin üzerine yerleştirdi ve Sam'e doğru bakmaktan kendini kesinlikle men etti. Eğer Sam'in ona söyleyecek bir şeyi varsa, şu anda yoğun cupcake kamyonunun etrafında toplanan diğer herkesle birlikte sırada bekleyebilirdi.

Ama tabii ki Sam sıraya girer girmez, kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı ve görünüşe göre acil olan tereyağlı krema işini halledip mümkün olduğunca çabuk sahaya dönebilmesi için onu öne doğru itti.

"Ne de olsa yıldız oyuncu *sensin!*" diye bağırdı biri, ardından bir alkış ve *evet, efendim sesleri* yükseldi.

Violet Sprinkles'a baktı. *Buna inanabiliyor musun?*

Dalmaçyalı'nın kuyruğu rahat pencere koltuğuna çarpıyordu. Violet dikkatini tekrar sipariş penceresine verdiğinde, Sam karşı tarafta duruyordu ve Cinder ayaklarının dibinde asil bir şekilde oturuyordu.

"Merhaba," dedi, sanki bir oyuncunun maçın ortasında sahayı terk edip bir yemek kamyonunu ziyaret etmesi dünyadaki en normal şeymiş gibi.

Arkasındaki sıradaki herkes kulak kesilmiş, öne doğru süzülüyordu. Salty Dawg Pier'de ızgaracı olarak çalışan tatlı Bay Beverly bile merakla onlara bakıyordu.

"Ne yapıyorsun Sam?" Violet dizlerinden birinin arkasından bir damla ter , "Ne yapıyorsun Sam?" dedi. Karavanın içi birdenbire dayanılmaz derecede sıcak gelmişti.

Her zamanki gibi kaşlarını çatı. "Aslında emin değilim. Bilmeni istedim..."

O tereddüt ederken aralarında söylenmemiş milyonlarca kelime uçtu. Violet'in kalbi çok sert ve çok hızlı atmaya başladı. Sprinkles tünediği yerden aşağı atladı ve kendisini kamyonun yemek hazırlama alanından ayrı tutan evcil hayvan kapısındaki küçük açıklıklardan birine burnunu soktu. Sessiz bir mırıltı çıkardı.

Sam omzunun üzerinden baktı ve içini çekti. "Sanırım sadece bir kek istiyorum."

"Kek ister misin?" Violet kollarını kalbinin *gümbür gümbür* atışı üzerinde kavuşturdu. Eğer Sam'in ona söylemek istediği bir şey varsa, dinleyicileri olmasına aldırmadan bunu söylemesini diledi. "*Şimdi mi?*"

"Şu anda. Evet." Başını salladı.

Adamın oyunu bırakıp büyük bir jestle ayaklarını yerden kesmediği için duyduğu mantıksız hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken, "Sen bilirsin," diye düşündü.

Belli ki çok fazla romantik komedi filmi izlemiş. Sam'in duygusal aralığı köpeğinden daha azdı. Onun büyük bir jest yapabileceğinden şüpheliydi.

Cidden bir tane istediğinden değil. Ayakları tamamen süpürülmezdi, çok teşekkür ederim. "Ne tür?"

Kamyonetinin yanında duran A çerçeveli kaldırım tebeşir tahtasına renkli tebeşirlerle çizdiği dört kek örneğine baktı.

Gözlerini kısarak onun Sprinkles Spesiyal sunumuna baktı ve ağzının kenarı yarım bir sırıtışla yukarı kalktı. Muhtemelen isteği dışında. "Bunun Dalmaçyalı benekleri var mı?"

"Evet, bu Sprinkles Special," dedi Violet.

Sprinkles havladı ve burnuyla evcil hayvan kapısını dürttü.

"Şunlardan birini alayım lütfen." Sam başını salladı. "Aslında dokuz tane alacağım, ekibimin her üyesi için bir tane."

"Tüm ekibinizin acil şeker ihtiyacı mı var?" Pembe fırın kutularından birini açtı ve Dalmaçyalı benekli dokuz keki biraz fazla güç kullanarak sıralamaya başladı.

"Bak." Sam yine iç çekti. "Bence ateşkes ilan etmeliyiz."

Violet bir kahkaha attı. "Babamın ya da Şef Murray'in bunu söylediğini duymasına izin vermesen iyi edersin. Böyle bir şey asla olmayacak."

"İtfaiye ve polis departmanlarından bahsetmiyorum. Seni ve beni kastediyorum," dedi sessizce.

Violet'in elindeki kek bir sıçramayla yere düştü. Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Bence sen ve ben arkadaş olmalıyız"-Sam'in dudakları kıpırdadı-"arkadaş."

Karnında kelekler uçuştı ve kalbi küçük bir takla attı.

Onun aptal, aptal kalbi.

Daha kaç kere buna kanacaktı?

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi kibarca. Sam omuz silkti. "Neden olmasın?"

Liste şu anda tekrarlanamayacak kadar uzundu, özellikle de arkasındaki sıradaki müşterilerin oyuna dikkatlerini vermeyi tamamen bırakıp bunun yerine kek kamyonunda yaşanan dramı takip etmeyi tercih ettikleri düşünüldüğünde.

Violet fırın kutusunun kapağını kapattı. "Hiçbir ortak noktamız yok."

Sam'in gözleri ayaklarının dibinde oturan köpeğe kaydı ve ağzının kenarı tekrar kıvrıldı. "Bu doğru değil."

"Tamam, ikimizin de Dalmaçyalıları var. Bu arkadaş olmak için yeterli bir sebep değil."

Gözleri tekrar Violet'e kaydı ve Violet'in kalbi boğazında düğümlendi. Aslında Sam'in bir Dalmaçyalı köpeği olması hoşuna gitmişti. Onun ve Cinder'ın, tıpkı Sprinkles ve kendisi gibi, en iyi arkadaş gibi görünmelerini seviyordu. Cinder'ın muhteşem yangın güvenliği gösterisini bile sevmiştir. Nasıl sevmesin ki?

"İtfaiyeciler hakkında ne hissettiğini biliyorum ama yine de bir köpeği kurtardığında, yüzyılı aşkın süredir itfaiyecilerin en iyi dostu olarak bilinen cinsi seçtin." Gülümsemesi şefkate dönüştü ve arkasında duran kalabalık gibi Violet da bir oyun oynandığını unutmaya başladı - Sam'in kendisinin de oynaması gereken bir oyun. "Bana neden bir Dalmayalın olduğunu söyle. Bir nedeni olmalı."

Gerçekten de vardı, ama bu neden Sam Nash'i .

Yine de Violet kendini durduramadan onun sorusunu yanıtladı. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, annemin bir Dalmaçyalısı vardı da ondan."

"Annen mi?" Sam'in yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yayıldı.

"Ben bebekken ölmüş, o yüzden onu hiç tanımadım. Ama benim yaşılarımdayken bir Dalmaçyalısı olduğunu biliyorum, bu yüzden Wilmington'daki bir evlat edinme fuarında Sprinkles'ı gördüğümde kader gibi geldi." Violet konuşmayı hafifletmek istercesine omuz silkti ama içi kıpır kıpır olmuştu. Genelde annesi hakkında konuşmayı severdi ama bunu Sam'le yapmak onu son derece savunmasız hissettiriyordu.

Muhtemelen adamın ona sorumlu hayvan sahipliği hakkında bir ders vereceğini ve köpek sahiplenmenin ciddi bir mesele olduğunu ve üzerinde ciddi bir şekilde düşünölmesi gerektiğini söyleyeceğini bildiği içindi.

Gerçi Violet kalbiyle düşünmeye alışkındı. Kafasıyla pek değil. Ve evet, zaman zaman başını belaya sokma eğilimindeydi. Ama söyleyebileceği hiçbir şey onu Sprinkles'ı evlat edinmenin bir hata olduğuna ikna edemezdi.

March ailesinin sahil evindeki kitap rafları Violet'in annesinin fotoğraflarıyla dolu deri ciltli fotoğraf albümleriyle dolup taşıyordu. Ne zaman

Küçük bir kızken, bazen geceleri kalın ciltlerden birini yatağına götürür ve sayfalarını değerli bir masalmış gibi saygıyla çevirirdi. Daha yeni albümler neredeyse patlayacak gibiydi. Sayfalar Adeline March'ı şefkatli bir anne olarak gösteriyordu: Joe ve Josh'la kumdan kaleler yapıyor, geniş kenarlı şapkasıyla iskelede onlarla balık tutuyor, çocuklar kumda plaj topunu kovalarken kırmızı askılı mayosuyla tepedeki sıgılıkta duruyordu. Fildişi rengi ham ipekle kaplı bir albümde anne ve babasının düğün fotoğrafları yer alıyordu. Sahilde, esintili bir gölgelik altında evlenmişlerdi. Annesi narin beyaz bir tül elbise giymiş ve saçlarına çiçekler takmıştı. Babası o eski fotoğraflarda Violet'in gerçek hayatta hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu.

En sevdiği albüm, Adeline'in Ed March'la evlenmeden önceki hayatına adanmış olan en ince albümdü. Violet en çok bunu seviyordu çünkü annesinin bir eş ve anne olmadan önce nasıl biri olduğunu gösteriyordu. O sadece Adeline'dı, Violet'in kendisinden pek de farklı olmayan bir kız. Turtle Beach' büyümüş, Violet'le aynı okullara gitmiş ve Cuma gecelerini adadaki diğer gençlerle birlikte postanenin üstünde paten kayarak geçirmişti. Yine de bir noktada bir Dalmaçyalı edinmişti. Violet annesinin sevgili köpeğiyle çekilmiş fotoğraflarından büyülenmişti. Fotoğraflardan birinde, ince kollarını köpeğin boynuna dolamış, bir yandan da kameraya sırtıyordu. Bir başka fotoğrafta ise Dalmaçyalı'nın kafasında, çarpıcı siyah beneklerin arasına karışmış kırmızı ruj öpücükleri görülüyordu. Violet bu fotoğraflara bayılmıştı ve babasının köpek hakkında konuşmaktaki isteksizliği onun bu çarpıcı hayvana olan hayranlığını daha da artırmıştı. Tek bildiği Dalmaçyalı'nın adının Polkadot olduğuydu ve Violet bir gün tıpkı onun gibi bir köpeğe sahip olmayı umuyordu.

Violet, Wilmington'ın büyüleyici tarihi bölgesindeki evlat edinme fuarında Sprinkles ile karşılaştığı o güne kadar hiç yaşayan, nefes alan bir Dalmaçyalı görmemişti. Pişirme malzemeleri almak için anakaraya kısa bir yolculuk yapmış ve eve kendi sevimli siyah Dalmaçyalı'sıyla dönmüştü.

ve beyaz benekler ve minik pembe patiler. Violet babasının çılgına dönmesini bekliyordu ama bunun yerine ona karşı yumuşak ve hüzünlü davrandı, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu.

Hepsi bu kadardı. Sam bunun onu sorumsuz yaptığını düşünüyorsa, öyle olsun.

şaşırtıcı bir şekilde, ona hiç ders vermedi. Bunun yerine, rüya gibi mavi gözleri şefkate dönüştü ve Violet'in dünyada en az beklediği şeyi söyledi. "Bana iyi bir neden gibi geldi. Aslında çok hoş."

Onun gözlerini devirmesini bekledi. Ya da başını sallamasını. Ya da sadece onunla dalga geçtiğine dair başka bir işaret vermesini -ya da daha kötüsü, onunla alay etmesini. Ama yapmadı. Orada öylece durmuş, sanki onu, yani *gerçek* kadını ilk kez görüyormuş gibi duran mavi gözleriyle ona bakıyordu.

Başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar Violet'in içine bir sıcaklık doldu. evresindeki her şey kaybordu ve softball maçını, kek kamyonunun önündeki kuyruğu ve meraklı seyircilerin şaşkın bakışlarını unuttu. Tüm farkındalığı Sam'in çarpık gülümsemesine ve şaşırtıcı mavi gözlerinin köşelerindeki, Turtle Beach'e gelmeden önceki bir zamana - kaşlarını atmaktan çok güldüğü bir zamana- işaret eden kırışıklıklara odaklanmıştı. Ve birden Sam Nash'in arkadaşı olmanın o kadar da kötü olmayabileceğini düşündü. Belki de başından beri gerçekten istediği şey buydu.

Belki, sadece belki, daha fazlasını istiyordu.

Ama sonra Sam'in bakışları Sprinkles'a kaydı ve cazibesinin tüm gücünü heyecanlı Dalmaçyalı'ya bahşederek, sanki o da en az kendi parlak köpeği kadar mkemmelmiş gibi ona gülümsedi. Sprinkles heyecanla soludu ve Sam ona göz kırparak ve sevecen bir klik sesiyle karşılık verdi.

Zavallı Sprinkles'ın cupcake kamyonundaki hapsinden fırlaması için gereken tek şey buydu. Violet, Dalmaçyalı'sının gözlerindeki yaramaz kıvılcımı görebiliyordu ama ardından gelen kargaşayı önlemek için artık çok geçti. Just as she screamed a panicked *noooooooooo*, Sprinkles jumped over the pet gate in a single bound.

Sonra tezgâhın üzerine sıçradı ve Sam'in özel benekli kek kutusunu düzleştirdikten sonra siyah-beyaz bir çizgi halinde özgürlüğe sıçradı.

Bölüm 8

"Müdahale. Sen bir dahisin, dostum. Bir *dahi*." Island Pizza'da Sam'in karşısındaki masada oturan itfaiyeci başını salladı ve ağzına bir dilim pepperoni attı.

Sam'in takım arkadaşlarından bir diğeri başını salladı. "Cidden, o maçı kazanıp kazanamayacağımızı kim bilebilir? Çok yakındı ama her iki şekilde de olabilirdi."

Oyun her iki şekilde de gitmemişti. Sprinkles kek kamyonundan dışarı fırladıktan sonra yoluna devam etti, softbol sahasına atladı ve oyunu alt üst etti. Tam atıcının höyüğüne yaklaştığı sırada vurucu bir topa vurdu ve Dalmaçyalı, oyunculardan herhangi biri topa ulaşmadan topun üzerine atladı. Her iki takımın oyuncularını da Sprinkles'ı elmasın etrafında kovalayarak uzun süren bir uzak tutma oyunu oynadı. Heyecanlı Dalmaçyalı bunu yedi bitirdi. Sam hiç bu kadar mutlu bir köpek gördüğünden emin değildi.

Violet ise kesinlikle *mutlusuzdu*; özellikle de hakem Sprinkles'ın çılgınca kale etrafında koşmasının bir müdahale olduğunu ilan edip oyunu derhal bitirdiğinde. Violet'in polis departmanı ile olan sayısız aile bağı göz önüne alındığında, asıl can sıkıcı olan, hakemin itfaiyeyi Guns & Hoses'ın açılış oyununun resmi galibi ilan ettiği andı. İşte o zaman Violet yıkılmış ve ağlamıştı. Güzel yüzünden akan gözyaşları Sam'in midesine inen bir yumruk olmuştu.

Kıyamet kopmadan önce bir anı paylaşmışlardı, değil mi? Sam bunu kesinlikle hissetmişti, tıpkı derisinin üzerinde sıçrayan küçük ateşler gibi. Violet'in gözlerindeki erimiş bakış, onun da bunu hissettiğini söylüyordu. Bir an için, birbirlerinin boğazına sarıldıkları o bir avuç zamandan bile daha canlı hissetmişti. Kendini eski Sam gibi hissetmişti, gözden kaybettiği ve bir daha asla olamayacağını düşündüğü o adam gibi.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Eski halinden daha iyi hissediyordu. Violet'in kamyonunun tepesindeki devasa dönen kekin gölgesinde dururken, ona Sprinkles'i neden evlat edindiğini anlatırken, neredeyse yeni bir adam gibi hissetmişti. Daha iyi bir adam. Bütün bir adam. Umut göğsünün derinliklerinde kıpırdanmıştı ve kısa, parlak bir an için Violet March'ın iyi tarafında olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etmesine izin vermişti.

Birlikte harika olabilirler.

Keşke Violet'le saçma sapan çatışmalarda rakip olmasalardı - ve Sam bir ilişkiye girmek isteseydi, ki kesinlikle istemiyordu. Turtle Beach'e sakin, olaysız, güvenli bir hayat arayışıyla gelmişti. Violet bunların hiçbirisi değildi ve köpek suç ortağı da öyle.

"Kasıtlı değildi. Tüm bu yaşananlar garip bir kazadan başka bir şey değildi," dedi Sam, takım arkadaşlarının bulunduğu masanın etrafına bakarak. Diğer itfaiyeciler Sprinkles'ı oyuna müdahale etmesi için kışkırttığı için onu tebrik edip durduklarından, bu önemli bir bilgi gibi görünüyordu.

Sam'in niyeti bu değildi. Hem de hiç. Violet ve Emmett hakkında duyduklarından sonra, artık canına tak etmişti. Eski düşmanlıkları ve softball'u bir kenara bırakıp onu biraz tanımak istiyordu. *Gerçekten* tanımak.

Çünkü Emmett' olan talihsiz ilişkisinde en çok ilgisini çeken şey, Turtle Beach itfaiyesi ve polis departmanları arasında kuma çizilmiş olan aptalca çizgiyi aşmaya istekli olmasıydı. Kendisinin savunmasız olmasına izin vermişti.

Düşman bölgesine girmeye cesaret etmek. Bazıları bunu saflık olarak değerlendirebilirdi ama Sam bunu cesurca buluyordu.

Son birkaç ay Sam'e bir şey öğrettiyse, o da iki tür cesaret olduğuydu. Bazı insanların tehlikeye doğru koşarken diğerlerinin kaçmasına izin veren asil tür, herkesin her zaman övdüğü türdü. Sam'in yeni sahil evinde bir yerlerde, henüz açmadığı bir karton kutu dolusu madalyası vardı ve bu tür bir cesaret için ödüllendirilmişti.

Gerçi diğer türde, yani kendini duygusal acıya açmanın ham kırılganlığında hiç iyi olmamıştı. Chicago'daki itfaiyeci arkadaşlarının onu tanımlamak için en sık kullandıkları sıfat *soğukkanlılık*ti. Sam bunu her zaman bir iltifat olarak kabul etmişti. Ama sonra aynı itfaiyecilerden üçünün çöken bir çatının altında alevler içinde kalarak can verdiğini görmüş ve gerçeği öğrenmişti. Hiç de soğukkanlı değildi. Karakola geri dönmüş ve bir bebek gibi ağlamıştı, külle kaplı yüzünden sıcak gözyaşları dökülüyordu.

O zamandan beri, hayatını tamamen yeniden inşa etmiş, yeni varlığını bu tür acı ve sefaletten kaçınmak için özel olarak tasarlamıştı. Sadece kaçınmak değil, *önlemek* de. Savaştığı son yangın gibi yıkıcı yangınlar burada, Carolina sahilinde yaşanmayacaktı. Buna izin vermeyecekti.

Bir daha böyle kırılmasına da izin vermeyecekti. Bunu kaldıramazdı. Yeni hayatı işi ve köpeği etrafında dönüyordu. Bu kadarıyla başa çıkabilirdi.

Belki de Violet'in kalbini güzel koluna takma konusundaki istekliliğine bir düzeyde hayranlık duyuyordu. Mümkün olan her şekilde onun tam tersiydi ve Sam bunu çoğu zaman çıldırtıcı buluyordu. Ancak hayal kırıklığının altında bir yerlerde anlamadığı bir manyetik çekim vardı ve bazen buna karşı koymak neredeyse çok zor oluyordu. O görevler, kurallar ve düzgün yapılmış yataklardan ibaretti. Violet kafasıyla değil, kalbiyle yönetirdi. O kaos ve çörekli ve tam orada, dördüncü vuruşun başında, zengin, şekerli bir ısırik almaktan başka bir şey istememişti.

"Violet bunun bir kaza olduğunun farkında mı?" Griff, Violet'in huzurevinden üç yaşlı kadınla oturduğu masaya kaçamak bir bakış attı. "Çünkü olaylara farklı bakıyor gibi görünüyor."

Tabii ki öyle. Sam elindeki pizza dilimini tabağına attı. Artık pek iştahı kalmamıştı.

İtfaiyecilerden biri, "Sana hançer gibi bakıyor, kardeşim," dedi.

"Bunun farkındayım," dedi Sam.

Kadının bakışlarındaki öfkeyi kalabalık pizzacının öbür ucundan bile hissedebiliyordu.

Island Pizza'da -Kaplumbağa Plajı'nın kırmızı kareli masa örtüleri ve damlayan mumları tutmak için kullanılan Chianti şişeleriyle tamamlanmış tek İtalyan restoranı- öğle yemeği görünüşe göre Guns and Hoses'ın maç sonrası geleneği idi. Softbol liginin aşırı rekabetçiliği göz önüne alındığında, Sam her iki takımın da her maçtan sonra aynı yere gittiğini öğrenince şaşırmıştı. Küçük sahil kasabasıyla ilgili pek çok şey gibi bu da pek mantıklı gelmiyordu ama sorgulama zahmetine girmede. Buralarda gelenekler kutsaldı ve bunun ona Violet'le tekrar konuşma ve Sprinkles'ın son maskaralıklarını bir şekilde kendisinin organize ettiği gibi saçma bir düşünceyi ortadan kaldırma şansı vereceğini düşündü.

Sam gözlerini sucuklarına dikti. "Gidip onunla konuşacağım."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Griff. "Sadece kazan." Ve herkesin hile yaptığını düşünmesine izin mi verecekti? Kesinlikle hayır.

"Ben yapıyorum." Sam, meslektaşlarından yükselen toplu iç çekişi duymazdan gelerek ayağa kalktı.

Violet'in masasına yaklaştığında odadaki konuşmalar kesildi.

"Merhaba Sam," dedi Violet'in arkadaşlarından biri. Violet gülümsedi ve gömleğinin yakasına sıkıştırdığı kareli peçeteyi göğsündeki #FreeCinder yazısını tamamen kapatacak şekilde düzeltti.

"Bize katılmak ister misiniz?" Yürütecinin sepetindeki Chihuahua olmadan hiçbir yere gitmiyor gibi görünen kadın başıyla

tek boş sandalye. Restoranın içinde bile minik köpek battaniyesinin üzerinde titriyordu.

Resmi bir iş köpeği olması, Cinder'ın da Sam'e içeride eşlik etmesi anlamına geliyordu. Sam Violet'in arkadaşlarıyla selamlaşırken Cinder onun yanında sessizce bekledi. Sprinkles'ın ortalıkta olmaması dikkat çekiciydi ama Sam küçük canavarın nerede olabileceğini sormayacaktı.

"Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Mavis." Yaşlı kadın masadaki diğer iki emekliyi işaret etti. "Bunlar da Opal ve Ethel. Violet'in arkadaşlarıyız."

"Memnun oldum hanımlar. Teklifiniz için teşekkürler. Birkaç dakikalığına size katılmayı çok isterim," dedi Sam ve otururken Violet'e göz kırptı.

Okyanusun en derin, en gizemli kısmıyla aynı tonda mavi-yeşil olan fırtınalı gözleri onunkilerle buluştu. "Şimdi ne istiyor olabilirsin ki? Senin takımın çoktan kazandı, unuttun mu?"

Sam sandalyesinde arkasına yaslanmış, Violet'in iki kardeşinin de sandalyelerinden kalkıp kendisine doğru geldiğini görmesine rağmen kendini evindeymiş gibi hissediyordu. "Sakın bana Sprinkles'ı kek kamyonundan çıkarmaya çalıştığımı gerçekten inandığını söyleme."

Üç yaşlı arkadaşı hep bir ağızdan, "Tabii ki bilmiyor," dediler.

"Kesinlikle," dedi Violet aynı anda.

Sam, "Hayır, ," diye karşı çıktı.

Ona bir an bile inanmadı. Sprinkles patlamadan önceki anlarda aralarında bir bağ oluşmuştu. Bunu kabul etmek istemeyebilirdi ama etmişlerdi. Ve bakışlarını ona diktiğinde, denizkızı gözlerinde bunun anısının titreştiğini görebiliyordu. Boğazının dibindeki nabzının patlamasında. Elleriyle ne yapacağını bir türlü bulamayışında...

Parmak uçları, konacak bir yer arayan kırılgan küçük kuşlar gibi köprücük kemiklerinin etrafında çırpındı. "Bir tıklama sesi çıkardın. Ben de duydum. Belli ki gizli bir Dalmaçya şifresiydi."

"Bu sesi daha önce binlerce kez çıkardım. Pek çok hayvansever de öyle. Bu sadece bir selamlamaydı ve pek de sır sayılmazdı."

Sam ona gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söylemeyi düşündü; sadece tatlı köpeğe biraz şefkat göstermek istemişti. Sprinkles bazen berbat olabiliyordu ama Violet'in hayatındaki önemli bir boşluğu doldurduğu açıktı. İtiraf etmek istediğinden çok daha fazla geceyi yatağında uzanarak geçirmiş ve neden bir Dalmaçyalı sahiplendiğini merak etmişti. Violet'in sebebinin, onun aşılmaz kalbinde bir sızı yaratacağını hiç tahmin etmemiştir.

Yine de Violet'e bunları söyleyemezdi. Şimdi söyleyemezdi. Bir pizza salonundaydılar, mahkemede değil. Ayrıca Joe ve Josh mavi softbol formaları ve kramponlarıyla ayaklarını sürüyerek gelmişlerdi ve şu anda kısık gözlerle onu süzüyorlardı.

"Burada her şey yolunda mı?" dedi Josh. "Her şey harika," dedi Mavis.

Joe ve Josh bunu yemedi. "Vi?"

Joe kız kardeşine baktı.

"Ben *iyiyim*," dedi Violet. "Sam, Sprinkles'ın oyuna müdahale etmesine neden olmadığı için bana mansplaining yapıyordu."

"Mansplaining?" Sam kahkahalarla güldü. "Sohbet ediyorduk. Sana sadece olanların bir kazadan başka bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Ben hile yapmam."

"Sen öyle diyorsan." Violet omuz silkti.

"Ve sana küçük bir sır vereceğim." Sam öne doğru eğildi ve kızın yanakları pembeleşince içinde yasak bir heyecan belirdi. "Bu saçma softball turnuvasını kimin kazandığı umurumda değil."

Mavis, Opal ve Ethel'in nefesi kesildi. Joe ve Josh, sanki bir kafası daha çıkmış gibi ona baktılar.

Violet gözlerini devirmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyordu. "Buna bir an bile inanmıyorum ve eğer gerçekten umursamıyorsan, belki sana yardım edebilirim."

birdenbire kendini huysuz ve savunmacı mı hissetmeye başlamıştı? Turnuvayı kimin kazanacağını umursamadığını söylediğinde doğruyu söylüyordu.

Belli ki daha fazla yatırım yapmaya başlamıştı.

Bakışlarını Violet'e dikti. "Kazanırsan ne olacak?"

"Eğer kazanırsam, sen ve Cinder turist sezonunun en yoğun olduğu dört Cumartesi öğleden sonrasını Seashell Drive'da Sweetness on Wheels için el ilanları dağıtarak geçireceksiniz..."

Bu muydu yani? Her nasılsa, #FreeCinder hareketinin kurucusunun daha aşağılayıcı bir şey bulmasını beklerdi.

Violet ona kirpiklerini kırıştırdı, tüm tatlılığı ve çekiciliğiyle. "...cupcake gibi giyinmiş."

Ve işte oradaydı.

Joe, Josh, Mavis, Ethel ve Opal dönüp Sam'e baktılar. Violet'in kardeşlerinin, Sam'in Turtle Beach'in en işlek caddesinde pişmiş bir ürün gibi giyinmesiyle sonuçlanabileceğini bildikleri için bahse daha az itiraz ediyor gibi görünmeleri komikti. Kek kıyafeti tabii ki pembe olacaktı. Sormasına bile gerek yoktu.

"Sanırım kostümleri siz temin edeceksiniz." Sam kaşlarını Violet'e doğru kaldırdı.

Başını salladı. "Doğal olarak. Ne de olsa cupcake uzmanı benim." Kesinlikle pembe o zaman.

"Ve senin de birçok kez belirttiğin gibi, ben köpek eğitimi uzmanıyım." Violet'in gözleri kısılnca Sam durakladı. Sahip olduğu her sağduyu kırıntısı ona bu bahis senaryosundan mümkün olduğunca uzak durmasını söylese de bunu yapamıyordu. "Yani turnuvayı itfaiye departmanı kazanırsa, itaat derslerine yazılacaksın."

"İtaat dersleri," diye . "Bunlar benim şartlarım," dedi Sam.

Josh bıyık altından . "Onun için mi yoksa köpek için mi?" Violet kardeşine öldürücü bir bakış fırlattı.

"Sprinkles için tabii ki," dedi Sam. "Benim seçtiğim itaat okulunda. Sizi temin ederim ki olumlu pekiştirme tekniklerine dayalı olacak.

-Çoğunlukla ikramlar. İkramlar konusundaki tutumunuzu bildiğim için itiraz etmeniz mümkün değil."

Violet sessizleşti, şüphesiz kaybederlerse en büyük darbeyi kimin gururunun yiyeceğini tartıyordu. Sam'e göre bu adil bir anlaşma gibi görünüyordu. Ayrıca, Dalmaçyalı itaat eğitimine başlarsa Turtle Beach'te kimsenin #FreeSprinkles kıyafetleriyle dolaşacağından ciddi şekilde şüpheliydi. Aksine, güzel sahil kasabalarının iyi vatandaşları muhtemelen rahat bir nefes alacaktı.

"Bunlar benim şartlarım. İster kabul edin ister etmeyin." Sam sandalyesinden kalktı, itfaiyecilerin masasına geri dönmeye ve normal, olaysız hayatına devam etmeye tamamen hazırды.

Ama o uzaklaşmadan Violet ayağa fırladı, gözleri meydan okumayla parlıyordu.

"Tamam. Anlaştık."

El sıkıştılar ve Sam, Violet'in elinin onunkinde ne kadar yumuşak ve doğru bir his uyandırdığını fark etmemiş gibi yaptı. Çünkü Dalmaçyalı pazarlığı tamamlanmıştı ve artık resmileşmişti - Sam ve Violet rakip takımlardaydı ve sadece bir şampiyon olabilirdi.

Herkesin yaptığı gibi onu şımartmayacaktı. Eğer istediği şey bahse girmekse, o zaman alacağı şey de bahse girmektir.

Şu andan itibaren Sam kazanmak için oynuyordu.

***

Violet, Island Pizza'da olabildiğince uzun süre oyalandı. İtfaiyecilerin zaferlerini bira sürahileri ve polis şakaları ve çörekler etrafında dönen iğrenç sloganlarla kutlamalarını izlemek eğlenceli miydi? Pek sayılmazdı.

Yine de henüz eve gidemiyordu. Eve gitmek, Sprinkles'ın etrafta dolanmasından beri dikkatle kaçındığı babasıyla yüzleşmek anlamına geliyordu.

Softbol sahasında.

Çok kızacaktı. Şefler de Silahlar ve Hortumlar'ı oyuncular kadar, hatta daha fazla ciddiye alırlardı. Violet'in bildiği kadarıyla babası ve Şef Murray maç sonrası pizzaya hiç gelmemişlerdi. Tüm oyuncular, aile üyeleri ve topluluğun sayısız softball taraftarıyla birlikte gelmişti. Şefler? Hiçbir zaman. Bir kere bile.

Onların yokluğu Violet için hiçbir zaman çok anlamlı olmamıştı. Babasına Şef Murray ile birlikte neden yaz pizza partilerine katılmadıklarını sorduğunda, babası tek bir kelime söylemişti: "gelenek".

Bu şeyi açıklığa kavuşturuyor, değil mi baba?

Gelenekler bir yerden başlamak zorundaydı, değil mi?

Her halükarda Violet şu anda bu gizemi çözmek istemiyordu. Takımı kaybetmişti ve evet, Sam'in büyüleyici karizması onu bir şekilde sahaya atlamaya ikna etmiş olsa bile, en azından kısmen köpeği suçluydu.

Dalmaçyalı maskaralıkları bir yana, Violet Island Pizza'dan ayrıldığında kendini oldukça muzaffer hissediyordu. Sam'le girdiği bahis ona yeni bir hayat vermişti. Aralarındaki tuhaf ve tamamen uygunsuz itiş kakıştan bıkmıştı. Onun düşmanı mı yoksa dostu mu olduğunu asla bilememekten bıkmıştı. Varlığı pizza salonunun ortasında yanan bir ateş gibi tüm oksijenini tüketirken onu görmezden gelmek için çok uğraşmaktan bıkmıştı.

Artık savaş hatları kesin olarak çizilmişti. O bir taraftaydı, Sam ise açıkça başka bir taraftaydı. Artık oyunun ortasında kek siparişi vermek, planlanmamış kalp kalbe konuşmalar, kimsenin bakmadığını sandığı anlarda Sam'e doğru uzun bakışlar olmayacaktı. Sam batıyordu. Bir dahaki sefere ona bakmasına izin , o bir kek gibi giyinmiş olacaktı. Bu olur olmaz uzun uzun bakacak, sonra da bunu Sweetness on Wheels Facebook ve Instagram hesapları için belgeleyecekti. Çünkü tabii ki öyle yapacaktı.

Bu arada, ailenin sahil evine geri dönmek ve bir şekilde babasından kaçmak zorundaydı. İşte bu yüzden yetişkin kadınların artık evde yaşamaması gerekiyordu, tepenin yayılan dinginliğine ve babasının tüm reçetelerini aldığından ve haftanın yedi gecesini ızgara et dışında bir şeyler yediğinden emin olmayı sevmesine rağmen.

"Saate bak." Mavis kolundaki var olmayan saate baktı. "Muhtemelen yaşlılar merkezine geri dönmeliyiz."

Opal gözlerini devirdi. "Neden devam etmiyorsun ve Riziko'yu izlemek için zamanında evde olmak istediğini itiraf etmiyorsun! Böylece Larry Sims odasından çıkarsa konuşacak bir şeyiniz olur."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Mavis tabağından bir parça sucuk aldı ve Nibbles'a uzattı, o da sanki Mavis'e bir iyilik yapıyormuş gibi minik ön dişleriyle aldı.

Violet Dalmaçyalı'sına karşı anında yoğun bir özlem duydu. Sprinkles neredeyse her yerde ona eşlik ediyordu ve Island Pizza'nın sahibi, bir emekli minicik köpeğini bir yürüteç sepetinde restorana soktuğunda nazıkçe başka bir yöne baktı, ancak uçan pizza hamuruyla ilgili talihsiz bir olay nedeniyle Sprinkles burada *istenmeyen kişi olarak kabul edildi*.

"Lütfen. Hepimiz her akşam kapınızın arkasından saat gibi çalan *Jeopardy!* tema şarkısını duyduk," dedi Ethel.

Opal başını salladı. "Bu doğru."

Violet gülümsemekten kendini alamadı. "Sebepler ne olursa olsun, sizi eve bırakmaktan mutluluk duyarım. Sprinkles muhtemelen nerede olduğumuzu merak ediyordur."

Sprinkles Island Pizza'hoş karşılanmadığından, Violet köpeğini Mavis'in yaşlılar merkezindeki odasında bırakmış, başta DOG-TV olmak üzere çok çeşitli uydu program seçeneklerine yapışmıştı. Sonra Violet dörtlüyü kek kamyonetiyle restorana götürdü. *Jeopardy!* gece geç saatlere kadar izlenecek bir program değildi, bu yüzden eve dönerken ayaklarını sürüyerek gitmesi gerekecekti.

Babasından uzak durmaya devam etmek istiyorsa yazlık bir ev tutabilirdi, ama kesinlikle yaşlı gerçek aşkının yoluna çıkmak istemiyordu.

Döndüklerinde Sprinkles hala Mavis'in küçük kanepesine yayılmış, çenesini bir yastığa dayamıştı -Dalmaçyalı rahatlamasının en iyi hali. Mavis tam Jeopardy'nin açılış şarkısını yakalamak için kanalı değiştirdiğinde, Violet'in köpeği kanepeden aşağı zıplayıp kapıyı pençeleyerek hoşnutsuzluğunu gösterdi.

Violet ipucu alabiliyordu, ayrıca Mavis'in yeni yarışma programı ritüelini bölmek istemiyordu - ki televizyon ekranından sadece birkaç santim uzağa uzanmasına bakılırsa bu ritüel oldukça yoğun. Böylece Sprinkles'ın pembe tasmaı cupcake tasmaına güvenli bir şekilde takıldıktan sonra vedalaşıp eve doğru yola koyuldular.

Tepeye doğru giderken Violet gümüş renkli kek kamyonetini köpek plajının park yeri olarak kullanılan kumla kaplı dar kaldırım şeridine çekti. Sprinkles gelen dalgaları kovalarken ayaklarının dibine vuran hafif dalgalarla sıklıkta durdu ve Sam ile Cinder'ın ne yaptığını merak etmekten kendini alamadı. Muhtemelen bir tür askeri tarzda köpek itaat talimi. Bunu düşünmek bile Violet'in gözlerinin dolmasına neden oldu. Sprinkles'ın sırf *kendisi istediği* için söz dinlemesini ve uslu durmasını dilemesi gerçekten bu kadar korkunç muydu? Karşılıklı sevgi ve saygı üzerine kurulu bir ilişkileri olduğu için mi?

Bir mucize mi diliyordu?

Belki de öyleydi. Sprinkles'ın her zaman neşeli olduğunu düşünmüştü ve evet, köpeği ara sıra başını belaya sokuyordu ama korkunç bir şey değildi. Tanrı aşkına, o Dalmaçyalı kostümü giymiş bir Cujo değildi.

Ama bugün pek de iyi geçmemişti. Ve şimdi Violet gürültülü bir pizza restoranında Sam Nash'i tamamen yok etmeyi planlamak yerine sessiz bir sahil şeridinde tek başına olduğu için, köpeğinin maskaralıkları polis departmanının oyunu kaybetmesine neden olduğu için kendini biraz kötü hissetmeye başlamıştı. Elbette toparlanıp turnuvayı kazanacaklardı. Kazanmak zorundaydılar.

Beklendiği gibi, Violet ve Sprinkles utanç içinde eve dönerken, Violet'in babası güvertede oturmuş, mehtaplı denize bakıyordu. Violet aslında babasının onu beklemesine sevinmişti. Müzikle yüzleşmek ve bu işi bitirmek daha iyiydi.

"Merhaba baba," dedi, keşke barış teklifi olarak eve bir kutu pizza getirecek kadar öngörülü olsaydı.

"Merhaba, Cupcake," dedi, sırtışı tam olarak gözlerine ulaşmasa da gülümseyerek.

Violet, Ed March'ın Sweetness on Wheels doğduktan sonra sevimli bir şekilde yeniden dirilttiği çocukluk lakabını kullanmasından dolayı göğsünde küçük bir sızı hissetti. "Bir dakika seninle oturabilir miyim?"

"Tabii ki."

Sprinkles babasını selamlarken Violet kendini suya bakan sallanan bir sandalyeye bıraktı ve güvertede ıslak pati izleri bıraktı.

"Siz ikiniz eve dönerken köpek plajına gitmiş olmalısınız," dedi babam.

"Yaptık." Violet derin bir nefes aldı. "Dinle baba. Softbol maçında olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

Başını salladı. "Tamam o zaman. Hadi konuşalım."

"Özür dilerim." Violet gözlerini sıkıca kapattı ve gelgit kulaklarında kükredi. Dudaklarını yaladığında tuz ve okyanus spreyi tadı geliyordu.

Neden birdenbire kendini yeniden çocuk gibi hissetti?

Babam sonunda dönüp ona baktı ve gözleri kısıldı. "Josh, Sam Nash'in bir şekilde olaya dahil olduğunu düşünüyor. Siz ikiniz değilsiniz..."

Cümlesini bile bitirememişti. Violet onu suçlamıyordu - utanç verici Emmett olayından sonra.

"Kesinlikle hayır." Başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Asla. Milyon yıl geçse bile."

Daha fazlasını söylememek için yanağının iç kısmını sertçe ısırdı. Basit bir hayır yeterli olurdu. Kimi ikna etmeye çalışıyordu? Babasını mı, kendini mi?

Babam iç çekti. "Violet."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum. Sam kek sipariş etti, hepsi bu."

"Maçın ortasında." Kaşlarını kaldırdı. "Evet, fark ettim. Herkes fark etti. İkiniz kek kamyonunuzda epey sohbet ediyor gibiydiniz."

"Sadece sohbet ediyorduk, hepsi bu. Aramızda gizli bir aşk ilişkisi yok. Geçmişteki hataları tekrarlamaya hiç niyetim yok."

"Güzel." Başını salladı ve bir an için elli yedi yaşından çok daha yaşlı göründü. "Sadece mutlu olmanı istediğimi biliyorsun, değil mi Cupcake?"

"Biliyorum, baba."

"Ve işin aslı şu ki, ben bu adama güvenmiyorum." Violet sessizce, "Bu ikimiz için de geçerli," dedi.

Denkleme Sprinkles'ı da ekleyebilirdi ama Dalmaçyalı'nın Turtle Beach'in en yeni itfaiyecisine, tıpkı kasabadaki diğer herkes gibi, hayran olduğu belliydi.

"Ne olursa olsun, Sam'in Sprinkles'ın oyuna müdahale etmesini kasten istediğinden tam olarak emin değilim." Violet boğazını temizledi. Sam'e asla bu kadarını itiraf etmezdi ama babasına karşı dürüst olmak istiyordu. "Küçük şirin bir tıkırtı sesi çıkardı ve Sprinkles sanki köpek bisküvilerinin uzun zamandır kayıp mucidiymiş gibi kendini onun üzerine attı."

Violet'i en çok üzen de buydu; oyunun kaybedilmiş olması değil, köpeğinin ezeli düşmanına aşık olması. Bu olasılık olması gerekenden daha fazla canını yakmıştı. Köpeğinin dünyada en çok sevdiği kişinin kendisi olduğunu şüphesiz biliyordu. Ama Sprinkles'ın birine aşık olması gerekiyorsa, bu o olmak zorunda mıydı? Belli ki Sprinkles - tatlı, masum ruhu - Violet'ın çalkantılı romantik geçmişinden hiçbir şey öğrenmemişti.

"Her neyse, bu bir daha olmayacak baba. Polis departmanının turnuvayı kazanması için elimden gelen her şeyi yapacağım." *Belli* oluyor.

"Sadece bir maç gerideyiz ama toparlanabileceğimizi biliyorum."

"Kesinlikle evet. Yapabiliriz. Sam, Murray'in düşündüğü gibi softbol kurtarıcısı gibi görünmüyor, özellikle de oyunun ortasında sahayı terk etmeye devam ederse." Ed March'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Violet tam konuşmanın bittiğini ve Sam'in ölümünü planlamak için dağınık sahil evinin kendi kanadına sığınmakta özgür olduğunu düşündüğü anda babası parmağını kaldırdı. "Sormamın sakıncası yoksa bir şey daha var."

"Elbette."

"Dördüncü vuruşun ortasında o kadar uzun süre ne konuştunuz?"

Violet'in yüzü birdenbire, sanki bütün gün sahilde bir plaj havlusunun üzerinde pişmiş gibi sıcak hissetti. Sam'in büyüleyici gamzelerinin ve mükemmel yontulmuş çene hattının hayalleri kafasında dans etti.

Bence sen ve ben arkadaş olmalıyız.

"Hiçbir şey, gerçekten." Bakışlarını bir dizi pelikanın denizin üzerinde alçaktan süzüldüğü ve kanatlarının uçlarının suyun yüzeyini sıyrmasına izin verdiği ufka dikti. "Sadece çene çalışıyoruz, çoğunlukla da köpeklerimiz hakkında."

Babası başını salladı ve bu kadarla kalmalıydı ama Violet biraz daha detaylandırırsa, kendini bildi bileli öğrenmek için can attığı soruya bir cevap bulabileceğini fark etti.

Sertçe yutkundu, rüzgârda savrulan saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve sesini olabildiğince sakın ve düzgün tutmaya çalıştı. "Aslında Sam bana bir Dalmaçyalı'yı nasıl evlat edindiğimi sordu."

Violet ne zaman annesi konusuna yaklaşırsa, babam her zaman yaptığı gibi kıpırdamadan duruyordu. Yine de hiç zorlamadı. Asla. İsteyeceği son şey, babasının onun için yeterli olmadığını ya da çocukluğunun travmatik geçtiğini hissettirmektir. Dürüst olmak gerekirse, olmamıştı. Elbette onu okuyacak bir anneyle sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

Yatmadan önce masal anlatmak ya da saçını örmek gibi... Ama babam devreye girmiş ve bunları kendisi yapmıştı. Babam işle meşgul olduğunda da, Charlie'nin Melekleri devreye girerek ona her zaman bakılmasını ve el üstünde tutulmasını sağlamışlardı.

Ancak kasaba ne kadar toparlanırsa toparlansın, Violet hâlâ merak ediyordu. Kendisini doğurmak için her şeyini feda eden, fotoğraflardaki gülümseyen kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Sadece babasını konuşturmanın bir yolunu bulamamıştı. Tüm o dünleri ait oldukları yerde, geçmişte bırakmak istiyor gibiydi.

Violet yüklü sessizliği doldurmak için konuşmaya devam etti. "Ona annemin uzun zaman önce bir tane yaptırdığını söyledim. Ama tabii sen bunu zaten biliyorsun."

Hayal mi görüyordu yoksa tuzlu akşam havası birdenbire ağırlaştı mı? Deri ciltli kitapların sayfaları arasına sıkıştırılmış eski resimlerden daha derinlere inen anılar, sırlar ve aile bilgisiyle doluydu. "Nasıl oldu da bir Dalmaçyalı'ya sahip oldu baba? Bana hiç anlattığını sanmıyorum."

"Geç oluyor, Cupcake," dedi.

Ayağa kalkıp elini saçlarında gezdirirken sallanan sandalyesi gıcırdadı ve içeri girmeden önce ona son bir kez gülümsedi. Sürgülü cam kapı arkasından kapanırken Sprinkles ayağa fırladı ve başını Violet'in kucağına yasladı. Koyu renk gözleri ay ışığında parlıyordu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı Violet.

Sam ne düşünürse düşünsün, Sprinkles iyiydi. Tatlı ve sevecendi ve Violet'in ne zaman biraz daha rahatlamaya ihtiyacı olduğunu her zaman biliyor gibiydi. Elbette bu da komutla oturmak, yuvarlanmak ya da 911'i nasıl arayacağını bilmek kadar önemliydi.

Tamam, belki de bu sonuncusu gerçekten ekstra önemliydi. Yine de Violet'ın gözünde Sprinkles, dünyanın olmasa bile Turtle Beach'in en mükemmel köpeğiydi.

Parmak uçlarını Dalmaçyalı'nın pürüzsüz başı boyunca gezdirdi, başparmağının ucuyla her bir siyah noktaya dokunmak için durakladı, tıpkı şefkatli küçük öpücükler gibi.

Annesinin Polkadot'la aynı şeyi yapıp yapmadığını ya da Adeline'in Dalmaçyalısının Cinder gibi süslü numaralar bilip bilmediğini ya da Sam'in katılmasını istediği gibi itaat derslerine gidip gitmediğini merak etti. Polkadot ne tür bir köpekti ve nereden gelmişti?

Violet diğer pek çok şey gibi bunu da asla öğrenemeyeceğinden şüpheleniyordu.

Bölüm 9

Salı sabahı Sam'in Turtle Beach Halk Kütüphanesi'nde bir başka yangın güvenliği gösterisi yapması planlanmıştı. Cinderın etkileyici becerilerine dair haberler adanın dedikodu değirmenine düştüğünden beri, sunum için bir yığın talep almıştı. Bu talepler izci birlikleri ve plaj kamplarından bahçe kulüpleri ve okyanus koruma gruplarına kadar uzanıyordu. Görünüşe göre, Kaplumbağa Plajı nesli tükenmekte olan deniz kaplumbağaları için özel bir hastane ve rehabilitasyon merkezine ev sahipliği yapıyordu ve kaplumbağaların bile yangın güvenliği ve önleme konularıyla ilgilendiği iddia ediliyordu.

Yeni atanan bir itfaiye şefi için hayallerin gerçekleştiği bir senaryoydu bu. Sam'in yeni görevi yangınları başlamadan durdurmayı içerdiğinden, Cinder ile birlikte ne kadar çok insanı eğitebilirse o kadar iyiydi, bu nedenle Salı ve Perşembe günleri takviminde topluma erişim günleri olarak belirlenmişti. Haftanın geri kalan üç gününü ise çeşitli denetimlere ve adada kimsenin gerçekte var olduğunu fark etmediği mevcut yangın yönetmeliğini uygulamaya ayırmıştı.

Yine de sorun değildi. Adalıları hızlandırmak onun işiydi ve bu görev zaman zaman ne kadar ürkütücü görünse de Violet March'la girdiği bahisten uzaklaşmak için mükemmel bir fırsattı. Elbette bu konuda da söylentiler yayılmıştı. Turtle Beach'te olan hiçbir şey fark edilmiyordu. Dalmaçyalı'sı hapşırsa, bu muhtemelen *Turtle Beach Gazetesi*'nde yer alırdı.

"Hoş geldiniz, Mareşal Nash ve size de hoş geldiniz, Cinder. Bugün gelebilmenize çok sevindik!" Kütüphaneci Hazel Smith, Turtle Beach'in popüler dondurmacıları, sörf dükkanları ve adanın ünlü günbatımlarının ve yerel simgelerinin suluboya baskılarını sunan sanat galerilerinin bulunduğu tahta kaldırım üzerinde yer alan binaya girerken sıırttı.

Sarsıcı kiremitleri ve bembeyaz kafesleriyle Turtle Beach Halk Kütüphanesi bir kitapseverin cennetinden çok bir plaj tatil evi gibi görünüyordu ama adadaki diğer her yer de öyleydi. Sam hâlâ adanın rahat havasına alışamamıştı.

Alışabileceğinden de emin . Bu sabah TBFD üniformasını ütülemiş ve pazartesten cumaya her sabah yaptığı gibi gümüş rozetini yumuşak bir pazen beziyle parlatmıştı. Şu anda odada parmak arası terlik yerine burnu kapalı ayakkabı giyen tek kişi oydu. Yerde bağdaş kurup oturmuş, hikâye çemberinde onu bekleyen çocukların çoğu mayo ve pardösü giymişti. Cinder'ın sabahları yatağını yapmaktan vazgeçmesini sağlayamamasına şaşmamalı.

Sakinleşme pek de iyi bir örnek teşkil etmiyordu.

"Burada olmaktan mutluyuz. Bizi ağırladığınız için teşekkürler." Sam Cinder'a baktı ve o da komut üzerine bir selamlama havlaması yaptı.

"bir bakın." Hazel ince manikürlü elini kalbine bastırdı. "Çocuklar buna bayılacak."

Sam'i odanın ortasına götürdü ve Cinder onun yanında zıplarken bir ooh ve ahh korusu onu takip etti. Hazel daha bir şey söyleyemeden yarım düzine küçük el havaya kalktı.

"Evet, Kyle?" Hazel ön sırada oturan, altı yaşlarında görünen küçük bir çocuğu işaret etti.

Yerinde zıpladı, gözleri Cinder'a yapışmıştı. "Köpeği sevebilir miyim?" "Ben de köpeği sevmek istiyorum!"

"Ben de!"

"Lütfen, onu sevebilir miyim?"

Sam bakışlarını Hazel'a doğru kaydırdı. "İçimden bir ses hepsinin aynı soruyu sorduğunu söylüyor."

"Haklı olabilirsin." Güldü. "Sırayla Cinder'ı okşasalar sorun olur mu? Yoksa çalışan bir köpek olduğu için bunu izin verilmiyor mu?" Sam'in düşünceleri

Violet'in köpeğine kek yedirmesine izin verilmemesinden duyduğu dehşete geri döndü. Onu saatte on kez düşünmemeyi tercih ama değildi. Her şey Sam'e Violet'ı hatırlatıyordu.

Violet. Son derece rahatsız ediciydi.

"Elbette yapabilirler," dedi Sam. "Ama muhtemelen önce biz gösterimizi yapmalıyız, Cinder uyanık ve gitmeye hazırken."

Bir düzine kadar küçük çocuk tarafından tuz, kum ve her türlü sahil kokusu minik bedenlerine yapışmışken, Cinder gibi iyi eğitilmiş bir hayvan için bile yorucu olacağı kesindi. Sam de şimdiden kendini biraz klostrofobik hissetmeye başlamıştı. Ateşe alışkındı. İnsanlarla bu kadar çok etkileşime ise pek değil.

Belli ki insanları seviyordu. Sadece yeni ada hayatının daha yalnız olacağını düşünmüştü. Yeni işinin yangın önleme yerine halkla ilişkiler gibi geleceğini de tahmin etmemişti. Adanın yeni itfaiye müdürü olmak için imza attığında, yağmurlama sistemlerini, elektrik sistemlerini ve yangın söndürücüleri denetlemeyi hayal etmişti, bunu değil.

Cinder onun bacağına yaslandı ve patilerinden birini onun ayakkabısının burnuna koydu. *Merhaba. Hadi devam edelim.*

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve benekli kulakları ileri geri sallandı. "Siz ikiniz çok *tatlısınız*, değil mi?" Kütüphaneci Hazel'ın gözleri parladı ve kütüphaneci olmayan bir şekilde iç çekti. Çok hayali. Nefes nefese.

Sam birdenbire kütüphanenin çember saatinde bulunmasının yangın güvenliğiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Geriye doğru bir adım attı.

Kütüphaneci Hazel'ın bir sorunu olduğundan değil. Aksine, parlak sarı saçları ve Sam'e asla böyle bir şey yapmayacağını söyleyen ısıltılı gülümsemesiyle son derece sevimli, tatlı ve çekici görünüyordu.

üzerinde utanç verici hashtagler olan tişörtler basmayı hayal ediyorum. Onunla çıkmak muhtemelen eğlenceli olurdu. Dramasız. Kolay.

Tek sorun Sam'in kolay şeylerle ilgilenmemesiydi. Görünüşe göre onu pembe bir unlu mamul gibi giydirmek isteyen bir kadından, başka birine en ufak bir ilgi bile duyamayacak kadar etkilenmişti. Tanrı yardımcısı olsun.

"Çocuklar başladı," dedi. "Başlayalım mı?"

"Elbette." Hazel ipeksi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Sam kirpiklerinin hafifçe titrediğini fark edince biraz rahatsız oldu.

Hazel çocuklara Sam'i ve özel köpek partnerini ballandıra ballandıra anlatırken o da dikkatini Cinder'a çevirdi. Ve sonra kütüphaneci büyülenmiş bir halde otururken, o Dalmaçyalı sunumuna devam etti.

Çocukların büyük beğenisini kazanan Cinder, yaşlılar merkezinde yaptığı kalabalığı memnun eden numaraların aynısını yaptı. 911 diye bağırdı, onlara nasıl duracaklarını, düşeceklerini ve yuvarlanacaklarını gösterdi ve çocuklara yere yakın durarak duman solumaktan nasıl kurtulacaklarını öğretti. Program bu kez emekliler yerine gençlere yönelik olduğu için Sam birkaç yeni numara da ekledi.

"Pekâlâ, çocuklar, bunların ne olduğunu kim biliyor?" Sam üniformasının kargo pantolonunun cebinden bir kibrit kutusu çıkardı.

"Kibritler!" diye bağırdı çocuklar.

Sonra Sam cebinden küçük plastik bir çakmak çıkardı. "Peki ya bu?"

Ön sıradaki küçük çocuk gururla, "Babam balık yakaladıktan sonra ızgarayı çalıştırmak için bunlardan birini kullanıyor," dedi.

"Bu doğru." Sam başını salladı. "Bu bir çakmak."

Kibritleri ve çakmağı havaya kaldırdı. "Cinder, çocukların oynamasında bir sakınca var mı?"

Dalmaçyalı hemen yere yığıldı, patilerinden biriyle gözlerini kapattı ve kederli bir inilti çıkardı.

Sam başını salladı. "Bu doğru. Hiç de iyi değil, çünkü kibrit ve çakmakla oynamak güvenli değil."

Seyircileri -kütüphaneci Hazel da dahil- çılgınca alkışladı ve Cinder'a hayretle baktı. Dalmaçyalı'nın kuyruğu halı kaplı zemine neşeyle çarpıyordu.

"Cinder, bunlardan birini ortalıkta bulan biri ne yapmalı?" Sam dedi ve sonra kibrit kitabını yaklaşık on adım öteye, yazın en sıcak plaj kitaplarının sergilendiği bir serginin yanına fırlattı.

Cinder ayağa fırladı, kibritleri dişleriyle kapmak için koştu ve hemen Hazel'ın oturduğu sallanan sandalyeye gidip kucağına bıraktı.

"Aferin kızıma," dedi Sam. "Oyun oynarken çakmak ya da kibrit bulursan, onları her zaman bir yetiškine götürmelisin."

Çocuklar alkışlar ve heyecanlı kıkırdamalar arasında dağılırken, Hazel kalçalarının üzerinde duran kibrit kitabına bakakaldı. "Bu köpek bir dahi!"

Sam'in saatine göre yarım saatlik sunumun sadece beş dakikası kalmıştı, bu yüzden çocukların her seferinde ikişer tane olmak üzere Cinder'ı sevmelerine izin verdi. Ardından her birine itfaiyeci şapkası takmış bir Dalmaçyalı'nın yer aldığı geçici dövmeler ile yangın güvenliği hakkında bir boyama kitabı verdi. Şansları yaver giderse, çocuklara öğretmeye çalıştığı şeylerin çoğu, onlar sahilde kumdan kaleler yapmaya ve çukurlar kazmaya geri döndükten sonra bile akıllarında yer edecekti.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Sen ve Cinder hakkında çok güzel şeyler duymuştum ama bu en çılgın hayallerimin bile ötesindeydi. Siz ikiniz harikasınız." Hazel narin elini Sam'in kolunun üzerine koydu.

Cinder'ın karanlık gözleri kütüphaneciye doğru döndü ve sessiz bir uyarı hırıltısı çıkardı. Sam gözlerini kırıştırdı. Çok sertti. Cinder asla bu şekilde davranmazdı.

"Çok özür dilerim," dedi. "O-"

"Oh, endişelenme. Biraz kıskanç olduğu için onu suçlamıyorum." Hazel güldü ve kollarını kavuşturdu. "Aslında merak ediyordum da, acaba sen de

Bu gece benimle bingo oynar mısın? Eğer Cinder için sakıncası yoksa tabii." Bingo gecesi.

Etkinlik Sam'in takviminde yanında devasa bir yıldızla işaretlenmişti bile. Orada olacaktı, tamam, ama resmi sıfatıyla, bir randevuda değil.

Çok şükür, çünkü Hazel'ın davetini başka türlü nasıl nazikçe geri çevirebileceğinden emin değildi. "Özür dilerim ama..."

Yanakları pembeleşirken elini salladı. "Sorun değil. Eminim meşgulsünüzdür. Sadece iyi olur diye düşündüm. Bu sabah masal saatine geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Ve sonra, Sam daha tek kelime edemedi, kitap dolaşım masasına doğru koştu ve Sam'in genç izleyicilerine kitap ayırtmaya başladı. Cinder tasmaşının ucuna doğru tırıs gitti ve kapıya doğru gerindi.

Sam kaşlarının çatıldığını hissetti. "Sana ne oldu böyle?" Dalmaçyalı çıkışa doğru yaklaştı.

Mesaj alındı. Cinder gitmeye hazırdı ve dürüst olmak gerekirse Sam de hazırdı. Genelde köpeğinin kararları vermesine izin vermezdi ama bu durumda bir istisna yapacaktı.

***

Violet elindeki bütan mutfak fenerinin düğmesine bastı ve ince mavi alevini elindeki kekin üzerinde ustalıkla gezdirerek İtalyan beze üstünü narin bir altın kahverengisine kadar kızarttı.

Mükemmel.

Mutluluk onu güneş ışığı gibi doldurdu. Hayatı boyunca bingo gecesine hiç bu kadar hazır olmamıştı.

"Violet, vay canına!" Ethel bir yığın tombala kâğıdını göğsüne bastırarak satış standının önünde durdu. "Kapkekleriniz bu hafta kesinlikle çok özel görünüyor."

"Öyleler." Violet tepside bir tane aldı ve arkadaşına uzattı. "Sen ister misin? Bu haftaki spesiyalim onlar: Ateşi Yak

Limonlu Beze Bölümü."

"Ah, canım," dedi Ethel. Kollarındaki tombala kâğıtları bir buket günlük çiçek gibi solmuştu.

"Ne?" Violet başını öne eğdi. Yanında Sprinkles da aynısını yaptı.

Ethel istediği kadar yargılayabilirdi ama Sam her an burada olabilir, taşan oturma planıyla günü kurtarabilirdi. Violet bir oda dolusu tombala sever emeklinin, haftanın en sevdikleri gecesini sadece yedi gün önce kapatmamış gibi davranmalarını izlemek zorunda kalacaksa, bunu Sam'e batmakta olduğunu hatırlatırken yapacaktı. Eğer küçük bahisleri konusunda şaka yaptığını düşündüyse, fena halde yanılmıştı.

"Hiçbir şey." Ethel başını salladı. "Eminim çok lezzetlidirler."

"Ooh, bunlar da ne? Harika görünüyorlar," dedi Mavis, Opal'la birlikte Violet'in masasının önünde yürüteçlerini durdururken.

"Bunlar onun özel bingo gecesi kekleri." Ethel boğazını temizledi. "İtfaiyenin Limonlu Bezesini Yak."

Violet, Mavis ve Opal'ın yüzlerindeki ikiz dehşet ifadesini görmezden gelerek bir top beze daha yaktı. "Bu üç katlı bir kek -Nemli limonlu süngerin üzerinde lezzetli limonlu lor tabakası ve yoğun miktarda çırpılmış İtalyan beze bulunur."

"Kulağa kesinlikle lezzetli geliyor." Mavis ve diğer iki yaşlı kadın karşılıklı bakiştılar. "Ama..."

Violet kaşlarını kaldırdı. "Ama ne?"

"Ama isim, tatlım. Genelde keklere eğlenceli ve yaratıcı bir isim verirsın," diye araya girdi Opal.

"Burn the Fire Department süper yaratıcı." Violet mutfak meşalesini havada tuttu. "Anladın mı? Çünkü onlar itfaiyeci."

"Tatlım, sanırım bingo gecesi spesiyallerine genellikle bingo ile ilgili bir isim verdiğini kastetti." Mavis çevrelerine kuşatıcı bir el salladı. Kapalı masalar neredeyse yaşlılarla doluydu.

Tombalacı Hoyt Hooper, her zamanki Hawaii gömleğiyle tombala toplarının bulunduğu kafesin yanında oturmaya başlamıştı bile.

"Ayrıca canım, biz de bu konuyu tartışıyorduk ve" -Mavis, söyleyeceklerini onaylarcasına başlarını sallayan Opal ve Ethel'e dikkatle baktı- "Sam'in gerçekten iyi bir adama benzediğini düşünüyoruz."

Violet dehşete düşmüştü. Ciddi olamazlardı. "Ama o bir itfaiyeci!"

"Biliyoruz, ama onun tatlı bir köpeği var ve herkesin söylediğine göre, geçen gün kek kamyonunuzda ikiniz hoş bir sohbet etmişsiniz." Ethel keklere endişeli bir bakış attı. "Belki de onlara başka bir isim vermelisiniz."

"Softbol maçından önce yaptığımız sohbetin tam bir kaosa dönüştüğünü mü söylüyorsun?" Violet ortaya çıkan kaosun kasıtlı olmadığına hâlâ ikna olmamıştı. Belki paranoyaklaşıyordu ama bir itfaiyecinin babasının oyun kitabını çalmak için ona kur yapacağını milyon yıl geçse aklına getirmezdi. Yaşa ve öğren. "Her neyse, önemli bir şey değil. Sam ve benim bir iddiamız var. Bu sadece masum bir atışmaydı. Sporcular böyle yapar."

Violet, Sam'in üniversitede beyzbol yıldızıyken rakip takıma esprili bir şekilde sataşmasıyla ünlü olduğunu bilmiyormuş gibi omuz silkti. Geçen gece güvertede babasıyla yaptığı duygusal sohbetten sonra bir anlık zaafıyla Violet kendini yeni hobisi olan Sam'i Google'da aramakla teselli etmişti. Bununla gurur duymuyordu. Aslında, bu utanç verici faaliyete kendini kaptırdığında, köpeği ne yaptığını görmesin diye Sprinkles'ı genellikle içi fıstık ezmesiyle doldurulmuş, süper sağlam, interaktif bir kauçuk çiğneme oyuncağıyla oyalıyordu. Bir Dalmaçyalı dikkat dağıtıcı, olduğu gibi.

Kendine uygunsuz bir şey yapmadığını söyledi. Kazanması gereken bir bahis vardı. Bu nedenle Sam hakkında bulabildiği her şeyi araştırıyordu - iki yıl önce Chicago İtfaiyesi'nin yardım takviminde yer alan üstsüz fotoğrafının bağlantısını kaydetmek de buna dahildi.

"Saçma sapan konuşma." Opal dudaklarını birbirine bastırdı. "Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum," dedi Violet ama yaşlı arkadaşları artık onu dinlemiyor gibiydi.

Mavis ciddi olduğunu belli eder bir şekilde boğazını temizledi. "Söylemeye çalıştığımız şey, Sam'le birlikte vakit geçirdiğinizde gerçekten canlanıyor gibi görüldüğünüz."

"*Canlanmak mı?*" Violet, hazırda daha etkili bir inkâr şekli olmasını dileyerek kekeleydi, ama çılgın bir nedenden ötürü kelimeler onu hayal kırıklığına uğrattı.

Ethel, "Sam'le aranızdaki gerilim hissediliyor," dedi ve ardından *Altın Kızlar*'daki Blanche Devereaux'yu anımsatan müstehcen bir tavırla kendini yelpazeledi.

Artık resmileşmişti. Violet'ın hayatı bir sitcom'a dönüşmüştü. "Sam ve benim aramda bir gerginlik varsa, bu birbirimizden nefret ettiğimiz içindir."

Aralarındaki havada sürekli titreşen o tuhaf elektrik, romantik bir gerilim ya da Tanrı korusun, *cinsel bir* gerilim olamazdı. Adam onun düşmanıydı. Rakibiydi. Ezeli düşmanıydı. Sam Nash'i öpme düşüncesi bile midesini bulandırıyordu... her ne kadar sersemletici, çırpınan, kelebekler uçuşan bir şekilde de olsa.

Olamaz. Violet dondu kaldı. Gerçek, bir Dalmaçyalı'nın üzerindeki mürekkep gibi siyah lekeler kadar apaçık ortadaydı. *Sam Nash'i öpmek istiyorum.*

"İyi misin canım? Beze gibi bembeyaz olmuştun." Opal parmak uçlarını Violet'in bütan aletinin bir geçişini bekleyen kek tepsisine doğru oynattı.

Kesinlikle iyi değilim. Bir gülümseme yapıştırdı. "İyi ve " "İyi, çünkü Sam az önce içeri girdi," dedi Ethel nefesinin altından.

Ve işte oradaydı - havadaki o heyecan verici ve son derece sinir bozucu çıtırtı. Violet'ın omurgasında bir ürperti belirdi. Kendisine kapıya doğru bakmayı kesinlikle yasaklamıştı ama tabii ki yine de baktı. Sam itfaiye şefi üniforması içinde her zamanki gibi kahraman gibi görünüyordu, tamamen preslenmiş abanoz pamuğu ve etkileyici göğsüne iliştirilmiş parlak gümüş rozeti. Nasıl olur da bir

insan böyle kaslara sahip olabilir mi? Üniversitede beyzbol oynamayalı yıllar olmuştu. Elbette bu sadece itfaiye hortumlarını etrafa fırlatmaktan ve ağaçlardan kedi yavrularını kurtarmaktan kaynaklanmıyordu. Violet'in tanıdığı her itfaiyeci bunları yapmıştı ve her nasılsa hiçbirisi bir yardım takviminde üstsüz çıkmamıştı.

Sam'in bakışları odayı taradı ve Violet'in üzerine düştüğü anda durakladı ve Violet'in Mavis'in Chihuahua'sı gibi titremesine neden oldu.

"Bitirmem gereken kekler var," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde.

Opal başıyla onayladı. "Kayıt masasına geri dönmeliyiz.

Barbara, yeni taşma oturma planı sayesinde bu akşam rekor bir kalabalık beklediğini söyledi."

Tabii ki öyleydi. Sam Nash günü kurtarıyor... yine.

Mavis, Opal ve Ethel yürüteçlerini masalarına doğru yönlendirirken Violet dikkatini tekrar bezesine verdi. Sam ve Dalmaçyalı'sının gözlerini bu kadar kamaştırmasına izin verdiklerine ve Violet'in ona güvenememesinin tüm gerçek nedenlerini unuttuklarına inanamıyordu. Daha iyi bilirlermiş gibi görünüyordu. Eski bir söz nasıl derdi? Beni bir kez kandırırsan, senden utanırım; beni iki kez kandırırsan, benden utanırsın.

Aynen öyle. Violet zaten aptal yerine konmuştu ve tüm ada bunun sonuçlarına tanık olmuştu. Bunu tekrar yapmak için acelesi yoktu.

Her neyse, kazanması gereken bir bahis ve yürütmesi gereken bir iş vardı. Sweetness on Wheels daha yeni başlıyordu. Violet'in her şeyi bir kenara bırakması ve bingo başlamadan hemen önce yaşanan son dakika telaşından önce şekerli şaheserlerini yaratmayı bitirmesi gerekiyordu.

Mutfak fenerinin düğmesini açık konuma getirdi ve bir sonraki kekine nişan aldı, ancak mavi alevi mükemmel beze girdabının üzerinde gezdiremeden tanıdık, alçak bir ses bir uyarı homurdandı.

"olsam bunu yapmazdım." Sam, tabii ki.

Şimdi ne yapacaktı? Ona nasıl kek yapılacağını anlatmaya mı çalışacaktı?

Sprinkles ve Cinder birbirlerini selamlarken Sprinkles'ın kuyruğu Violet'in bacağına hızla çarptı. Violet'in Cinder'ın efendisini selamlaması ise daha az coşkuluydu.

"Sen benim patronum değilsin," dedi.

Dokuz yaşında mıydı? Neden onun yanında hep böyle davranıyordu?

Sam'in dudakları kıpırdadı. "Özür dilerim."

"Beni duydunuz." Meşaleyi bıraktı ve özel kekin adını fırça tarzı modern kaligrafiyle yazmak için her zaman kullandığı küçük kara tahtaya uzandı. Violet geçen ay dört Cuma gecesini, olmak için çok çabaladığı kız patron gibi YouTube üzerinden bu özel beceriyi öğrenerek geçirmişti. "Size bir kek ikram edebilir miyim? Onlara ne kadar düşkün olduğumu biliyorum."

Sam bakışlarını onun mükemmel bir şekilde uyguladığı tabelaya dikti. "İtfaiyenin Limonlu Bezesini Yakmak mı?"

"Bu gece özel" dedi.

"Ve sanırım senin yangın çıkarma cihazın da bunun için?" Suçlayıcı bir parmakla kadının elindeki bütan meşalesini işaret etti.

"Yangın çıkarıcı cihaz mı? Gerçekten mi?" Violet gözlerini devirdi. "Sanki buraya bir dinamit lokumu getirmişim gibi konuşuyorsun. Bu bir mutfak meşalesi."

"Aynı zamanda yasadışı." Sinir bozucu derecede bozulmamış kargo pantolonunun ceplerinden birine uzandı ve tanıdık pembe bir not defteri çıkardı.

Violet öfkelenildi. *Yine mi bu?* "Başka bir yangın yönetmeliği ihlali için bana ciddi ciddi ceza yazamazsınız."

Sam defteri çevirerek açtı ve başka bir cebinden bir kalem çıkardı. Bu kargo pantolonu palyaço arabasına eşdeğer bir modaydı. "Eğer meşaleyi bırakmayı kabul edersen, sözlü bir uyarı yeterli olacaktır. Ama içimden bir ses işlerin o kadar kolay olmayacağını söylüyor."

Violet seçeneklerini tartarken, Sprinkles ayaklarının dibinde dans ederek Cinder'ı kovalamaca oyununa çekmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar, Sam'in Dalmaçyalı'sı

Adamın kendisi kadar inatçı.

Belki de doğru yolu seçmenin zamanı gelmişti, özellikle de bu doğru yol yasalara uymayı gerektiriyorsa. Savaşı kazandığı sürece bu muharebeyi kaybetmeyi göze alabilirdi. Zaten keklerin çoğu çoktan yakılmıştı.

Ancak Violet tam teslim olmak üzereyken Turtle Beach Halk Kütüphanesi'nden Hazel Smith Sam'in yanına koştu.

"Aman Tanrım, gelmişsin!" Hazel, Sam'in kolunu gecikmiş bir kütüphane kitabıymış gibi sıkıca kavradı.

Önce Barbara, şimdi de Hazel. Violet adadaki her uygun kadının kendini Sam Nash'e atmasını izlemek zorunda mı kalacaktı?

"Ne güzel bir sürpriz," diye sevindi Hazel. "Bu gece çalışman gerektiğini sanıyordum."

Bekle. Ne oluyordu? Sam ve Hazel *randevuda* mıydı?

Violet bu fikri aklından tamamen çıkarmak istercesine başını salladı. Birlikte olmaları mümkün değildi. Kim bir randevuda yangın yönetmeliği ihlallerini dağıtır ki?

Hiç kimse, belki de kargo pantolonunu ütöleyen ve bingo gecesini kapatma geçmiş olan bir adam dışında. Sam bir itfaiyeci aksiyon kahramanı gibiydi. Muhtemelen pembe not defterini yanında getirmeden doğru düzgün bir randevuya çıkabilecek kapasitede değildi.

Violet'in midesi çalkalandı - bu sefer çırpınan, baygın bir şekilde değil, belirgin bir şekilde yeşil gözlü canavar gibi hissettiren bir şekilde. Bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

"Aslında, Hazel, ben"-Sam Violet'e kısa bir bakış attı ve sonra iki kez bakar gibi yaptı. Gülmemeye çalışırken her zaman yaptığı gibi dudakları yine kıpırdadı.

Belli ki Violet'in yüzünde yazılı olan duygular onu eğlendiriyordu.

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" Hazel, manikürlü parmak uçları birbirine kenetlenmiş bir halde aralarında bir ileri bir geri bakarak şöyle dedi

Sam'in pazusu.

"Korkarım öyle," dedi Sam.

Aynı anda Violet mutfak fenerini tekrar yaktı ve "Hayır," dedi.

Özellikle de Sam kütüphaneciyle ya da Turtle Beach'teki herhangi biriyle çıkacaksa.

Sam küçük mavi aleve ters ters baktı. "Bize bir dakika ver lütfen Hazel."

"Oh," dedi Hazel düz bir sesle. "Elbette."

O gittikten sonra Sam uzun süre acı çekmiş gibi kokan derin bir nefes aldı. "Violet, o şeyi ortadan kaldırman için sana bir şans daha vereceğim."

"Sanmıyorum," dedi Violet ve beze mükemmel bir altın kahverengisine dönüşene kadar meşaleyi bir kekin üstünde gezdirmeye devam etti. Sonra keki Sam'e uzattı. "Bu bizden olsun."

"Ben almayayım, teşekkürler." Pembe not defterine agresif bir şekilde bir şeyler karalamaya başladı.

"Emin misin? Randevun bunu isteyebilir," dedi Violet.

Sam'in kalemi hareket etmeyi bıraktı. "Hazel ve ben bir randevuda değiliz. Bir iletişimsizlik yaşadık."

"Ah." Violet elindeki keki tekrar masaya bıraktı ve etrafta bir yerlerde siyah-beyaz lekelerin parladığını belli belirsiz fark etti.

Aşağı baktığında, Sprinkles ve Cinder gibi kek de ortadan kaybolmuştu. Puantiyeli masa örtüsünün altından sallanan iki Dalmaçyalı kuyruğu çıkmıştı.

Violet, Sam'in onların maskaralıklarına hemen bir son vermesini bekliyordu, ama bunun yerine Sam ona bir ceza makbuzu uzattı ve kısık gözlerle ona baktı. "Hazel ve ben bir randevuda olsaydık, bu seni rahatsız eder miydi?"

Violet'in ensesi inanılmaz derecede ısındı. Ona bu soruyu sormaya nasıl cüret ederdi?

Pembe kâğıdı aldı ve buruşturarak bir top haline getirdi. Aklının bir köşesinde kâğıdı adamın önünde yakmak vardı. "Zerre kadar değil."

Sam'in gözlerinin kenarları kırıştı ve ona bilmiş bir gülümseme fırlattı - doğrusunu söylemek gerekirse fazla bilmişti. Sonra gitmek için dönmeden önce tek bir kelime söyledi.

"Yalancı."

Bölüm 10

Violet'in kıskançlığı yüzünden okunuyordu. Sam muhtemelen bunu bu kadar eğlenceli bulmamalıydı ama elinde değildi. Onun kütüphaneci Hazel'la çıkmasını umursamıyormuş gibi yapmasını izlemek, o çok ünlü süslü keklerinden herhangi biri kadar lezzetliydi. Belki daha da lezzetliydi. Sam emin olamıyordu çünkü şimdiye kadar onun şekerli şekerlemelerinden birini denememişti. Çok yaklaşmıştı ama bir şeyler hep engel oluyor gibiydi. Sonunda bir ısırık alacağı günü iple çekiyordu.

Ne yazık ki bugün o gün olmayacaktı. Ona mutfak meşalesi kullandığı için ceza veremezdi -ki Turtle Beach yangın yönetmeliğine göre bu gerçekten de kaçak bir yangın çıkarma aletiydi- ve sonra da suçunun yasadışı yan ürününün tadına bakamazdı. Sam, Violet'e blöf yaptığını söyledikten sonra, onun baş döndürücü limon ve kesme şeker bulutundan uzaklaştı ve acı verici bir tatminsizlik hissetti.

Violet'in huzuruna çıktıktan sonra bu hissi ilk kez yaşamıyordu ama Sam'in üzerinde durmak istemediği bir gerçektir bu.

En azından Cinder masa örtüsünün altından çıkma nezaketini göstermiş ve yaşlılar merkezinin ön avlusundaki taşma alanına doğru ilerlerken onu takip etmişti. Sam ve Griff masaları, sandalyeleri ve anons sistemini çoktan kurmuşlardı, yani teknik olarak ikisi de eve gidebilirdi. Sam tombalaya giderek Hazel'a yanlış bir izlenim vermiş olmasına rağmen bunu yapmakta isteksizdi. Eğer şimdi giderse, Violet muhtemelen

Cinder'la birlikte Seashell Drive ile Pelican Sokağı'nın kesiştiği yere kadar gelmeden önce mutfak fenerini tekrar yaktı.

Kalabalık lobiden tombala salonuna dönüşen salonda onu kovalayıp dirseğinden tutarak etkinlik direktörünün boş ofisine sürüklerken, yangın çıkarıcı cihaz Violet'in avucunda hâlâ sıkıca kavranmıştı. Son sözü söylemek buraya kadmış. Violet March'la böyle bir şey mümkün müydü?

Kapıyı arkalarından çarparak onları içeriye hapsetti ve bingo oynayan halkın görüş alanından çıkardı. Ofis küçüktü; Barbara Nichols'ın boş sandalyesi ve sanat malzemeleri, masa oyunları, tefler ve kırmızı-yeşil çizgili marakaslarla dolu bir masa için ancak yeterli yer vardı. Aniden eklenen iki Dalmaçyalı ve onların aşırı rekabetçi sahipleriyle birlikte nefes alacak yer bile kalmamıştı.

"Bana yalancı mı diyorsun? Ha!" Violet başını arkaya eğip güldü ama nedense sesi hiç de eğlenmiş gibi çıkmadı. "Sosyal hayatınla daha az ilgilenemezdin."

Ya da eksikliği.

Sam'in sosyal bir hayatı yoktu ama bu Violet'ı ilgilendirmezdi. Ayrıca, Sam'in kiminle tombala oynadığını umursamıyormuş gibi davranırken çok şirindi -*tombala* bir örtmece tabii ki.

Sam kıskanç bir kadını gördüğünde tanırdı. Gülümsemekten kendini alamadı.

"Kes şunu," dedi narin ellerinden birini adamın yüzüne doğru sallayarak. Limon ve hatmi kokusu burnunu gıdıkladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Neyi durdurmak?"

Sprinkles koşma girmek için o en uygunsuz anı seçti ve etraflarında çılgınca daireler çizdi. Cinder onları kovaladı ve Sam ile Violet Dalmaçyalı fırtınasının fırl fırl dönen gözünde birbirlerine doğru itildiler.

Sam'in vücudu hemen dikkat kesildi. Violet'in denizkızı saçlarını, deniz camı gözlerini ve baştan çıkarıcı kokusunu düşünmemek için elinden geleni yaptı

-Ekşi ve tatlının mükemmel karışımı. Ama her zamanki gibi, onu görmezden gelmek imkansızdı.

"Neyi durdurayım?" dedi tekrar, zorlukla yutkunarak.

Kalın kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Bana öyle bakmayı kes..." Bakışları bir an için adamın ağzına kaydı ve yanakları yemek kamyonunun tepesinde duran devasa dönen kek kadar pembeleşti. "...sanki senden istediğimi düşünüyorsun..."

Sam nefes alamıyordu. Kıpırdamaya cesaret edemedi, hatta etraflarında devam eden Dalmaçyalı heyecanını durdurmaya bile çalışmadı. Cinder'in görev başındayken neden bir kovalamaca oyununa girişmekte bir sakınca hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de Sam'in yatağını yapmayı ve kahve makinesini çalıştırmayı bırakması için şimdiye kadar başarısız olan girişimleri köpeğinin çekingenliğini gevşetmişti. Şu anda buna odaklanamıyordu, *hiçbir şeye* odaklanamıyordu çünkü kafasındaki her düşünce Violet'in cümlesinin söylenmemiş sonuna takılmıştı.

Sanırım seni öpmemi istiyorsun?

Bunu söyleyemezdi. İkisi de bunu düşünüyor olabilirdi ama bunu yüksek sesle söylemek, aralarında dönen saçma sapan duyguları görmezden gelmeyi imkânsız hale getirecekti. Yapılacak en akıllıca şey -*güvenli* olan şey- kibarca özür dileyip yaşlıların ve sünger uçlu tombalacıların zararsız dünyasına geri dönmek olurdu.

Ama Sam hayatında ilk kez kendini güvende hissetmiyordu. "Sanırım seni öpmemi istiyorsun?"

İşte. Söylemişti. Ve üzgün değildi, aksine kelimeler ağzından çıktığı anda göğsünde bir memnuniyet dalgası kabardı, o kadar güçlü, o kadar lezzetliydi ki kendini ağzını indirirken buldu... daha yakın... daha yakın... ve Violet'inkine daha yakın.

Sadece bir tadımlık. Sadece bir tane, sistemimizden atmak için.

Violet'in dudakları bir davet gibi aralandı.

En kötü ne olabilir ki? Sam, Cinder ve Sprinkles'ın daireler çizerek koşmayı bırakıp başlarını eğerek yaşanacak çılgınlığı izlediklerinin hayal meyal farkında olduklarını düşündü. Bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Violet parmak uçlarında yükselip yumuşak dudaklarını Sam'in dudaklarına değdirdiğinde Sam'in gözleri kapandı ama içinde bir şeyler çatırdayarak açıldı. Ve sonra sıcaklıkla doldu, çünkü Violet'i öpmek, konsantre güneş ışığını ellerinde tutmaya çalışmak gibiydi - potansiyel olarak yıkıcı olduğu kadar güzel, yakalanması zor bir neşe ve sıcaklık demeti.

Belirli koşullarda bu enerji için için yanabilirdi ama yaşlı Sam ateşten korkmazdı. Bir zamanlar, diğerleri kaçarken o ateşe doğru koşmuştu.

Belki de bu yanı o kadar da kaybolmuş değildi, çünkü vahşi Dalmaçyalılar onu Violet March'ı öpmekten alıkoyamazdı.

***

Violet, Sam'i bulabildiği en yakın kapalı alana ona aklından geçenleri anlatmış ve kıskanç olabileceği suçlamasını kesin bir dille reddetmişti, bu yüzden onun yerine kendisini nasıl öptüğünden pek emin değildi. Ama dürüst olmak gerekirse, şikayetçi değildi.

Onun hakkında bu kadar korkunç derecede rahatsız edici bulduğu şey ? Hayatta hatırlayamazdı. Dalmaçyalılar etraflarında daireler çizerek koşmaya başlayıp onu doğrudan Sam'in geniş göğsüne fırlattıkları andan itibaren Violet'in beyni pelte haline gelmişti. Onu kiminle bingo oynadığını umursamadığına ikna etmeyi tamamen unutmuştu, muhtemelen umursadığı için. Hem de çok.

Ve sonra bakışlarının, tüm vücudunun beklenti içinde kenetlenmesine yetecek kadar uzun süre ağzında kalmasına izin verdi. Beklemek, şimdiye kadar deneyimlediği en enfes işkence biçimiydi. Vücudundaki her hücre nefesini tutmuş gibi görünüyordu, başı dönüyordu ve tek düşünebildiği ne kadar iyi olduğuydu

Direnmek için çok uğraştığı bu adamın yanında sonunda gardını indirmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayandığı için bir madalyayı hak ediyordu.

Belki de Charlie'nin Melekleri haklıydı. Belki de Sam o kadar da kötü biri değildi -yangın yönetmeliğinden aldığı cezalara rağmen. Dalmaçyalısı ona bayılıyordu, yani o *kadar* da kötü olamazdı.

Violet'in kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Sadece bu seferlik. Küçük bir zayıflık anından hiçbir zarar gelmezdi. O ve Sam yarın ya da ertesi gün birbirlerinden nefret etmeye devam edebilirlerdi... en geç cumartesi, çünkü bir sonraki softball maçı o zaman oynanacaktı.

Ama şimdilik, Violet meseleyi kendi ellerine aldı ve ödülünü talep etti - bir öpücük. Bir daha asla tekrarlanmayacak küçük bir öpücük.

Vay canına. Günaha boyun eğmenin sonunda tekrar nefes almasını kolaylaştıracağını , hiç bu kadar yanılmamıştı. Sam'in varlığında her zaman hissettiği çırpınma, Sam'in kolları beline dolanıp, Violet kalp atışlarının Sam'inkilere çarptığını hissedene kadar onu kendine doğru çekerken, tam bir baygınlığa dönüştü. Sonra öpücük daha da derinleşti ve Violet Dalmaçyalılardan birinin inlediğini duydu.

Bekle, hayır. O ses Sprinkles ya da Cinder'dan gelmemişti, Violet'in kendi dudaklarından çıkmıştı. Ve en ufak bir üzüntü ya da utanç duymuyordu. Düşünceleri sadece tek bir acı verici heceyi haykırıyordu. *Daha fazla.*

"Ateşli." Sam onun ağzına doğru inledi. "Çok ateşli."

Violet'in dizlerinin bağı çözülmemiş olsaydı gülerdi. Dünya gezegenindeki hiçbir erkek, hiçbir koşulda ona seksi olduğunu söylememişti. Şirin, evet. İlginç, her zaman. Seksi mi? O kadar da değil. Bu sıfat Angelina Jolie, Halle Berry ve Scarlett Johansson gibi kadınlar için ayrılmıştı ve şirin bir kek kamyonu sürerken ölüme yakalanmazdı.

Ve sonra bunu hissetti - aralarında kaynayan sıcaklık, için için yanan bir yaz gününde çıplak ayaklarının altındaki sıcak kum kadar şiddetliydi. Bu

Aynı anda hem heyecan verici hem de
korkutucu.

Bu ne çılgın bir öpücüktü böyle?

Bir havlama sesi Violet'in kafasındaki sis perdesini araladı. Büyük bir isteksizlikle gözlerini zorla açtı. Bir şeyler yanıştı - çok, çok yanlış.

Sam'in üniforma gömleğinin manşeti boyunca küçük bir alev dans ediyordu. Cinder ve Sprinkles alarm halinde havlayarak hazır olda beklerken, Sam alevin orada ne işi olduğunu anlamaya çalışırcasına ona baktı.

"Sam?" Violet geriye doğru bir adım attı ve sonra hala mutfak fenerini tuttuğunu fark etti, bariz suçluydu.

Tanrım, Sam'i gerçek anlamda ateşe vermişti. Bekleyişin o lezzetli sıkışıklığı sırasında, yanlışlıkla ON düğmesine basmış olmalıydı.

"Dur, düş ve yuvarlan," diye ağzından kaçırdı.

İnanılmaz. Görünüşe göre, Cinder'ın şirin yangın güvenliği gösterisinde gerçekten bir şeyler öğrenmişti.

" oluyor?" Sam kaşlarını çatarak alev alev yanan gömlek koluna baktı.

Zavallı adam. Violet belli ki onun tüm sağduyusunu öpüp yok etmişti.

", " dedi ama Cinder ve Sprinkles o kadar yüksek sesle havlamaya başlamıştı ki, kargaşadan onu duyabildiğinden emin değildi.

"Dur, yere yat ve yuvarlan!" diye bağırdı, panik karnına çökmüştü.

Cinder hemen yere düştü ve yuvarlandı. Violet gözyaşlarının eşiğinde olmasaydı gözlerini devirirdi.

Sonra küçük ofisin kapısı açıldı ve Griff Martin başını içeri uzattı. "Burada her şey yolunda mı?"

Yani iyi değil.

Ancak Violet kapı çerçevesini dolduran Griff'e bakarken, Barbara'nın ofisinin köşesinde küçük bir yangın söndürücü gördü. *Evet! Evet!*

"Bu da ne...?" Griff bir an durakladıktan sonra harekete geçti ve Dalmaçyalıların üzerinden atlayarak Sam'e doğru koşmaya başladı.

Yine de Violet ondan önce davrandı. Mutfak fenerini bıraktı ve duvardan yangın söndürücüyü kaptı. Elleri titreyerek pimi çekti ve başlığı Sam'e doğrulttu. Sertçe sıktı ve ince beyaz toz her yöne püskürdü, Barbara'nın ofisindeki hemen her şeyi kapladı -masa, sandalye, marakas ve tefler, her iki üniformalı itfaiyeci ve tabii ki Dalmaçyalılar da. Yine de emin olmak için püskürtmeye devam etti. Ayrıca nasıl duracağından da tam olarak emin değildi. Sam'in muhtemelen Cinder'la birlikte yaptıkları sevimli gösteriye yangın söndürme talimatlarını da eklemesi gerekiyordu.

Griff ellerini kalçalarının üzerine koydu. Violet onun Griff olduğundan oldukça emindi. Her iki adam da kalın bir beyaz tabakayla kaplı olduğu için bunu söylemek biraz zordu. "Kolu bırak."

Violet tutuşunu gevşetti ve yangın söndürücü ani bir sessizlikle durdu. Tanrı'ya şükür her şey yolundaydı. Dağınaktı ama iyiydi. Dalmaçyalıların ikisi de hapsiriyordu ama Sam artık yanmıyordu. Orada duruyordu, hiç zarar görmemişti ve her zaman yaptığı gibi kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Violet günü kurtarmıştı!

Sayılır. Yangını ilk başlatanın kendisi olması gibi küçük bir sorun hâlâ vardı.

"Um." Violet aniden midesinin bulandığını hissetti. Yangın söndürücü elinden kaydı ve bir çınlamayla yere düştü. Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Bu bir kazaydı - korkunç, korkunç bir kaza. Belli ki."

Sam'in tek cevabı taş gibi bir sessizlik oldu. Cinder ayaklarının dibinde zıpladı ve Sam ona güven verici bir okşama yapana kadar başıyla elini dürttü. *Merak etme, der gibiydi bu hareket. Ben iyiyim. Her şey yolunda.*

Violet o anda Dalmaçyalı ile yer değiştirmek için her şeyini verebilirdi.

Griff, Violet ve Sam arasında bir ileri bir geri baktı. "Burada tam olarak ne oldu?"

Sam derin bir nefes aldı ve sonra yerden bir şey almak için eğildi - Violet'in küçük mutfak meşalesi, gerçekten de yangın çıkarıcı bir cihaz olduğu ortaya çıkmıştı. Onu havaya kaldırdı ve suçlayıcı bir kaşını kaldırdı.

Bunu bir nefes alışverişi korosu izledi ve Violet ancak o zaman kapının etrafında toplanan insan kalabalığını fark etti. Yaşlılar, güneşten yanmış turistler ve her türden tombala meraklısı Violet'e dehşet içinde bakıyordu. Ethel, Opal ve Mavis en önde durmuş, dehşet içinde başlarını sallıyorlardı.

"Violet, canım," dedi Mavis, "yanlışlıkla Mareşal Nash'i ateşe vermiş olabilir misin?"

Violet'in düğümlendi. İçinden bir ses ona doğru gelen başka bir pembe alıntı daha olduğunu söylüyordu.

***

Bir saat sonra -Sam ve Griff, Barbara Nichols'ın ofisindeki yangın söndürücünden çıkan son kuru toz kalıntılarını da temizledikten ve kütüphaneci Hazel, tamamen ayakta olmasına ve ateşin değdiği tek yeri gömleğinin kolu olmasına rağmen Sam'e suni teneffüs yapmayı teklif ettikten sonra- Sam, Griff'le birlikte Salty Dog İskeleyi'nin sonundaki yıpranmış ahşap piknik masasına oturdu. Aralarında buzlu bira şişeleriyle dolu küçük bir soğutucu ve Turtle Beach'in en değerli lezzeti olan haşlanmış yer fıstıklarını içeren iki kahverengi kağıt torba duruyordu.

Açıkçası, herhangi bir tür nemli fındık Sam'e hiç de iştah açıcı gelmemişti. Ama Griff hayır cevabını kabul etmedi. Yeterince çılgınca, haklıydı. Çok lezzetliydi. Belki de Sam'in gerçek bir Turtle Beach yerlisi olması için bir umut vardı.

Yine de gerçek bir adalı olmak *istiyor* muydu? Sam'in Turtle Beach'te yeni bir hayata başlama konusundaki kararlılığı sarsılmaya başlamıştı. Bingo gecesinde ateşe verilmesiyle ilgili bir şey onu ciddi şekilde duraksatmıştı.

"İyi olduğuna emin kardeşim?" Griff birasından uzun bir yudum aldı.

"İyiyim. Sana söyledim, yanmadım bile," dedi Sam.

Bununla birlikte, üniforma gömleğini çöpe atacaktı. Muhtemelen hâlâ giyilebilir durumdaydı, ama bu utanç verici karar hatasını hatırlatacak bir yanık istemiyordu.

En kötü ne ki?

Kendisine bu soruyu sorarak kadere meydan okumuştı. En çılgın rüyalarında bile sonunun alevler içinde olacağını hayal etmemişti.

"Emin misin? Yumruğunu sürekli sıkıldığını fark ettim." Griff Sam'in sağ eline doğru bir fıstık kabuğu salladı.

Sam dişlerini sıkarak, "Yazar krampı," dedi.

Violet'la paylaştığı feci öpücük ve ardından yaşanan kaostan sonra bingo gecesi her zamanki gibi devam etmişti. Görevli harf ve sayı kombinasyonlarını bağırarak söylerken, Sam Violet'e yarım düzine ek alıntı yazmıştı. Aşırıya mı kaçmıştı? Griff'e göre belki de.

Sam karşı çıktı. Hem de şiddetle. Onu *ateşe* vermişti. Eğer bu bir yığın pembe bilet ve birkaç ağır para cezasına layık değilse, Sam neyin layık olduğunu bilmiyordu.

"Yazar krampı." Griff homurdandı. "Bu oldukça komik."

Sam hiç de eğlenmiyordu. İçini çekti ve tepesinde süzülüp pike yapan martılardan birine bir fıstık attı.

"Yine de ona biraz sert davrandığını düşünmüyor musun? Yangını başlatanın o olduğunu biliyorum ama söndüren de o." Griff Sam'e anlamlı bir bakış attı.

Elbette haklıydı -ki tüm bu saçma sapan çilenin en üzücü kısmı da buydu. Sam kendini öpüşmelerine o kadar kaptırmıştı ki etrafında olup bitenleri fark etmemişti bile. Sonunda fark ettiğinde öylece kalakalmıştı. Felç olmuştu.

Onun *nesi* vardı?

Belki de Chicago'da olduğu gibi biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Belki de küçük bir kasabada masa başı bir işe taşınmak yeterli olmamıştı - belki de itfaiyeciliği tamamen bırakmalı ve farklı bir şeyin peşinden gitmeliydi. Güvenli bir şey.

Ama ne? Sam, itfaiyeciliği içermeyen bir hayatta ne yapacağını bilemezdi. Onun için bir *anlamı vardı*. Her zaman öyleydi.

"Evet, öyle yaptı," dedi Sam.

"Biliyorsun, ben de yapardım ama yangın söndürücüyü önce o aldı." Griff başını salladı. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Sam değil, bu kesin.

Cinder sıcak, benekli bedenini Sam'in bacağına yasladı. Mesai saatleri dışında oldukları için Sam ona bir fıstık uzattı. Siyah burnu seğırdi ama almayı reddetti.

Benim için endişeleniyor. Sam yutkundu. Kendi köpeği bile başının belada olduğunu biliyordu.

"Kasabadaki herkesin olanları unutması ve bunun yarın dedikodu malzemesi yapılmaması ihtimali nedir?" Sam söyledi.

"Zero, dostum." Griff birasına doğru sırttı. "Kesinlikle sıfır."

Sam'in telefonu gelen bir mesajla çınladı. Dedikodu değirmeni çoktan başlamış mıydı?

Cebinden telefonunu çıkardı ve ekranında Şef Murray'den bir tür kınama mesajı görmeyi bekleyerek gizlice baktı. Ama mesaj Murray'den değildi. Sam'in Chicago'daki itfaiye şefi Jameson Dodd'dan geliyordu.

Don Evans az önce emeklilik dilekçesini verdi.

İlginç. Don Evans eski departmanının itfaiye şefiydi. Tam emekli maaşı almaya hak kazanmasına daha beş ya da altı yıl vardı, bu yüzden erken emeklilik paketi almaya karar vermiş olmalı.

Ekranda başka bir metin belirdi.

İstiyorsanız iş sizindir.

Sam hareketsiz kaldı.

Chicago'dan ayrıldığında, bu temelli olmuştu. Geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

Jameson'a ya da diğer eski iş arkadaşlarına karşı herhangi bir husumeti olduğundan değil. Jameson yıllardır, özellikle de Sam'in babası beş yıl önce kalp krizinden öldükten sonra, ona vekil bir baba gibi davranmıştı. Sam eski görev yerindeki herhangi biri için gözünü kırpmadan canını feda edebilirdi. Hâlâ da öyle... özellikle de son yangında yanlış giden her şeyi geri alabileceği anlamına geliyorsa.

Sadece yeni bir yerde, kayıplarla ve acı dolu anılarla dolu olmayan bir yerde yeniden başlamaya ihtiyacı vardı. Kendi başına kalabileceği bir yer. Turtle Beach'in duygusal bağları olmayan, basit, stressiz bir hayatın başlangıcı olması gerekiyordu.

Tabii ki bu, Sam'in Murray'in onu işe almasının tek nedeninin üniversitede beyzbol yıldızı olması olduğunu fark etmesinden önceydi.

Ayrıca Violet March'ı öpme hatasını yapmadan önceydi.

"Küçük kasaba dedikodularını nasıl durduracağını biliyorsun, değil mi?" Griff elindeki bira şişesiyle Sam'in telefonunu işaret etti.

Belli ki mesajın son bingo gecesi fiyaskosuyla ilgili olduğunu düşünmüştü. Sam bu yanlış anlamayı düzeltmemeyi tercih etti. Yeni arkadaşına kabul etmek istemediği bir iş teklifinden bahsetmek için hiçbir neden yoktu.

"Nasıl?" Sam sordu.

"Herkes konuşacak başka bir şey veriyorsunuz. Bu kadar basit." Griff omuz silkti. "Cumartesi günkü maçta birkaç sayı yapmak kesinlikle işe yarayacaktır. Turtle Beach'in dedikodudan daha çok sevdiği bir şey varsa o da softball'dur."

Birkaç homer.

Sam bunu kesinlikle ayarlayabilir. Belki Wilmington'a gider ve Cumartesi günkü maçtan önce vuruş kafeslerinde biraz topa vururdu. Belki itfaiyeden birkaç adamı da yanına alır ve onlara bir iki şey öğretirdi. Kazanması gereken bir bahis vardı.

"Bu kasaba delirmiş," dedi Sam. "Bunun farkındasın, değil ?"

"Herkes öyle yapar," dedi Griff. Soğutucudan bir şişe bira daha çıkardı ve Sam'e uzattı. "Ama burası evimiz."

Öyle mi?

Sam birayı aldı ve kapağını çevirerek kapattı. Tepesinde bir martı daha uçuyor, bir fıstığı avlamaya çalışıyordu. Bir tanesini havaya fırlattı ve telefonu Chicago'daki eski patronundan gelen bir başka mesajla çınladı.

Evans'ın son günü gelecek ay. Karar vermek için 30 günün var.

Ve sonra son bir mesaj, tam Sam telefonunu görüş alanından çıkarırken.

Biraz düşün. Belki de eve dönme vaktin gelmiştir evlat.

Bölüm 11

Bingo gecesindeki küçük yangını takip eden günlerde *-küçük* vurgusu, çünkü Violet daha büyük alevli adak mumları görmüştü- Violet, Sam Nash'ten uzak durmak için elinden geleni yaptı.

Bunu sinir bozucu bir şekilde kolaylaştırdı.

Ne yaşlılar merkezinde, ne köpek plajında, ne de Seashell Drive'ın iki yanında sıralanan yerel işletmelerin hiçbirinde yolları kesişmedi. Onun sürekli yargılayıcı varlığından daha sinir bozucu olan tek şey, aniden ortadan kaybolmasıydı. Hangi cehennemde saklanıyordu?

Violet'in hiçbir fikri yoktu, umurunda da değildi... sadece hâlâ düzgün bir teşekkür bekliyordu. Ne de olsa adamın hayatını kurtarmıştı. Odada iki itfaiyeci vardı -Cinder'ı da sayarsak üç, ki resmi bir iş köpeği olduğu için meşru görünüyordu- ve Sam'in alev alan gömlek kolunu söndüren Violet'ti.

Gerçi kimse bunu umursamıyor gibiydi - muhtemelen yangını çıkaran da kendisi olduğu için. Ama bu öpüşmeyle ilgili bir kazaydı ve bir daha asla olmayacaktı. *Asla*.

Violet kafasına bir kese kağıdı geçirip hayatının geri kalanında saklanmak istemeden öpücüğü düşünemiyordu bile. *Sıcak... çok sıcak*. Sam'in o sözleri söylerken kendisini kastettiğini sanmıştı ama aslında adam . Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? "Artık öpüşmek yok," dedi bir tepsi vişneli pastanın üzerine krema sıkarken.

vanilyalı kekler.

Guns and Hoses softball turnuvasının ikinci maçı yarım saat içinde başlayacaktı ve Violet hazırды. Düzinelerce keki softbol topuna benzeyecek şekilde süslemiş, en hassas pasta ucuyla titizlikle yaptığı minik kırmızı "dikişlerle" tamamlamıştı. Ayrıca TBPD'yi desteklemek amacıyla Mavi Takım kekleri için tamamen yeni bir yaban mersinli-limonlu kek tarifi yaratmıştı. Hatta dün köprünün hemen yabanmersini çiftliğine gitmiş ve tüm meyveleri kendisi toplamıştı, çünkü bu ciddi fırıncıların yapacağı türden bir şeydi.

Violet'in hayatında, ne kadar iyi öpüşen ya da Dalmaçyalıları ne kadar seven biri olursa olsun, huysuz bir itfaiyeciye ihtiyacı yoktu. O bir kariyer kadınıydı. Bir kadın patron. Sam'in son dört gün, on saat ve otuz beş dakika boyunca nerede olduğu ve ne yaptığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

"Hayır. Daha fazlası. Öpüşmek," dedi tekrar. Bu onun yeni mantrasıydı. Violet yaşadığı sürece başka bir canlıyı asla öpemeyebilirdi.

Sprinkles hariç tabii ki. O bir veriydi.

Violet, kek kamyonunun en ucundaki yeni köpek kafesinin içinde somurtmakta olan Dalmaçyalı'sına baktı. Zavallı şey. Pencere kenarındaki koltuğunda uzanmayı özlemişti ama Violet köpeğinin bir kez daha çılgınca koşmasını göze alamazdı. Sprinkles tabiri caizse takım için bir tane almak zorunda kalacaktı.

"Merak etmeyin." Violet parmaklarını sandığın parmaklıkları arasında oynattı.

Sprinkles onlara kederli bir yalama yaptı. "Bu sadece geçici bir durum, söz veriyorum." "Merhamet edin bana, Sprinkles neden hapiste?" Mavis'in sesi içeriye doğru

Violet ellerini yıkarken cupcake kamyonunun açık penceresi.

Violet en güzel fırırlı önlüğünü düzeltti ve sipariş tezgahına doğru yöneldi.

"O hapiste değil," diye karşı çıktı Violet, aslında bir köpek hapishane hücrelerine benziyordu. En azından pembeydi ve bu nedenle de Sweetness on Wheels markasına tamamen uygundu. "Sprinkles sadece yeni yuvasında biraz mola veriyor.

Sam'in sihirli tıklama sesleriyle onu yemek kamyonundan çıkarmaya çalışması ihtimaline karşı oyun bitene kadar."

"Sihirli tıklama mı?" Mavis homurdandı. "Sam'in popülerliğinin sırrı bu mu?" Violet yemi yutmuyordu, bu sefer değil. Bu konu hakkında konuşmaktan bıkmıştı.

Sam Nash-neredeyse onu düşünmekten yorulduğu kadar. "Artık öpüşmek yok," diye mırıldandı nefesinin altında.

Mavis'in gözleri kısıldı. "Neydi o canım?"

"Hiçbir şey." Violet elindeki ince şeker tabakasının tozunu aldı. *Hiçbir şey yoktu.* "Opal ve Ethel nerede? Maça geliyorlar, değil mi?"

Violet öyle umuyordu. Kasabadaki herkesin itfaiyenin ezici yenilgisine tanık olmasını istiyordu.

"Tabii ki. Bunu kaçırmazlar. Tribündeler, ön sırada yer kapmaya çalışıyorlar." Mavis tribünlere doğru bir el salladı. Mavis'in yürütecinin sepetindeki tüneğinden, Chihuahua Nibbles onaylayarak titredi. "Seninle bir dakika özel olarak sohbet etmeyi umuyordum."

"Ah." Violet tereyağlı kremasından başını kaldırdı. "Ne var ne yok?"

Mavis'in, *Jeopardy!* meraklısı Larry Sims ile küçük flört konusunda tavsiye isteyip istemediğini merak etti. Hem kim Violet'tan flört tavsiyesi isterdi ki?

Sam'in sesinin hatırası bilincinden yükseldi. *Çok sıcak...*

Dağınık bir krema damlası pasta çantasından fırladı ve Sprinkles'ın hapishanesinin/kasasının pembe parmaklıklarından geçerek Sprinkles'ın burnunun ucuna düştü. Dalmaçyalı'nın kuyruğu şaşkınlık içinde sandığın iç kısmına çarparak onu yaladı.

"Oops." *Odaklan!* Violet pasta torbasını yere bıraktı ve arkadaşına konsantre olmak için elinden geleni yaptı. "Yine ne diyordun?"

"Yaşlılar merkezinin kütüphanesinde gönüllü olarak çalışmaya başladım," dedi Mavis. "*Turtle Beach Gazetesi*'nin tüm eski sayılarını kolay okunabilmesi için klasörler halinde düzenliyoruz ve görmek isteyebileceğinizi düşündüğüm bir şeye rastladım."

Mavis, yürüteç sepetinde Nibbles'ın yanında duran el çantasına uzandı. Düzgünce katlanmış bir gazete kâğıdı destesi çıkardı ve yemek kamyonunun sipariş penceresindeki tezgâhın üzerinden Violet'e doğru kaydırıldı.

Kâğıt yaşlılıktan sararmıştı ama bunun dışında bozulmamış durumdaydı. Violet şaşırmadı. Yaşlılar merkezinin sakinleri Turtle Beach'in tarihine büyük saygı duyuyordu. Pek çok açıdan, okyanus kıyısındaki küçük topluluklarını bir arada tutan tutkal onlardı.

Violet kâğıdı açtı ve ilk fark ettiği şey sağ üst köşede yazılı olan tarih oldu: 25 Aralık 1982. Noel günü, Violet doğmadan on yıl önce. Çobanpüskülü yapraklarından oluşan bir bordür, başlığın hemen altındaki *Yerel Haberler* yazısını çevreliyor ve ardından bir başlık geliyordu. *Turtle Beach'te Noel Arifesinden Manzaralar*.

Violet fotoğrafları taradı; bunlar arasında, Violet'in hatırlayabildiği kadarıyla her yıl tahta kaldırımdaki çardağa yerleştirilen kasabanın Noel ağacının güzel bir fotoğrafı da vardı. Adanın sahil tarafında kumdan yapılmış, tepesinde Noel Baba şapkası olan bir "kardan adamın" etrafını saran bir grup çocuğun sevimli bir fotoğrafı ve Noel Baba kıyafeti giymiş bir grup sörfçünün dalgalara binerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Violet gülümsediğini hissetti ve sonra bakışları daha da uzaklara kaydılar ve nefesi boğazında düğümlendi.

"Bu benim annem." Gazete Violet'in elinde sallandı. "Ve Polkadot! Bu resmi daha önce hiç görmemiştim."

"Sevdiğini sanmıyordum ve hoşuna gideceğini biliyordum." Mavis'in gözleri parladı. "Polkadot sadece küçük bir köpek yavrusuydu, gördün mü?"

Köpeğin minik siyah-beyaz benekli formu Adeline March'ın dirseğinin kıvrımına kıvrılmıştı -ancak Violet'ın anne ve babası ertesi yıl, 1983'e kadar evlenmemişlerdi, yani o zamanlar Violet hâlâ Adeline Sterling'di. Solmuş gazeteden Violet'e gülümserken çok genç görünüyordu. Çok mutluydu.

"Bak." Violet gözlerini kısarak resme baktı. "Polkadot'un boynunda büyük bir fiyonk var. Sence o bir Noel hediyesi miydi?"

Violet her zaman annesinin, Violet'in Sprinkles'ı kurtardığı gibi, Polkadot'u da evlat edindiğini düşünmüştü. Kardeşlerinin ona anlattığına göre Adeline büyük bir hayvanseverdi. Turtle Beach Deniz Kaplumbağası Kurtarma Projesi'nin kurucu üyelerinden biriydi ve sonbahar gecelerinde kaplumbağa yavrularının kumdan su kenarına güvenli bir şekilde ulaşmalarına yardımcı olmak için kaplumbağa yuvalarına bakıcılık yapıyordu. Birinin ona Polkadot'u hediye etmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Belki." Mavis omuz silkti. Gerçekten hatırlamıyor muydu, yoksa tıpkı Violet'in babası gibi bu konuda konuşmaya isteksiz miydi? "Ethel ve Opal'ın yanına gitsem iyi olacak. Sende kalsın canım. Sadece nereden geldiğini kimseye söyleme."

Violet gazeteyi kalbine bastırdı. "Emin misin? Yaşlılar merkezi kütüphanesindeki klasörler için ona ihtiyacın yok mu?"

"*Gazetenin* tek bir gününün küçük bir bölümünün çok büyük bir fark yaratacağını sanmıyorum. Ayrıca, içimden bir ses sizin buna kütüphaneden daha çok ihtiyacınız olduğunu söylüyor." Mavis Violet'e göz kırptı, sonra da yürütecini tribünlere doğru yönlendirdi.

Violet'in göğsü sıcaklıkla doldu. Bir yanı fotoğrafı yaşlılar merkezine geri götürmesi gerektiğini düşünüyordu ama diğer yanı - sürekli babasından Adeline hakkında daha fazla bilgi almaya çalışan tatlı, duygusal yanı - onu çerçeveletip sahil evinin kendi kanadında onurlu bir yere asmayı planlıyordu bile.

Siyah-beyaz fotoğrafa daha yakından baktı. Annesi kot pantolon giymiş ve 80'lerin modasını yansıtan, bir omzundan sarkan büyük boy tüylü bir kazak giymişti. Yüzündeki gülümseme o kadar büyüktü ki, bir kulaktan diğerine uzanıyordu. Polkadot sekiz ya da dokuz haftalıktan daha büyük olamazdı. Bebek Dalmaçyalı'nın boynuna olan fiyonk buna kıyasla komik derecede büyük görünüyordu.

Köpek bir Noel hediyesi *olmalıydı*. Fotoğraf çekilmeden hemen önce annesine köpek verilmiş olabilir mi?

Violet öğrenmek için can atıyordu. Fotoğrafın büyüüne kapılmıştı - o kadar kapılmıştı ki, sipariş penceresinin diğer tarafından tanıdık bir erkek sesiyle biri onu selamladığında yerinden sıçradı.

"Merhaba." Sonunda arayan Sam'di. Cinder her zamanki gibi sadakatle onun yanında duruyordu.

Violet yanlışlıkla ona gülümsedi. *Ahh*. "Günaydın. Son birkaç gündür seni pek ortalıkta göremedim. Chicago'ya geri döndüğünü düşünmeye başlamıştım."

Bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Yine de Sam'in düşüncesi ona beklediği kadar büyük bir sevinç yaşatmamıştı. Aslında, açıklanamayan bir nedenden ötürü bu ihtimal midelerini hafifçe bulandırdı. *Artık öpüşmek yok* sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu ve doğrudan Sam'in ağzına bakmamak için insanüstü bir çaba göstermesi gerekiyordu.

"Hayır." Başını salladı, yüz ifadesi her zamanki gibi tamamen boştu. "Sadece takımı bugünkü maç için forma sokmakla meşguldüm."

Oh. Violet göz kırptı. *Bakın kim birden softbolu önemsemeye başladı.*

Sam'in oyuna olan eşi benzeri görülmemiş hevesi elbette onun suçuydu. Bir erkeğin altında ateş yakmak için dostça bir bahis ve kek gibi giyinme ihtimali gibisi yoktur - mecazi anlamda tabii ki. (Bu sefer.)

"Bu...harika." *Endişelenmenize gerek yok. Polis departmanı kazanacak. Onlar*

kazanmak. "Sana bir kek getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece yanından geçiyordum ve konuşacak birine ihtiyacın varmış gibi görünüyordun..." Sesi kesildi ve hâlâ kadının elinde sıkıca tuttuğu gazeteyle bir bakış attı.

Violet, Mavis'in bulduklarını Sam'e anlatmamak için dilini ısırarak zorunda kalmıştı. Fotoğrafı birileriyle paylaşmak için yanıp tutuşuyordu ve Sam ona Adeline ve Polkadot'un bulduğu diğer fotoğraflardan bahsettiğinde gerçekten ilgilenmiş gibi görünmüştü.

Ama Mavis'in başını belaya sokmak istemiyordu ve Sam de sır vermesi gereken en son kişiydi. Onlar düşmandı. Rakiptiler. Yeminli düşmanlar.

"Ben iyiyim." Gazeteyi gözünün önünden kaydırđı. "Her şey harika."

"Harika," diye Sam. Bakışları bir an için onun omzunun üzerinden geçti ve kaşları çatıldı.

Violet başını eğdi. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi Sam.

"Hayır, gerçekten. Başka bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum." Kollarını fırırlı önlüğünün üzerinde kavuşturdu. "Devam et."

Kaşlarını çatı ve sonunda başını sallamadan önce uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Hayır. Neyse boş ver. Sanırım bu konuyu kapatmam en iyisi olacak."

Aha! Demek söylemek istediğı bir şey *vardı*. Bunu *biliyordu*. "Şimdi bana söylemek zorundasın."

"Violet." Uzaklaşmanın eşiğindeydi. Violet bunu anlayabiliyordu. Neden her zaman bu kadar sinir bozucu olmak zorundaydı?

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Sorun değil. Bunu söylemek zorunda değilsin. İkimiz de bunun ne hakkında olduğunu biliyoruz."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Bana teşekkür etmeye çalışıyorsun." Violet omuz silkti. "Dediğim gibi, anlıyorum."

Sam'in gözleri kısıldı. "Sana teşekkür etmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun? Tam olarak ne için?"

Bir el salladı. "Hayatını kurtardığım için, aptal."

Sam'in ağzından inanılması güç bir kakhaha patladı. "İnanılmaz. *Beni ateşe verdiğini unuttun mu?*"

Violet Cinder'a baktı. *Biraz yardım eder misin?* Ama Dalmaçyalı'nın ifadesi İsviçre kadar nötrdü.

Boğazını temizledi. "Madem bana teşekkür etmek istemiyorsun, o zaman neden aklından geçenleri söylemekten çekiniyorsun? Dalmaçyalı senin

dil?"

Ona aklını kaçırmış gibi baktı. Belki de kaybetmişti. "Bu bir ifade değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ki bu da başlı başına bir endişe kaynağı." Sanki onun dilinden konuşmak başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi şakaklarına sertçe bastırdı. "Bilgin olsun, sana teşekkür etmek aklımdaki son şeydi."

Ona bir an bile inanmadı. "Öyle mi? O zaman söylemek istediğin şey neydi?"

Onun arkasında, kek kamyonunun derinliklerinde bir yeri işaret etti. "Yangın yönetmeliğini ihlal ediyorsun. Yine."

Violet ağzının açık kaldığını hissetti.

Cidden mi? Adamın söze dökülmemiş bir minnettarlıkla dolup taşıtığını düşünmüştü, oysa aslında adam bir kez daha o sinir bozucu cezalardan daha fazlasını vermek için neden arıyordu.

Violet çok utanmıştı. Daha aşağılayıcı olabilecek tek şey, dünyanın en etkin itfaiye şefi Sam Nash'in öpüştüklerini unutmuş olmasıydı.

Bunu unutmuş muydu? Görünüşe bakılırsa unutmuştu ama Violet gözlerini her kapadığında bunu yeniden yaşıyordu.

Sıcak... çok sıcak. Bu acı dolu kelimeleri kafasından sonsuza dek atmak için her şeyini verebilirdi.

"Bu senin uzatma kabloların." Sam elektrik prizini ve ona takılı kabloları işaret etti. "Bunlar ticari sınıf değil ve bu şekilde birden fazla kablo kullanmamanız gerekiyor. Kuzey Carolina yangın yönetmeliğinin gıda kamyonlarındaki elektrik kabloları için özel gereksinimleri var, yani teknik olarak iki ihlaliniz var."

Tabii ki yaptı.

Violet'in içinden hızlı bir cevap vermekten başka bir şey gelmiyordu ama ne yapacağını şaşırmıştı. Sam'in evinin duvarları Turtle Beach yangın yönetmeliğiyle mi kaplıydı? Bütün bu ihlalleri kafasından nasıl uydurmuştu? Aklını kaçırmıştı.

"Sorun nedir, tatlım?" Sam bir kaşını kaldırdı. "Dalmaçyalı dilini mi yuttu?"

***

Sam kazanıyordu - sadece Violet'la devam eden Dalmaçyalı savaşını değil, softbol maçını da. Meslektaşlarıyla birlikte vuruş kafeslerinde geçirdiği son birkaç gecenin karşılığını almıştı. Hem de çok. TBFD'nin eline geçen neredeyse her bir itfaiyeci parkın dışına vuruyordu.

Oyun 6-2 lehine sonuçlandı. Şef Murray tarif edilemeyecek kadar sevinçliydi. Nadir görülen bir protokol ihlali yaparak maçtan sonra ekibe Island Pizza'ya kadar eşlik etmiş, itfaiyeciler restoranın bir tarafında, polis memurları ise diğer tarafında oturmuştu. Bir önceki haftanın rahat dostluğu artık yoktu. Silah takımının üyeleri şoka girmiş gibiydi. *Az önce ne oldu?* Şaşkın ifadeleri bunu söylüyor gibiydi.

Sam oldu. Şef Murray'in çıkarımı bu gibi görünüyordu. Nihai güç hamlesiyle, Island Pizza'da bir sandalyenin üzerine çıktı ve potansiyel olarak oynamaları gereken üç maç daha olmasına rağmen Sam'i tüm turnuvanın MVP'si ilan etti. Polis memurlarından biri BS dediğinde, Murray omuz silkti. Ne de olsa Hoses'un şampiyonluğu garantilemesi için bir maç daha kazanması gerekiyordu. Eğer önümüzdeki Cumartesi de bugünkü gibi geçerse, turnuva kupasının itfaiye binasında yeni bir şeref yeri olacaktı.

Sam patronunun övgülerini ve Griff ile ekibin geri kalanının sırtlarını sıvazlamalarını belli bir rahatsızlıkla karşıladı. Zaferlerini çevreleyen şamata konusunda neden bu kadar huzursuz hissettiğinden emin değildi.

Yalancı.

Peki, tamam. Övgülerin neden hoşuna gitmediği konusunda oldukça iyi bir fikri vardı. Tüm pizza partisi boyunca Violet emeklilik merkezindeki her zamanki arkadaş grubuyla oturmuş, yenilgide bile kibarlığını korumuştı. Sam ona hakkını teslim etmek zorundaydı. İtfaiyenin hile yaptığını söylemeye çalışmadı ya da zaferlerini aptalca bir şansa bağlamadı. Sam onun masasının önünden geçerken elini sıkmış ve ona iyi oynadığını ama bir dahaki sefere TBPB'nin onu yakalayacağını söylemişti. Hepsi bu kadar. Saçma sapan konuşmak yok, isim takmak yok, onu ateşe vermek yok.

Sam -düşünmeye cesaret edemiyordu- neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Maçtan önce kek kamyonuna uğradığında Sprinkles'ın süslü pembe bir sandığın içinde sessizce dinlendiğini görmüştü. Bir önceki Cumartesi olanlar göz önüne alındığında akıllıca bir seçimdi. *Sorumlu* bir seçim. Sam köpekleri kafeste eğitmeye çok inanırdı. Yine de Dalmaçyalı'nın hüzünlü kuyruk sallaması Sam'in hislerine dokunmuştu.

Ona neler oluyordu? Ve Violet'in yenilgi karşısındaki zarafeti ona neden Sprinkles'ın pamuk şekeri rengindeki hapsini hatırlatıyordu?

Violet'le tartışmayı *seviyordu*, nedeni buydu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, öpüşmeleri hayatının en güzel otuz saniyesiydi, alevler ve her şey. Belli ki onda çok yanlış bir şeyler vardı.

Yine de, muhtemelen daha önce uzatma kabloları konusunda çenesini kapalı tutmalıydı. En azından ona sözlü bir uyarıda bulunmalıydı. Ama hayır, güvenilir not defterini çıkarıp ona hemen oracıkta iki yeni ceza yazmıştı. O lanet defteri neden bir beyzbol maçına getirmişti ki?

Nedenini biliyorsun.

Kendini kaybediyordu. Birazcık akıllı kaldıysa Chicago'daki itfaiye müdürlüğü işini kabul eder, Turtle Beach'i ve ona eşlik eden Dalmaçyalı dramını dikiz aynasında bırakırdı.

Sam yine de Chicago'ya geri dönmek istemiyordu. Son birkaç gecedir vuruş kafeslerinden eve döndüğünde ve geç saatlere kadar ayakta kalıp kalan taşınma kutularını açmaya başladığında bunu fark etmişti. Giysileri dolabında düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Oturma odasındaki raflarda duran kitapların hepsi yazarlarına göre özenle alfabetik sıraya dizilmişti. Sam duvarlara birkaç şey bile asmıştı: Cinder'ın Onur Madalyası töreninden çerçeveli bir fotoğraf, Sam'in eski motor bölüğünün LaSalle Caddesi'ndeki itfaiye binasının önünde çekilmiş bir resmi ve nadir bir duygusallık anında Turtle Plajı'nın gün batımındaki sahil şeridini gösteren bir suluboya tablo.

Sam çerçeveli sanat eserini, rutin bir yeni işyeri teftişi yaparken, tahta kaldırımdaki sayısız galeriden birinden almıştı. Tablonun narin tonları ve yumuşak renk girdaplarıyla ilgili bir şey onu sakinleştirmişti. Tabloyu yeni evine asmanın, hayatında yaptığı değişiklikler konusunda kendisini iyi hissetmesini düşünmüştü.

Duvara çivilenene kadar suluboyadaki yerin köpek plajı olduğunu fark etmemişti; Violet March'la ilk karşılaştığı yer de orasıydı. Aslında, gözlerini yeterince kısarsa, ufuktaki küçük bir figür ve dalgaların arasında boğuşan benekli bir köpek kesinlikle tanıdık geliyordu.

Sam bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştı. Onu delirtmeye niyetli görünen kadının resmedildiği bir tabloyu yanlışlıkla satın almıştı. Bunun bir anlamı olması gerekmiyordu.

Ama onu düşünmeden edememesi bir şey ifade ediyordu. Tanrım, o öpücük. Sam daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Etrafındaki her şey yanıp kül olmaya hazırlanırken bir erkeğin bir kadını öpmeye devam etmesini sağlayan nasıl bir sihirdi?

"Bir oyun daha, ha?" Murray Sam'in sırtına öyle sert bir tokat attı ki Sam neredeyse bir sucukla boğulacaktı. "Bu işi önümüzdeki hafta sonu bitirebiliriz. Turnuva neredeyse başlamadan bitmiş olacak."

Masanın etrafındaki tüm itfaiyeciler aynı fikirde olduklarını haykırdılar. Yakınlarda Gatorade dolu bir soğutucu olsaydı, Sam'in kafasına dökeceklerinden emindi.

"Bu hafta antrenman için bizimle yine vuruş kafeslerinde buluşacaksın, değil mi?" Griff söyledi. "Bize verdiğin ipuçları gerçekten çok yardımcı oldu."

"Elbette." Sam başını salladı. "Sanırım bunu yapabilirim."

Bakışları bir kez daha Violet'in masasına kaydı. Yaşlı arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye güldü ve ardından pizza diliminden komik bir şekilde büyük bir ısırık aldı. Cinder iç çekerek başını Sam'in dizine yasladı ve Sam aşağıya baktığında Violet'e gizlice bakan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

Turnuva neredeyse başlamadan bitmiş olacak.

Zaferin tadı hiç bu kadar acı olmamıştı.

Bölüm 12

Ertesi sabah Sam yenilenmiş bir amaç duygusuyla masasına oturdu. Sabah kahvesini yudumlarken ve Cinder'ın karmakarışık çarşafalarını düzgünce yerine yerleştirmesini izlerken, dönüp durduğu bir gece bir aydınlanmayla sona ermişti. Violet March bir dikkat dağıtıcıydı, açık ve net.

Belki de bu fazla basite indirgemekti, çünkü onun ne sade ne de basit bir yanı vardı. Ama kesinlikle dikkat dağıtıcıydı. Sam'in şansına, Cinder'ı mükemmel bir itfaiye köpeği olarak eğittiği yıllar ona istenmeyen dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırma konusunda çok şey öğretmişti.

Sadece odaklanması gerekiyordu. Violet'in mükemmel küstah ağzını öpme anısı düşüncelerini her istila ettiğinde dikkatini başka şeylere yönlendirme alıştırmaları yapması gerekiyordu.

Sam bunu yapabiliirdi. Bu tür şeylerde *harikaydı*. Bunun için madalya bile almıştı. Eğer Cinder'a sadece sert bir ses tonu ve bir cep dolusu pastırma ikramıyla dikkatini dağıtan şeyleri görmezden gelmeyi öğretebildiyse, Violet'in yanında da kendini kontrol etmeyi başarabilirdi.

Nasıl başlayacağını biliyordu. 1. Adım: O kadar meşgul olacaktı ki yangın önleme dışında başka bir şey düşünecek vakti olmayacaktı. Ne de olsa Turtle Beach'e taşınmasının nedeni buydu.

Seashell Drive'daki itfaiye istasyonu pek hareketli sayılmazdı ama bunun bir önemi yoktu. Sam diğer çocuklar gibi yangın alarmının merhametine kalmamıştı. Sürpriz teftişler yapabiliirdi. Yerel işletmelere girip kat planlarını, yangın söndürücülerini ve

Acil çıkış planları. Mükemmel sarı denizkızı saçlarına sahip olmayan ve pembe firfırlı önlükler giymeyen insanlara atıflar yazabilirdi. Ve yazacaktı da... Şu andan itibaren.

Şans bu ya, Sam tam da onu en az bir hafta meşgul edecek bir yapılacaklar listesi hazırlamaya başlamıştı ki, Griff kafasını ofisten içeri uzattı.

Parmaklarını kapının çerçevesine vurarak, "Merkezde sizi arayan biri var," dedi.

"Sevkiyatta mı? Benim için mi?" Sevk hattına gelen çağrılar genellikle acil durumlardı ve Sam acil durumlara bakmazdı. Artık yapmıyordu.

Kalbi boğazını düğümleyecek kadar hızlı atarken masasının kenarını kavradı.

Griff omuz silkti. "Yaşlılar merkezindeki bayanlardan biri. Sizi şahsen istedi, fiskiye sistemiyle ilgili bir şeymiş."

Sam hafifçe gevşedi. "Ben , teşekkürler." "Elbette," dedi Griff.

Sam telefonu aldı ve yanıp sönen kırmızı ışıklı düğmeye bastı. "Sam Nash."

"Merhaba, Marshal Nash. Ben Ethel Banks. Beni hatırladığınızdan emin değilim ama yaşlılar merkezinin sakinlerinden biriyim."

"Hatırlıyorum," dedi Sam. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Ethel Violet'in üç arkadaşından biriydi... Sam Violet'i düşündüğünden değil. "Aşağıda her şey yolunda mı Bayan Banks?"

"Oh, canım. Bana Ethel diyebilirsin. Herkes öyle der," diye mırıldandı.

Sam öne doğru eğildi ve dirseklerini masasına dayadı. "Tamam o zaman Ethel. Bu sabah senin için ne yapabilirim?"

"Yangın fiskiyeleeri. Teftiş edilmeleri gerekiyor." Ethel boğazını temizledi. "Hemen şimdi."

Sam kaşlarını çatı. Acil bir sprinkler kontrolüne mi ihtiyacı vardı? Kulağa pek doğru gelmeyen bir şeyler vardı. "Fiskiyeleer doğru mu çalışıyor?"

"Şimdi mi?"

"Evet. Yani, hayır." Bir süre durakladı. "Tam olarak emin değilim. Ama muhtemelen hemen buraya gelmelisin. Geliyorsun, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Sam. Meşgul olmak istemişti, değil mi? *Ne dilediğine dikkat et.* "Hemen geliyorum."

"Mükemmel. Oh, ve Sam?"

"Evet?"

"O tatlı benekli köpeğini de getirmeyi unutma," dedi. "Ve acele et!"

Şimdi Sam'in kafası gerçekten karışmıştı. Cinder'ın acil bir sprinkler teftişinde ona eşlik etmesi neden gerekliydi?

Boş . Sormayacaktı bile. Ne fark ki?

Köpeği olmadan hiçbir yere gitmezdi.

"Olur."

Sam yüzünü buruşturarak telefonu kapattı. Meşgul olmak istiyordu ama bu ona garip geliyordu. Önemli değildi, en azından bu onu itfaiyeden biraz olsun uzaklaştıracaktı.

"Haydi, Cinder." Sandalyesini masasından geriye itti ve ayağa kalktı. "Gidip aşağıda gerçekten neler olduğunu görelim."

Yaşlılar merkezinde olup bitenlerin yangın fiskiyeleleriyle çok az ilgisi vardı ya da hiç yoktu. En azından ilk bakışta öyle görünüyordu. Sam binaya girdiğinde on beş kadar emekliyi lobinin zeminine dizilmiş renkli yoga matları üzerinde titrek köpek pozisyonlarında buldu.

Violet'in hafif yoga başlamıştı. Süper.

Sprinkles, Violet'inkinin hemen yanında bulunan yoga matından Sam'e baktı. Cinder sevinçle küçük bir homurtu çıkardı. Dalmaçyalıların birbirlerini görmekten mutlu oldukları belliydi.

Sam ağırlığını beceriksizce bir ayağından diğerine kaydırıp ve Violet'in daracık taytlar giymiş söğüt gibi formuna bakmamak için elinden geleni yaptı.

O

Gözleri, yoga pozisyonundan ona baş aşağı bir sırtış atan Ethel Banks'inkilerle buluşana kadar her yere ve her yere baktı.

"Cinder," diye mırıldandı, "neden fiskiyeyle ilgisi olmayan amaçlar için buraya çekildiğimiz hissine kapılıyorum?"

"Sam. Burada ne yapıyorsun?" Violet sallana sallana ayağa kalktı ve Sam onun küçük, sevimli ayak tırnaklarının Audrey Hepburn'ün filmindeki kuyumcu dükkanındaki küçük kutularla aynı mavi tonuna boyanmış olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Tıpkı büyüleyici eski model bisikleti gibi.

Aralarında bir çekim oluşmuştu. Sam bunu kalabalık lobinin öbür ucundan bile hissedebiliyordu. Dikkatlerinin dağılmaması için tüm düşünceler pencereden dışarı çıktı.

"Bakın, millet! Bu Mareşal Sam," dedi sakinlerden biri. "Yoga için mi buradasınız?"

Cinder'ın kuyruğu Sam'in bacağına sürtünerek sallandı.

"Korkarım ki hayır." İşaret parmağını tavandaki fiskiye başlıklarından birine doğru çevirdi. "Fiskiye sistemiyle ilgili bir çağrıya yanıt veriyoruz."

Violet'in alnında bir çatık oluştu. "Gerçekten mi?"

Tam kemik gibi kuru fiskiye başlığına baktı. "Gerçekten mi?" dedi Sam.

Ethel kuşkulu bir sessizlik içinde kaldı.

Violet kollarını kavuşturdu. "Gerçekten Sam. Eğer sen Cinder sınıfa katılmak istiyorsanız, söylemeniz yeterli."

"Buraya yoga için gelmedik," dedi, bir noktayı vurgulamak için elinden geleni yaparak.

" zaman nedir?" Ona kuru bir gülümseme verdi. "Yoga kıyafetlerim yanı mı? Bana bir bilet daha mı vereceksin?"

Emeklilerden oluşan kalabalık onun arkasında kıkırdadı.

Sam oradan ayrılmak istiyordu ama mesleki sorumluluk duygusu bunu yapmasına engel oldu. Bu konuda bir rapor yazmak zorunda kalacaktı.

istasyona döndüğünde. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, yağmurlama sistemine bir göz atmadan gidemezdi.

"Daha önce de belirttiğim gibi, fiskiyeleeri denetlemek için buradayım. Siz dersinize devam edin." Gitmek için döndü ve hemen arkasından fazladan bir çift Dalmaçyalı patisi duydu. Hiç şüphesiz fiskiyeleer.

"Sprinkles, buraya gel," dedi Violet.

Sam omzunun üzerinden bakma zahmetine girmeden Dalmaçyalı'nın hâlâ arkasında koştuğunu biliyordu. İyi. Sprinkles'ın maskaralıkları onun sorunu değildi. Nasıl olsa yakında itaat derslerine kaydolacaktı.

Sam resepsiyonistle görüştüktan sonra yağmurlama sisteminin kontrol panelini buldu. Sprinkles Cinder'ın etrafında dans edip onu sırt üstü dönerek ve patilerini havaya vurarak bir kovalamaca oyununa ikna etmeye çalışırken Sam ayarları ve kabloları kontrol etti. Cinder her zamanki gibi soğukkanlı ve profesyoneldi ama tatlı kahverengi bakışlarını Sam'e çevirmeye devam ediyordu.

Lütfen, der gibiydi.

Cinder'ın görevdeyken oyun oynamaması gerekiyordu, tıpkı ödül maması yememesi gerektiği gibi. Ancak Sam'in onu evde biraz serbest bırakma çabaları şimdiye kadar başarısız olmuştu, bu yüzden onu biraz rahat bırakmaya meyilliydi. Normal bir köpek gibi davranması onun için iyi olacaktı. Birkaç dakikadan zarar gelmezdi.

"Devam et," dedi. "Beş dakika ara ver, sonra buradan gidiyoruz."

Cinder'ın ağzı kocaman bir köpek sırtışına dönüştü ve peşinde Sprinkles'la birlikte lobiye doğru fırladı. Sam'in kalbi biraz burkuldu. *İyi köpek*, diye düşündü. Biraz eğlenmeyi hak etmişti. Sanki yasal bir görüşme yapmıyorlardı. Violet'in yaşlı arkadaşları belli ki çöpçatanlık yapmaya karar vermiş ve 911'i aramanın bunu yapmanın en etkili yolu olduğuna karar vermişlerdi.

İç çekti. Ethel muhtemelen bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacaktı.

Sam, Ethel'in matına doğru ilerlediğinde yoga sınıfı Violet'in *cinayet kurbanı* olarak adlandırdığı bir poza geçiyordu. Hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Yoga ve *cinayet kurbanı* kulağa pek Zen tarzı gelmiyordu ama bunu sorgulamaktan daha iyisini biliyordu.

Dikkat dağıtmak yok, unuttun mu?

Tüm dikkatini, bakışlarından kasıtlı olarak kaçınıyor gibi görünen Ethel'e yöneltti. "Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Şu anda konuşamam. Ölmüş olmam gerekiyor" diye fısıldadı ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Ne tür bir yoga dersiydi bu?

"Üzgünüm Ethel. Korkarım bekleyemez," dedi Sam.

Göz ucuyla Cinder ve Sprinkles'ın Sprinkles'ın yoga matının üzerinde yan yana kıvrıldıklarını gördü. Gülümsemekten kendini alamadı ama sonra Violet'in de köpekleri izlediğini fark etti. Mavi-yeşil gözleri, bakışları Sam'inkilerle buluşana kadar parıldadı. İkisi de hemen gözlerini kaçırdı.

"Ethel, konuşmamız gerek." Eğer ayağa kalkmayı ve bu konuşmayı daha özel bir yerde yapmayı reddederse, hemen orada yapmak zorunda kalacaklardı. Sam onun minderinin yanına çömeldi. "Fıskiyeler hakkında yanlış bir ihbarda mı bulundun?"

Ethel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tabii ki hayır. Arızalıydılar. Mavis ve Opal'a sorun. Onlar da sana aynı şeyi söyleyeceklerdir."

Bahse girerim yapacaklardır.

Bakışlarını ona dikti. "Nasıl arızalanıyorlardı?"

Yakındaki yaşlı bir vatandaş onu susturdu. Sam başının ağrımaya başladığını hissetti. Sonra biri omzunu sertçe dürttüğünde sıcak vanilya ve şekerlemenin nefis kokuları onu sardı.

Violet, tabii ki.

Çenesini kaldırdı. "Burada bir sorun mu var?"

Sam'in midesi guruldu ve kimsenin duymaması dua etti. Bir gün onun keklerinden birini yiyecekti, bunu gizlice yapmak zorunda kalsa bile. "Her şey kontrolüm altında. Seri katil pozuna geri dönmekte özgürsün."

"Cinayet kurbanı pozu demek istiyorsun," dedi.

Gözlerini devirdi. "Tabii ki. Ne düşünüyordum ki? Cinayet kurbanı pozu."

"Soruma cevap vermediniz. Burada neler oluyor?" Violet, Sam ve Ethel arasında bir ileri bir geri baktı.

"Ona sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi söyleyeyim?" Sam Ethel'e sordu.

"Korkarım neden bilmiyorum." Ethel omuz silkti. "Ben yaşıyım, unuttun mu?"

"Ethel." Violet elini ince kalçasına attı - Sam bakmıyordu. "Ne yaptın sen?"

"Sanırım yanlış bir ihbarda bulunmuş olabilir." Sam boğazını temizledi.

"İkimizi aynı odada bir araya getirmek için."

Violet'in nefesi kesildi. "Ne?"

Hâlâ yerde sırtüstü yatan Ethel gözlerini kırpıştırarak onlara baktı. "Bu doğru değil. Fıskiyeler çalışıyordu. Muhtemelen her an yeniden çalışmaya başlayabilirler."

"Yanlış ihbarda bulunmanın para cezasıyla cezalandırıldığını biliyorsun, değil mi?" Sam söyledi.

"Oh, güzel. Bir alıntı daha." Violet başını salladı. "Sanırım bu sefer ben olmadığım için rahatlamalıyım."

"Şahitlerim var," dedi Ethel kibarca.

"Dur tahmin edeyim, Opal ve Mavis mi?" Violet yüzünü Sam'e çevirdi.

"Bak, özür dilerim. İyi niyetliler. Gerçekten iyi niyetliler. Lütfen Ethel'e bilet vermeyin. Ben konuşurum-"

Daha sözünü bitiremeden, tam tepesindeki fıskiye bir su fışkırdı. Sam geriye doğru atlayarak suyun yolundan çekilmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı.

Su yağmur gibi yağarak hem onu hem de Violet'i tepeden tırnağa ıslattı. Sam

sırılsıklam olan iki kişinin sadece onlar olduğunun belli belirsiz farkındaydı

ama emin olamıyordu. Dikkatini sersemlemiş ve ıslak Violet March'tan

ayırmakta zorlanıyordu. Onun çilek-

Sarı dalgalar yüzüne yapıştı ve su damlacıkları kirpiklerinde yıldızlaştı. Sam o anda boğulabilirdi ve bu onun umurunda bile olmazdı.

Yine de, göz ucuyla Opal Lewinsky ve Mavis Hubbard'ın tavana bastonla vurduklarını gördüğüne yemin edebilirdi. Ama belki de bu sadece hayal gücünün bir oyunuydu.

***

Violet gözlerindeki suyu silerken Ethel, "Sana yağmurlama sisteminde bir sorun olduğunu söylemeye çalıştım," dedi.

Violet'in içinden bir ürperti geçti. Donuyordu... ve iliklerine kadar ıslanmıştı. Az önce ne olmuştu?

Başının üzerinde yanıp sönen kırmızı ışığa baktı. Suçlu sadece birkaç santim ötede duruyordu; Sam bir sandalyeye zıplayıp bir şekilde ona boyun eğdirir eğdirmez vıcık vıcık bir damlamaya dönüşen bir fiskiye başlığı. "Mavis. Opal." Sam tekrar aşağı indi ve ayakkabılarından su fışkırırken onlara doğru bir adım attı. Sesi sanki ayağının üzerinde yürüyormuş gibi geliyordu. ıslak süngerler. "Biriniz ya da ikiniz birden fiskiye başlığını mı kurcaladınız?"

"Saçmalama." Opal homurdandı, bu da onun kesinlikle az önce fiskiye kurcaladı. Yalan söylediğinde hep homurdanırdı.

Violet arkadaşının bu küçük tuhaflığını, Charlie'nin Melekleri'yle birlikte geç saatlere kadar poker oynadıkları ve yaşlılar merkezinin buzlu içecek makinesinden aldıkları içecekleri karıştırarak yaptıkları donmuş margaritaları içtikleri bir gece keşfetmişti. Bir daha asla. Ertesi sabahki akşamdan kalmalığı, dünyadaki tüm Advil'lerin başa çıkamayacağı fazlaydı. Bu kadınlar Violet'i masanın altında bile içebilirlerdi.

Hoyt Hooper yoga matını toplarken "Ben bir şey görmedim," dedi.

Yakınlarda, başka bir kıdemli yogi başını salladı. "Ben de görmedim."

Sam açıkça bir tür doğrulama bekleyerek etrafına bakındı, ancak toplanan emeklilerin hepsi onun bakışlarından kaçınmak için ellerinden geleni yapıyor gibi görünüyordu.

Sam kasaba sakinlerinden birinin Opal, Mavis ve Ethel'i ispiyonlamasını sağlayacağını sanıyorsa kendini kandırıyordu. Her ne kadar kasabadaki herkes onun ilk müdahaleci köpek baba numarasına kanmış olsa da, Charlie'nin Melekleri'ne asla yüz vermezlerdi. Opal, Mavis ve Ethel Turtle Beach'in efsaneleriydi. Sam gerçekten kiminle uğraştığını bilmiyordu, değil mi?

Violet dişlerini gıcırdatarak, "Boş ," dedi. Yaşlılar merkezinin soğuk kliması ve galonlarca su ile ıslatılmanın birleşimi hiç de hoş değildi. "Bana sadece alıntıları yaz."

Hiçbirini ciddiye almaya niyeti yokken bir biletin daha ne önemi vardı?

Sam ona tam olarak çözemediği bir bakış attı ama yine de dizlerinin bağı çözüldü.

Violet kollarını sıkıca kendine doladı ve uzaklara baktı. "Her şeyin bir sırası var. Biri bize battaniye getirebilir mi? Ya da en azından bir havlu?"

"Benimle gelin canlarım. İhtiyacınız olan her şey odamda var." Mavis onları takip etmeleri için işaret etti ve yürütecini lobinin hemen dışındaki koridora doğru yönlendirmeye başladı.

Sam tereddüt etti.

Violet onun yanından hızla geçip omzunun üzerinden seslendi. "Haydi, itfaiyeye bu şekilde geri dönemeyeceğini biliyorsun."

Şıpırdayarak onun arkasında sıraya girdi. Koridorda ilerlerken ayak sesleri gıcırdadı, *gıcırdadı*, *gıcırdadı*.

Violet ağzının seğirdiğini hissetti. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama elinde değildi. Sam'i pek çok kez sinirli görmüştü ama sinirli ve ıslak bir kombinasıya daha önce hiç tanık olmamıştı. Hayal edebileceğinden çok daha eğlenceliydi.

"İçeri gelin." Mavis odasının kapısını iterek açtı ve onları içeri buyur etti. "Kanepenin üzerinde yığılı yorganlar var. Banyodan birkaç havlu getireyim ve bir çaydanlık çay koyayım."

"Ben koyayım. Nerede olduğunu biliyorum," dedi Violet.

Charlie'nin Melekleri'nin hazırladığı çöpçatanlık planında Mavis'in masum olma ihtimali sıfırdı ama doksanına merdiven dayamıştı. Violet arkasına yaslanıp Mavis'in onu ve Sam'i el pençe divan beklemesine izin verecek değildi.

"Ben havluları getireyim." Sam Mavis'e baktı. "Sakıncası yoksa bana nerede olduklarını gösterebilir misin?"

Violet elektrikli su ısıtıcısına su doldururken kendi kendine gülümsedi. Belki de Sam o kadar da kötü biri değildi. Softbol ve yangın önleme konusundaki aşırı tutumu bir yana, nazik görünüyordu. Hatta şövalyece. Ve yowza, adam öpüşebiliyordu.

Ama Violet'ın bunu düşünmesine izin yoktu. Ve kesinlikle düşünmüyordu. Hem de hiç. Tüylerinin diken diken olması kesinlikle fiskiyeyle ilgiliydi.

"Aman Tanrım." Mavis bir elini göğsüne bastırdı. Nibbles yürüteç sepetinin içinde titriyor, gözleri kocaman oluyordu. "Lobide bir şey unuttum."

Eminim öyledir.

Sam ona kocaman, kabarık bir havlu uzatırken Violet ve Sam bakiştılar.

Tanrı Mavis'i ve onun ince Türk pamuğuna olan tutkusunu korusun. Violet pelüş kumaşın içine gömüldü ve bir anda kendini daha iyi hissetti.

"Siz ikiniz burada kalın ve ısınıp kurulanın. Ben hemen döneceğim." Mavis göz kırptı ve Violet ya da Sam itiraz edemedi aceleyle odadan çıktı.

Violet derin bir nefes aldı. Kapı Mavis'in arkasından kapandığı anda, mekân çok küçük göründü. Yaşlılar için bir yaşam merkezinde, el örgüsü büyükanne battaniyeleri, Chihuahua Nibbles'ın çerçeveli fotoğrafları ve komik derecede büyük bir kase Werther's Original karamelli sert şekerlemelerle dolu bir daire olduğu düşünüldüğünde çok samimiydi. Ortamda romantik hiçbir şey yoktu.

Sam ona gülümsediğinde Violet'in karnında uçuşan kelebekler hariç.

"Sence lobiden bir şey alması gerekmiş olma ihtimali nedir?" diye sordu.

"Sıfır." Violet su ısıtıcısından aldığı buharı tüten sıvıyı Mavis'in dolabından aldığı iki seramik kupaya doldururken elleri biraz titredi. Bir tutam krema ekledi ve fincanlardan birini Sam'e uzattı. "Kusura bakma. Çayını nasıl içtiğini sormadım bile. Tatlı şeyler konusunda biraz kontrolcüyümdür. Sadece bana güven. Hoşlanmayacağınızı sanmıyorum."

"Buna cesaret edemem." Ağzı yarım bir sırıtışa dönüştü.

Öpüşmek yok, unuttun mu? bile geçirme.

Kimi kandırıyordu ki? Adama her baktığında dudakları karıncalanıyordu. Charlie'nin Melekleri'ne lanet olsun. Hepsi onların suçuydu.

Violet, Mavis'in aşk koltuğu olarak düşünmeyi kesinlikle reddettiği küçük kanepesinde Sam'in yanına oturdu. (Kesinlikle bir aşk koltuğuydu.) Sam, büyükanneden kalma kare battaniyelerden birini sanki seksenlik bir çiftmişler gibi kucaklarına serdi ve Violet eriyip gitti. Bu normal bir tepki olamazdı. Belki de bir tür terapiye ihtiyacı vardı. Ya da, Tanrı aşkına, belki de Joe haklıydı. Belki de gerçekten kendi yaşında arkadaşlar bulması gerekiyordu.

Gözlerini çay bardağına dikti. "Özür dilerim."

Sam'in bardağı ağzına doğru giderken durakladı. Kaşları çatıldı. "Ne için üzgünüm? Bu felaketle ilgili hiçbir şey senin suçun değildi."

"Sanırım kendimi suçlu hissediyorum." Violet iç çekti. "İyi niyetliler, söz veriyorum. Onlar sadece..."

Sam'in kaşları kalktı. "Seni çok mu önemsiyorum?"

"Karışmaya meyilli olduklarını söyleyecektim ama senin versiyonunu daha çok sevdim." Çayını yudumladı. Yavaş yavaş kendini yeniden sıcak hissetmeye başlamıştı. "Üzerime titriyorlar. Her zaman da öyle oldu."

"Annemi kaybettiğin için, değil mi?" dedi sessizce. Violet'in bakışları onunkilerle buluştu. "Evet. Vay canına, bunu hatırlıyor musun?"

"Elbette biliyorum. O kadar da kötü değilim, Violet." Ona nazik bir gülümseme verdi. "Eğer onları bir daha böyle bir şey yapmamaya ikna edebilirsen, arkadaşlarını bugünlük affedebilirim bile."

Violet ona, kendisine ceza üstüne ceza vermekten büyük mutluluk duyarken Charlie'nin Melekleri'ne neden yumuşak davrandığını sormak istiyordu ama anı bozmak istemedi - ve şaşkınlığına rağmen, kesinlikle büyük M ile bir An gibi görünüyordu. "Onlarla konuşacağım."

"Güzel." Başını salladı ve fincanından bir yudum aldı. "Bu daha önce tattığım hiçbir çaya benzemiyor. Nedir bu?"

"Beğendin mi?"

"Evet, harika." Bir yudum daha aldı.

"Mavis için Wilmington'daki çiftçi pazarından aldığım bir limon-lavanta karışımı. Mutfak lavantasına karşı bir ilgim var. Eğer bunu beğendiysen, bir ara Earl Grey lavantalı keklerimi de denemelisin." Violet bu tarif üzerinde aylarca çalışmış ve sonunda başarmıştı. Sweetness on Wheels menüsündeki favorisiydi.

"Bu hoşuma giderdi. Aslında senin keklerinden hiç tatmadığımın farkında mısın?" Sam şakacı bir şekilde kalçasını onunkine çarptı.

Violet onun sağ sırtına vurdu. "Bu doğru olamaz."

"Kesinlikle öyle." Bir kahkaha attı. "Çok yaklaştım ama hiç birini ısırmadım. Her zaman bir şeyler yoluma çıkıyor. Güven bana."

Güven bana.

Violet yapmayı ne kadar isterdi.

"Annemden bahsetmişken..." Boğazını temizledi. Ne yapıyordu ki? Sam'le bu konuyu kesinlikle konuşmamalıydı. "Dün konuşacak birine ihtiyacım varmış gibi görüldüğümü söylediğini hatırlıyor musun?"

"Elbette." Başını salladı ve küçük aşk koltuğunda hafifçe kaydı. Bu kez, kalçası onunkine dayandığında, orada bıraktı.

Violet kıpırdamaya cesaret edemedi. Tüyleri yine diken diken olmuştu ama artık en ufak bir üşüme hissetmiyordu. "Mavis bana eski bir gazete vermişti.

Annemin Dalmaçyalı yavruyken çekilmiş bir fotoğrafı. Daha önce hiç görmemiştim. Sanırım bu beni biraz melankolik yaptı. Fotoğrafı çok sevdim. Çerçeveledim bile ama keşke çekildiği an hakkında daha fazla şey bilseydim."

Sam onu inceledi. "Dün geceki maçtan sonra bu yüzden bu kadar sessizdin, değil mi?"

"Sanırım öyle." Violet başını salladı. "Aklım pek softbolda değildi."

Sam sahte bir dehşetle ona baktı. "Öyle olmadığını söyle. Turtle Beach'te hiçbir şeyin softball'dan daha önemli olmadığını sanırdım."

Başını arkaya eğdi ve güldü. "Kimseye söyleme. Zaten geçici bir şeydi. Cumartesi günü seni yok etmek için tamamen hazır olacağım."

Göz kırptı. "Sırrın benimle güvende."

Gözleri buluştu ve Violet kendini o kadar sıcak hissetti ki Sam'in ıslak giysilerinin Turtle Beach İtfaiyesi'nin armasıyla süslenmiş olduğu gerçeğini bile isteye görmezden geldi. Sam itfaiye memuru değil de başka bir şey olsaydı işler ne kadar farklı olurdu? Bir eczacı, bir veteriner ya da profesyonel bir beyzbol oyuncusu? Ezeli düşmanı dışında herhangi bir şey.

"İtfaiyeci olmak için neden beyzbol kariyerinden vazgeçtiniz?" diye sordu.

Sam'in gülümsemesi acı tatlı bir hal aldı. "Chicago İtfaiyesine katılmak her zaman planımdı. Babam da büyükbabam gibi teşkilatın bir üyesiydi. Küçüklüğümden beri o üniformayı giymek istiyordum."

Violet tüm sağduyusuna rağmen başını Sam'in geniş omzuna bıraktı. Tanrım, harika kokuyordu, tıpkı sahil kenarındaki bir şenlik ateşi gibi. "O zaman neden Turtle Beach'e taşınmak için bundan vazgeçtin?"

Softbolla ilgili olamazdı. Bir hafta önce öyle düşünmüş olabilirdi ama şimdi değil. Şimdi daha iyi biliyordu.

"Sadece bir değişikliğe ihtiyacım vardı." Sam'in fincanı tutuşu parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkılaştı. "Aslında gerçeğin tamamı bu değil. Yangında birkaç adamımızı kaybettik - en yakın üç arkadaşımı. İlk başta, her şeyin yolunda gittiğini düşündük.

kontrol altına alındı. Logan Square yakınlarındaki bir yatak fabrikasında çıkan bir kutu yangınıydı. Bina yönetmeliklere uygun değildi ve işler bir anda kötüye gitti."

Sam'in sesi sanki çok uzun zamandır bu trajedi hakkında konuşmamış gibi paslı geliyordu. Eğer hiç konuşmadıysa. Violet'in kalbi burkuldu ama devam etmesini bekledi. Sam hakkında henüz öğrenmediği çok şey vardı ama onun için kolay olmayan bir şekilde kendisine açılmasını takdir edecek kadar şey biliyordu. Bu bir tür hediye gibiydi -güzel ve acı-tatlı.

Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Ondan sonra orada olmak aynı şey değildi. Sanırım buraya yeni bir başlangıç yapmak için geldim."

"Çok özür dilerim." Violet hiç düşünmeden elini onun dizine koydu.

Büyük, sıcak avuçlarından biriyle örttü. "Teşekkürler."

" mu ?" diye sordu kendini durduramadan. "Neyi buldum?" Sam mırıldandı.

"Senin yeni başlangıcın." Violet ona gülümsemeye çalıştı ama sırtışı titrekleşti. Birdenbire Turtle Beach'i Sam ve Cinder olmadan hayal edemez olmuştu. Sadece birkaç hafta içinde topluluğun ayrılmaz bir parçası haline gelmişlerdi. Bingo gecesi ya da tahta kaldırım kadar gerekli. Cumartesi softball ve köpek plajında göz kamaştırıcı gün batımları.

Violet bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Onu bir üst seviyeye çıkarmaya ve aralarındaki olası bir çekim kıvılcımını inkâr etmeye o kadar kendini kaptırmıştı ki, inkâr edilemez bir gerçeği gözden kaçırmıştı: Kuzey Carolina'daki Kaplumbağa Plajı, artık tek Dalmaçyalı bir kasaba gibi gelmiyordu. Başka bir şeye, daha iyi bir şeye dönüşmüştü. Karışma bir Dalmaçyalı daha eklemenin her şeyi değiştirebilmesi komik değil miydi?

Bu da ona şunu hatırlattı.

Sam sorusuna cevap veremedi Violet kalbi küt küt atarak ayağa fırladı. "Köpeklerimiz nerede?"

Bölüm 13

Ertesi sabah Sam en son yaptığı hatanın bir canavar yarattığından biraz endişeliydi. Yine de hiç pişmanlık duymuyordu.

azından çok değil.

Kalbinin büyük bir parçasını yaşlılar merkezindeki Mavis Hubbard'ın odasında bırakmıştı. Birkaç değerli an için, ilk müdahale ekipleri arasında çatlak bir kavga, Guns and Hoses softball ligi ve kendisini dünyanın geri kalanından ayıran özenle inşa edilmiş bir duvar olmasaydı Turtle Beach'teki hayatın nasıl olabileceğine dair bir fikir edinmişti. Hiç mantıklı gelmiyordu ama büyükannesinin eski dairesi gibi görünen yerde Violet'in yanında oturmak hayatının en romantik anıydı.

Bunun tek anlamı olabilirdi: Violet March'a fena halde aşık oluyordu.

Sam ona Turtle Beach'te hiç kimseyle konuşmadığı yatak fabrikası yangınından bile bahsetmişti. Griff'le bile. Şef Murray'le bile. TBFD'deki herkese göre Sam sadece yavaşlamak ve daha yavaş tempolu bir departmana geçmek istiyordu. Murray iş görüşmesi sırasında Sam'e Chicago FD'de geçirdiği zamanın ayrıntılarını sormamıştı ve Sam de istemediği hiçbir bilgiyi vermemişti. Yangın hakkında konuşmayı sevmiyordu -kimseyle-.

Yine de Violet'e söylemek farklıydı. Sonrasında kendini biraz daha hafiflemiş hissetmişti. Biraz daha özgür. Çok uzun zamandır gardını bu kadar düşürmemişti.

Dalmaçyalılar söz konusu olduğunda, bırakıp gitmek bir hataydı. Violet köpeklerin kaybolduğunu fark ettiğinde, aralarındaki kısa süreli yakınlık aniden sona ermişti. Haklı olarak, çünkü Sam'in Cinder'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Sam görev başındaydı, Tanrı aşkına. Cinder onun ortağıydı ve onu asla gözünün önünden ayırmamalıydı. Bir saniye bile.

Belli ki Cinder'ın başı belaya girmemişti. Sam ve Violet köpekleri lobide, yaşlılar merkezinin büyük düz ekran televizyonunun önündeki ortak kanepede birbirlerine sarılmış halde bulmuşlardı. Televizyon, bir tür süper kahraman olduğu anlaşılan, soyu soppu belirsiz bir köpek ile ilgili eski bir siyah-beyaz filme ayarlanmıştı. Dalmaçyalılar, özellikle de Cinder büyümüşü. Sam bunu düşündüğünde hâlâ kıkırdıyordu. Cinder hiçbir zaman televizyonla fazla ilgilenmemişti, özellikle de bir zamanlar ondan korktuğu için. Sprinkles'ın yanında geçirdiği yarım saat köpeğini bir kanepede patatesine dönüştürmüştü. Bir an için birbirine benzeyen iki köpeği karıştırmış olabileceğini düşündü ama hayır. Sprinkles'ın alametifarikası olan cupcake tasmaları her zamanki gibi benekli boynuna takılmıştı. Künyesi bile kek şeklindeydi.

Sam, Cinder'ın yeni keşfettiği televizyon sevgisi için sadece kendini suçluyordu. Yine, Cinder'ın yaşlılar merkezinde yanından ayrılmasına asla izin vermemeliydi - aynı nedenle Violet'in bingo gecesinde ona bir ödül vermesine izin vermemişti. Cinder bir iş köpeğiydi ve sözde dün öğleden sonra çalışıyorlardı. Ethel'in yangın fiskeyeleri hakkında karakolu aramasının doğruluğu ne olursa olsun, yaşlılar merkezine yaptığı ziyaret TBFD'nin resmi işiydi. Aklından ne geçiyordu? Sam üniformasını çıkarıp #FreeCinder tişörtünü giymiş ve günü bitirmiş de olabilirdi.

Sam kahve makinesine doğru tökezlerken köpeğine, "Aklına bir şey gelmesin," dedi. Sabah ışığı pencerelerden süzülüyor, evin içini

Sahildeki kulübenin iç kısmı, tıpkı köpek plajı resminde olduğu gibi yumuşak suluboya tonlarında.

Sam her şeyi kavramak için durakladı. Güvertesine açılan sürgülü cam kapıların ötesinde, okyanus hafif, köpüklü dalgalar halinde kıyıya vuruyordu. Deniz bugün sakindi ve Sam kendini yavaşlamaya ve çevresinin güzelliğini takdir etmeye bıraktığında, kendisinin de sakin hissettiğini fark etti. Ruhunda aylardır hissetmediği bir dinginlik vardı.

Sam, Violet March için hissediyor olabileceği her şeyin bu yeni keşfedilen huzurla bir ilgisi olduğuna inanmak istemiyordu. Bu mümkün değildi. O, pandemoninin kişileşmiş haliydi.

"Burası sahil, değil mi?" dedi Cinder'a. "Sahilde herkes daha huzurlu hisseder."

Sam Dalmaçyalı'nın onayını almak için aşağıya baktı ama onun yerine Cinder'ın ağzından sarkan itfaiye birini gördü.

"Ne...?" Gözlerini kırıştırdı. Sertçe. "Cinder! Bırak onu."

Dalmaçyalı çorabı yere tükürdü ve ardından ciyak ciyak bir köpek esnemesi çıkardı.

Sam . Cinder çorap çalmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yavru köpekliğinden beri böyle bir şey yapmamıştı.

Bu senin hatan, onun değil.

Doğru. Herkes bir köpeği eğitmenin anahtarının tutarlılık olduğunu bilirdi. Sam hata yapmıştı ve Cinder onun odaklanma eksikliğinden faydalanıyordu. Klasik bir çaylak hatasıydı.

Sam'in çaylak olmadığı gerçeğini boş ver.

Kendini tam boyuna kadar kaldırdı ve Cinder'a baktı.

"Dün..." *Aslında harika bir şey.* "...bir hata. Artık her şey normale döndü, anladın mı?"

Cinder başını eğdi ve Sam bunu bir onay işareti olarak algıladı.

Başını salladı. "Güzel."

Bir gün olmuştu. Tek bir arama. Yılların eğitimini bir saat içinde geri almamıştı. Her şey yoluna girecekti.

Ama Sam kafein almak için mutfağa geri döndüğünde kahve makinesi buz gibiydi ve cezve boştu. Yatak odasına doğru baktı ve yatağın da yapılmamış olduğunu gördü. Bu arada Cinder, sürgülü cam kapının yanındaki güneşli bir noktaya uzanmıştı. Tekrar uykuya dalarken patileri seğirmeye başlamıştı bile.

Sam inledi. *Tabii ya.* Cinder'ın ani isyanı tamamen onun suçuydu ve sadece dün öğleden sonra Dalmaçyalı'sını kısa bir süreliğine başıboş bıraktığı için de değildi. Bir haftadan uzun bir süredir onu evde rahatlatmaya çalışıyordu - artık yatağı toplamak, kahve makinesini çalıştırmak yoktu. Verdiği mesaj sonunda kafasına dank etmişti ve şimdi Sam'in beklentileri konusunda kafası karışmıştı. Şimdi neler olup bittiğini anladığına göre, her şey gülünç derecede açıktı.

Sam, Violet ve onun #FreeCinder hareketini başlatmak için yaptığı çılgınca girişimin kafasını karıştırmasına izin vermişti. Son bir buçuk haftadır Dalmaçyalı'sını sistematik olarak eğitimden geçiriyordu.

Daha fazla değil. Sam kendi kahvesini yapabilir ve kendi yatak örtülerini düzeltebilirdi ama Cinder iş başındayken uslu durması gerekiyordu. Artık kuralları çiğneyemezdi, nokta.

Neyse ki Sam ve Cinder'ın hafta içinde yerel bir sörf kampında çocuklara yönelik başka bir yangın güvenliği gösterisi planları vardı. Cinder çocukları severdi ve yaptıkları sunum adada yeni moda olduğu için son zamanlarda bol bol pratik yapmıştı. Çok kolay olacaktı.

İtfaiyeye vardığında Sam günün ilk yarısında evrak işleriyle meşgul olurken Cinder köşedeki köpek yatağında uyukladı... çoğunlukla. Griff, Sam'in vardiyadan sonra ne zaman vuruş kafeslerine gitmek istediğini öğrenmek için sabahın ortasında uğradı ve Cinder, Sam işini bırakıp ona uzun bir tırmalama yapana kadar bacağını mıncıkladı.

"Üzgünüm," dedi Sam. "Bugün keyfi yerinde değil."

Cinder sırt üstü yuvarlandı ve Griff onun benekli karnını ovdu. "Özür dilemene gerek yok. Değişiklik olsun diye onun gerçek bir köpek gibi davrandığını görmek güzel."

Sam Griff'e bu yorumla ne demek istediğini sormadı. Sormasına gerek yoktu, biliyordu. Sam sadece arkadaşının dolabında gizli bir #FreeCinder tişörtü olmamasını umuyordu.

Neredeyse öyle diyecekti ki, daha sözlerini tamamlayamadan Violet ofisinin kapısında belirdi.

Elinde pembe bir fırın kutusu duruyordu ve üzerinde beyaz pamuktan bir girdap gibi etrafına yayılan, her tarafı olgun kırmızı kirazlarla desenli, kızlara özgü retro elbiselerinden birini giymişti. Her zamanki gibi pembe cupcake yakasını takmış olan Sprinkles, neşeyle kıpırdanarak yanında duruyordu.

"Tak tak." Violet'in bakışları Sam ve Griff arasında gidip geldi. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

Griff kaşlarını salladı. "Eğer o kutuda cupcake varsa, kesinlikle rahatsız etmiyorsun."

"Violet, merhaba." Sam sanki balo arkadaşını karşılayan telaşlı bir gençmiş gibi ayağa kalktı. "İçeri gelsene."

Cinder sarsılarak uyandı ve başını eğdi.

Evet, biliyorum. Hiç oyunum yok.

Bir zamanlar Sam kadınlarla hiç düşünmeden ilişki kurabilirdi. Tabii ki bu, kendi kendine duygusal bir inzivaya çekilmesinden önceydi.

Yine de insanlarla nasıl konuşacağını unutacak kadar uzun süre içine kapanmamıştı. Kütüphanede Hazel'la yakınlık kurmakta da hiç zorlanmamıştı. Hayır, Sam'in sosyal beceriksizliği Violet merkezli etkileşimlere özeldi. Muhtemelen ne zaman bir araya gelseler çılgınca bir şeyler oluyor ve durum iyileşmek yerine daha da kötüye gidiyor gibi görünüyordu.

Sam bunu neredeyse dört gözle beklediği kadar korkuyordu da.

Violet başını Sprinkles'a doğru eğerek, "Yaşlılar merkezine gidiyoruz," dedi. Dalmaçyalı sanki Sam'i görmeyeli on sekiz saat değil de yüz gün olmuş gibi Sam'in üzerine atladı. "Bu sabah erkenden biraz kek yaptım ve uğrayabileceğimi düşündüm."

Kutuyu Sam'in masasına bıraktı ve asi bir denizkızı buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Earl Grey-lavanta."

Sam'in hayal gücü müydü, yoksa Violet de alışılmadık şekilde gergin mi görünüyordu?

Kesik kesik bir nefes aldı. O da biliyordu ve bu, kesinlikle yasak olan duyguları yaşayan tek kişinin o olmadığı anlamına geliyordu. Aralarında bir şeyler oluyordu - birbirlerine duydukları ilk aşk-nefret çekiminin ötesinde bir şeyler. Violet da bunu hissediyordu. Sam bunun üzerine bahse girebilirdi.

"Teşekkür ederim." Sam, Sprinkles'ın coşkulu selamından sıyrılıp fırın kutusunun kapağını kaldırırken sırtıttı.

İçlerine siyah çay, bergamot ve lavanta ile zengin bir şekilde kokulandırılmış ve üzerleri leylak rengi tereyağı kremasıyla kaplanmış bir düzine kek yerleştirilmişti. Her bir küçük kekten sarkan minik bir ip, küçük bir kâğıt etikete iliştilmiş ve porselen bir çay fincanına daldırılmış çay poşeti etkisi veriyordu. Yenemeyecek kadar güzel görünüyordlardı - özenle detaylandırılmış, yenilebilir sanat eserleri.

Yine de Sam'in midesi gurulduyordu. O sadece bir insandı. "Bunlar inanılmaz."

Sprinkles oturur pozisyona geçti, o kadar yakındı ki kıçı Sam'in sol ayağının tam üzerine düştü.

Griff, "Sanırım birisi senden biraz hoşlanmaya başladı," dedi.

"Um..." Violet başını salladı.

Sam neredeyse boğuluyordu. "Bu değil-"

"Siz ikiniz sakın olun. Köpeği kastetmiştim." Griff Sprinkles'ı işaret etti. "O Dalmaçyalı sana kalp gözü emojisinin vücut bulmuş haliymiş gibi bakıyor Sam."

Violet omuz silkti. "Sprinkles herkesi sever. Bu yüzden itaat derslerine ihtiyacı yok. O doğuştan tatlı."

Sam ve Griff bakiştılar.

"Ben ciddiym. Sprinkles bir zevktir. Kasabadaki herkes öyle düşünüyor," dedi Violet.

Sam buna karşı çıkmayacaktı, yoksa ona en son kek getirdiğinde olduğu gibi fırın kutusunu elinden alacaktı. Yine de itiraf etmeliydi ki, kesinlikle aşırı uyarılmış olsa da, en azından Sprinkles masasından bir şey düşürmemiş ya da bir pinpon topunu yutmaya çalışmamıştı. Henüz.

Griff boğazını temizledi. "Tabii ki var."

Sam, cep telefonu çalmaya başlayıp masasının yüzeyinde titreşerek bu garip konuya bir son verdiğinde minnettar oldu.

"Görünüşe göre Chicago FD'den biri size ulaşmaya çalışıyor." Griff kaşlarını çatarak Sam'in iPhone'unun ekranına baktı. "Hey, bu senin eski departmanın değil mi?"

Sam aramayı reddetti ve telefonunu masasının çekmecesine koydu. Jameson Dodd gün aşırı Chicago'daki itfaiye müdürlüğü işi için mesaj atıyordu ama Sam henüz cevap vermemişti. Anlaşılan eski şefi artık aramaya başlamıştı, bu da Sam'i Illinois'e geri çekme konusunda ciddi olduğu anlamına geliyordu. Şef Dodd telefonda konuşmaktan nefret ederdi.

"Eminim önemli bir şey değildir." Sam ensesini ovuşturdu. Terlemeye başlamıştı. Küçük ofisi üç kişi ve iki Dalmaçyalı için uygun değildi.

"Seni tutmayacağım," dedi Violet.

Burada kal. Lütfen. Griff neden bir ipucu alıp ortalıktan kaybolmuyordu?

"Kapkekleri Opal, Ethel ve Griff'i sürüklediğin için bir teşekkür olarak düşün.

Mavis itfaiyeci hapishanesine."

Sam kıkırdadı. "İtfaiyeci hapishanesi mi?"

"Evet, öyle bir şey yok," dedi Griff. "Yangın yönetmeliğini ihlal etmek yasaları çiğnemekle aynı şeydir. Aynı para cezaları, aynı cezalar, aynı hapishane."

"Oh, vay canına." Violet'in alnı kırıştı. "Bu durumda sana *iki* düzine kek yapmalıydım."

"Bu fazlasıyla yeterli." Sam gülümsedi ve içini sahilde doğan ateşli bir güneş gibi sıcaklık kapladı. Tekrar Mavis'in koltuğuna oturup Violet'in başını omzuna yaslamak için her şeyini verebilirdi. "Teşekkür ederim."

"Bir dakika bekleyin." Griff önce Violet'i, sonra Sam'i ve tekrar Violet'i işaret etti. "Siz ikinizin düşman olması gerekmiyor muydu?"

Sam, Violet'e ihtiyatlı bir bakış attı ve Violet gözlerini kırıştırdı, görünüşe göre nutku tutulmuştu. Anlaşılan her şeyin bir ilki vardı.

"I-" Sam söylemeye başladı.

sanmıyorum.

Tüm bunları geride , değil mi?

Cinder köpek yatağından kalkıp Violet'in yanına gitti ve Sam ile Violet karşı takımlarda yer alırlarsa tamamen kaçmaya niyetli olduğunu ima edercesine Violet'in yanında durdu. Harika, Dalmaçyalı bir firar.

"Evet." Violet sert bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Griff bir keke uzandı.

Sam'in içinden neredeyse karşı konulmaz bir istekle onu elinden kapmak geldi. Bunun yerine kollarını kavuşturdu ve başını salladı.

"Hâlâ düşman," dedi kesin bir ifadeyle.

"Kesinlikle," dedi Violet. "Hatta baş düşmanlar."

Tamam o zaman. Belki bu saçma kan davasını geride bırakmamışlardır.

Sam'in vücudu kurşun gibi oldu. Earl Grey kek yeme düşüncesi birden midesini bulandırdı.

"Doğru. Seni görmek güzeldi, *nemesis*." Violet çenesini kaldırdı. "Ama gerçekten gitmem gerekiyor. Cumartesi günü softball görüşürüz. Ezilmeye hazır olun."

Topuklu ayakkabılarının üzerinde dönerek ofisten çıktı ama Sprinkles inatla olduğu yerde kaldı, çünkü tabii ki öyle yapacaktı. Cinder, Sam onu işaret edene kadar Violet'in peşinden gidecekmiş gibi görünüyordu.

Sakın buna cüret etme.

Griff sırttı ve yarısı yenmiş kekiyle Sprinkles'a doğru işaret etti. "Sana birinin sana aşık olduğunu söylemişim."

Sam onun hâlâ Dalmaçyalı'dan mı yoksa Violet'in kendisinden mi bahsettiğine dair hiçbir ipucu bulamadı; Violet geri dönüp Sprinkles'ı fiziksel olarak sürüklemek zorunda kaldığında bile.

ne kadar yanlış olsa da, ikincisi olmasını diledi.

***

Violet, Sprinkles'ı bir yığın leke ve öfke içinde Sam'in ofisinden uzaklaştırmak zorunda kalmasaydı itfaiye binasından koşarak çıkardı. Dürüst olmak gerekirse, bir gram bağlılık istemek çok mu fazlaydı?

"Sorun yok, Sprinkles." Violet, Seashell Drive'da oflaya puflaya dururken gülümsemeye zorladı. "Herkes seni seviyor, tabii ki sen de herkesi seviyorsun. Seni affediyorum."

Köpeği Sam'i bu kadar çok sevmek zorunda mıydı? Griff haklıydı. Bu tam bir Dalmaçyalı hayranlığı vakasıydı.

Violet anlamıştı. Kendisi de Sam'in cazibesine karşı bağışıklık kazanmış sayılmazdı ve şimdi Griff de bunu fark etmişti. Violet'in ihtiyacı olan son şey, tüm TBFD softball takımının, Sam Nash her vuruşa çıktığında ona bayıldığını düşünmesiydi...

Öyle sayılsa da.

"Vi?" dedi tanıdık bir çift ikiz ses hep bir ağızdan.

Oh, harika. Tam da itfaiye binasının önündeki kaldırımda karşılaşmam gereken kişi. Violet gözlerini kapadı ve kardeşleriyle yüzleşmek için arkasını dönmeden önce derin bir nefes aldı. "Merhaba Joe. Josh. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Dışarıda korumanız, hizmet etmeniz falan gerekmiyor mu?"

Josh başparmağını kaldırımın kenarına park etmiş bir polis aracına doğru uzattı. "Radar tabancasıyla köprünün yanına park etmek üzereyiz. Dört Temmuz kalabalığı çoktan inmeye başladı ve nasıl olduklarını biliyorsun."

Violet başıyla onayladı. Dört Aylar adada her zaman yılın en yoğun zamanlarıydı. Kiralık plaj evleri aylar öncesinden dolar, kasaba tahta kaldırımın yakınında suyun üzerinde büyük bir havai fişek gösterisi düzenler ve Guns and Hoses şampiyonluk maçı her zaman günün erken saatlerinde yapılırdı - turnuva bir patlama olmadıkça ve bir şampiyonluk maçı gerekli olmadıkça. Ama bu yıllardır olmamıştı.

Ve bu yaz da olmayacaktı. Violet yardım edebilirse .

"Daha da önemlisi," dedi Joe, itfaiye istasyonuna maksatlı bir bakış fırlatarak, "burada ne işin var Vi?"

Violet omuz silkti, umursamaz görünmek için elinden geleni yaptı. "Sprinkles ve ben Charlie'nin Melekleri'ni görmek için yaşlılar merkezine gidiyoruz."

Joe'nun gözleri kısıldı. "Sam Nash'in iş yerinden mi?"

Josh, "Biraz önce itfaiye binasının içinde kek taşıdığınızı duyduk," dedi. "Herkes yaptı. Burası küçük bir ada, unuttunuz mu?"

Belli ki çok küçük.

"Dün Sam'le *duş aldığınızı* da duyduk?" Joe ellerini kalçalarına sıkıştırdı.

Violet inanılmaz bir kahkaha attı. "Kekleri kabul ediyorum ama kesinlikle birlikte *duş* almadık. Siz ikiniz bu bilgiyi nereden alıyorsunuz?"

Josh başını salladı. "Boş ver onu. Yapman gereken bazı açıklamalar var."

"Hayır, istemiyorum. Ben bir yetişkinim, unuttun mu? Bir kutu kek bırakmak için senden izin almama gerek yok ve kiminle *duş* aldığım beni ilgilendirir." Sabah gelgitiyle birlikte serin, tuzlu bir esinti gelmesine rağmen kulakları birdenbire inanılmaz derecede sıcak hissetti. Kaldırımı kaplayan deniz otları dans sallanıyordu. "Bunu yaptığımızdan değil. Yine açık olmak gerekirse, yapmadık. Sam ve ben bir yangın fiskeyi kazasında ıslandık. Tamamen masum bir olaydı."

"Hâlâ." Josh kaşlarını çatı. "Bundan hoşlanmıyoruz, Vi. Hem de hiç."

Joe bir iç çekti. "Sana ondan uzak durmanı mı?"

Sprinkles -iyi bir kız olduğu her halinden belliydi- alayla homurdandı.

Violet avucunu Dalmaçyalı'nın tatlı başına dayadı ve omuzlarını dikleştirdi. "Artık durmalısın. Geçmişte biraz saf davranmış olabilirim ama bu benim hatamdı. *Benim hatamdı*. Bu şekilde gezinmeye devam edemezsin."

"Yapamaz mıyım?" Josh itfaiye istasyonuna doğru bir ölüm bakışı daha fırlattı.

İşler kontrolden çıkmaya başlamıştı. Violet kimin daha iğrenç davrandığından emin değildi; kardeşleri mi yoksa yaşlılar merkezindeki arkadaşları mı? Kendi aşk hayatı üzerindeki kontrolünü ne zaman tamamen kaybetmişti?

Yanlış itfaiyeciye güvendiğin an.

Joe, dizlerinin arkası kulakları kadar ısınana kadar ona baktı. "Hem Sam'e neden kek getiriyorsun ki? Siz rakibsiniz. Yoksa ortada bir bahis olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Sanki unutabilirmiş gibi.

Violet, Sprinkles'ı itaat okuluna yazdıramadı. Polis departmanının son kaybından sonra, yakınlardaki köpek eğitim programları için üstünkörü bir internet araştırması yapmıştı. *Ne olur ne olmaz diye*. Her biri hafta sonları ders veriyordu. O Sprinkles'ı bir dizi anlamsız numaraya ikna ederken kek kamyonuna kim bakacaktı?

Sam'e karşı kaybetme ihtimali Violet'in düşünmek bile istemeyeceği kadar aşağılayıcıydı. Utanç bir yana, resmi itaat dersleri için zamanı yoktu. Böyle bir şey olamazdı.

Joe iç çekti. "Bak, sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyoruz."

Gerçekten mi? Violet, Dalmaçyalı'sının gösterişiyle burnunu çekebilseydi, bunu yapardı. Bunun yerine içten bir göz devirmeyi tercih etti.

"Sadece senin için endişeleniyoruz, hepsi bu," dedi Joe sessizce. "Kimse senin incindiğini görmek istemiyor."

Tekrar. Kimse onun *tekrar* incindiğini görmek istemiyordu.

Bu kelime aralarında dolaşıp duruyordu; söylenmemişti ama oradaydı. Turtle Beach'in büyük nüfusu Emmett'in ihanetini geride bırakabilecek miydi?

Sonra birden aklına bir düşünce geldi: Violet utanç verici romantik geçmişini geride bırakamadıysa, başkalarının, en azından kendi ailesinin bunu yapmasını nasıl bekleyebilirdi?

Belki de ilk ve son kez affetme ve unutma zamanı gelmişti. Belki de Emmett'in kendisinden faydalanma şekli yüzünden kendini kötü hissederek yeterince zaman harcamıştı. Belki de aşka bir şans daha vermenin zamanı gelmişti.

Sam'le değil tabii ki. Bu söz konusu bile olamazdı. Öyle değil miydi?

Violet'in kalbi göğsünde sertçe çarptı.

"Bunu aştım," diye açıkladı, kendini buna inanmaya zorlayarak. "Kendime zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Başka bir ilişkiyi şansa bırakamayacak kadar çok şeyi tehlikeye atmıştı. Turtle Beach'in büyük nüfusu zaten onun kendi başına düşüneyen kırılğan küçük bir şey olduğunu düşünüyordu. Doğduğu günden beri böyle düşünüyorlardı. Violet, başka bir itfaiyecinin kalbini kırmasına izin verirse memleketinin nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordu.

Kafasında bir çantayla Seashell Drive'da bir aşağı bir yukarı yürümek zorunda kalacaktı.

Ya da iyisi, tamamen yeni bir şehre taşınmak. Hatta belki başka bir kıtaya.

Yine de taşınmak söz konusu değildi. Violet Turtle Beach'i seviyordu, tuhaflıkları ve her şeyiyle. Doğal olarak ailesini de seviyordu. Sadece özel hayatıyla bu kadar ilgili olmamalarını diliyordu.

"Babam Sam'le girdiğiniz bahsi biliyor," dedi Josh. "Geçen Cumartesi Hortumların bu kadar ateşlenmesinin nedeninin senin küçük bahsin olduğunu düşünüyor."

Ouch.

Violet irkildi. Babasını hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret ediyordu. Emmett fiyaskosundan sonra bile Violet'i suçlamamıştı. Ed March öfkesinin son damlasına kadar Turtle Beach İtfaiye Departmanı logolu kıyafetler giyen herkese karşı saklamıştı.

Gerçi bu, geride bırakması gereken şeyin bir parçasıydı. Babasının ona bebek gibi davranmasına gerek yoktu. Bu konuları yetişkinler gibi konuşabilmeliydiler,

Tıpkı Violet'in annesi hakkında soru sorarken kendini rahat hissetmesi gerektiği gibi. March erkeklerinin aşırı korumacı tavırlarını çok uzun süre beslemelerine izin vermişti. Artık yeterdi.

"Babamla ben ilgilenirim. Ve şu andan itibaren kendi hayatımla kendi yöntemlerimle başa çıkacağım." Sprinkles dayanışma için Violet'in bacağına yaslandı ve bu da Violet'e mevcut senaryoda tamamen hatasız olmadığını hatırlattı. "Bir dahaki sefere birinin Dalmaçyalımı kaçırdığını düşündüğümde, bununla kendim ilgileneceğim. Ve şu andan itibaren ikinizin de birbirinize davrandığınız gibi bana da davranmanızı istiyorum."

Josh ve Joe birbirlerine şüpheyle baktılar. "Ben ciddiym," dedi Violet.

"Bingo gecesini de duyduk. Güya Sam'i ateşe vermişsin?" Josh'un ifadesinden kuşku damlıyordu.

Doğru. Şu. "Ufacık bir kazaydı. Bir şeyi yok. Sanırım yangını söndürdüğüm kısmı duymadın? Sam'in hayatını kurtardım."

Neden herkes bu önemli gerçeği tamamen görmezden geldi?

"Yani, gördün mü? Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Başka bir itfaiyeci olmasına rağmen Sam'i tek başıma söndürdüm." Aklına gelmişken, hâlâ Sam'den bir teşekkür bekliyordu. Ugh.

Violet bununla daha sonra, kardeşlerine hadlerini bildirmeyi bitirdikten sonra ilgilenecekti.

Dalmaçyalısını işaret etti. "Ve Sprinkles'ın ne kadar iyi davrandığına bakın. Biz iyiyiz. *Ben* de iyiyim."

Violet'in polis üniforması giymiş bir çift koruyucu meleğe ihtiyacı yoktu, Sprinkles'ın itaat okuluna gitmeye ihtiyacı olduğu kadar.

Josh Joe'ya baktı, ellerini havaya kaldırdı ve yorgun bir iç geçirdi. "Denedik. Pes ediyorum."

Violet, Joe'ya sorgulayıcı bir bakış atarken zaferle gülümsedi. "Son bir şey daha," dedi.

Violet elini kaldırdı. "Hayır."

"Emin misin? Bu gerçekten önemli, Vi." Joe'nun gözleri kısıldı.
Onu kıskırtıyordu ama Violet buna kanacak gibi değildi. Artık değil.
"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

***

Belki itfaiyenin önünde kardeşleriyle karşılaştığından, belki de fiskiye olayından sonra intikam almaya karar verdiğinden, Violet yaşlılar merkezine vardığında binaya bir görevle girdi.

Charlie'nin Melekleri, yaşlılar merkezinin iki haftada bir düzenlediği trivia oyunu için yarım saat erken, lobinin oturma odası bölümünde oturuyorlardı. Turtle Beach'in yetmiş yaş üstü kalabalığı arasında konuşulmayan bir kurala göre, planlanan bir etkinliğe tam zamanında gelerseniz geç kalmış olurdunuz. Bu nedenle, yaşlılar merkezinin etkinlik takviminde saat onda başlayan her şey dokuz buçukta, hatta bazen dokuz on beşte dolmuş olurdu.

"Violet?" Violet lobinin pürüzsüz karo zemininde adımlarını atarken Ethel seslendi. Ethel, Mavis ve Opal endişeli bakışlarla birbirlerine baktılar. "Sanırım yine yanlış güne denk geldin canım. Yoga dersi yarın. Bu sabah programda olan tek şey ıvır zıvır."

"Hangi gün olduğunun gayet farkındayım," dedi Violet. *Bir* keresinde yogaya haftanın yanlış gününde gelmişti ve bunu henüz unutamamıştı. Bu, kazara yaptığı ücretsiz köpek bakıcılığı işinin yeniden başlaması gibiydi.

"Demek zıvır için buradasınız? Ne güzel! Muhtemelen yer açabiliriz." Mavis koltukta Ethel'e yaklaştı.

Violet arkadaşlarına gülümsedi. "Hayır, ben de ıvır zıvır için gelmedim ama o alanı boş tutun. Özel bir misafir davet ediyorum."

Etrafında döndü ve sakinlerin yaşam alanlarına giden koridora yöneldi.

"Nereye gidiyor?" Mavis, Ethel ve Opal'a Violet'in hâlâ kulak misafiri olduğunu söyledi. Sonra, Violet'in sinsi planını anladığında

Mavis arkasından seslendi. "Violet! Hemen şimdi bize nereye gittiğini söyle."

Violet koridorda ilerlemeye devam etti ve birkaç dakika içinde üç yaşlı kadın, sanki bir yürüyüşçü geçit töreninin büyük mareşaliymiş gibi onun arkasından geliyordu.

Larry Sims'in dairesinin kapısına vardığında kollarını kavuşturdu ve Ethel, Opal ve en önemlisi Mavis'in kendisine yetişmesini bekledi.

"Ne yapıyorsun, Violet?" Ethel, mor gözlüklerinin camlarının ardındaki gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak sordu.

"Gerçekten kapıyı , değil mi?" Opal söyledi.

Mavis tek kelime etmedi ama Chihuahua Nibbles'a rakip olacak kadar titriyordu ki bu gerçekten bir şey ifade ediyordu. Minik köpek battaniye yuvasından fırladı ve yürüteç sepetinin boylu boyunca ileri geri volta atmaya başladı.

Violet elini kaldırdı, yakalanması zor Larry Sims'in kapısını çalmaya hazırlanıyordu. "Hepiniz benim özel hayatıma karışmanın hoş olduğunu düşündünüz, belki de benim sizinkine karışmamın zamanı gelmiştir."

"Peki. Yalan söyledim, tamam mı?" Ethel ağzından kaçırıldı. "Fıskiyelerde hiçbir sorun yoktu. Hadi Sam'i ara ve beni hapse atmasını söyle."

Violet gülümsemekten kendini alamadı. "Kimse hapse girmeyecek Ethel. Özellikle de sen, çünkü dünkü gösterinin arkasındaki beynin kim olduğunu bildiğime dair bir his var içimde."

Mavis'i bir bakışla kıstırdı.

"Ne?" Mavis'in eli gergin bir kuş gibi göğsüne doğru kanat çırpı. "Beni kastetmiyorsunuzdur herhalde."

Opal yürütecini kaydırarak Mavis'le karşı karşıya geldi. "Oh, Mavis. Devam et ve ona gerçeği anlat. Hepsini."

Violet sadece Mavis'in itiraf edip etmeyeceğini görmek için bir an bekledi. İtiraf edip etmemesi önemli değildi, çünkü Violet çoktan

Aklını.

Kapıyı art arda dört kez çaldı.

Opal ve Ethel dehşet içinde soluk soluğa kaldılar, Nibbles havladı ve Sprinkles eğilerek oynamaya başladı. Violet yarı yarıya Mavis'in kaçmasını bekliyordu ama Dalmaçyalı'ya meraklı bir bakış atmak için durakladı ve acil bir geri çekilme için yürütecini hazırladığı sırada kapı açıldı.

Larry Sims tüm hırkalı ihtişamıyla eşikte durmuş, bakışlarını kadından benekli köpeğe, oradan kadına, oradan titreyen minik köpeğe ve diğer iki kadına çevirmiş, belli ki odasının önünde neden garip bir insan ve hayvan topluluğunun toplandığını anlamaya çalışıyordu.

"Merhaba." Violet elini sallayarak havaya kaldırdı. "Ben Violet. Bu Dalmaçyalı köpeğim Sprinkles, bunlar da arkadaşlarım Mavis, Opal ve Ethel."

"H-merhaba, işte," dedi Larry. Delici mavi gözleri olan kabarık gri bir kedi ayaklarının dibinde belirdi ve bacaklarının etrafında dolanmaya başladı. "Bu Skippy."

"Skippy çok sevimli. Ve vay canına, köpeklerden pek korkuyor gibi görünmüyor." Violet eğilerek elini İran kedisinin yumuşak, ince sırtında gezdirdi.

"Oh, Skippy köpekleri sever. Benim de uzun yıllar bir Chihuahua'm oldu ve çok iyi arkadaşlardı." Larry Nibbles'a gülümsedi ve mucizevi bir şekilde küçük köpeğin titremesi durdu. "Bu küçük tatlım kime ait?"

"Ben." Mavis 4 Temmuz'daki bir maytap gibi parladı. "O bana ait. Benim adım Mavis."

Bu iş Violet'in umduğundan bile daha sorunsuz gidiyordu. Evet, arkadaşlarına her şeye burnunu sokma konusunda bir ders vermeyi amaçlıyordu ama aynı zamanda Mavis'le gizli aşkının birbirleriyle gerçekten konuşmalarını da istiyordu. Mavis'in *gazetenin* ön sayfasında Adeline March'ın resminin bulunduğu nüshayı kütüphaneden kaçırmamasından sonra en azından bunu yapabiliyordu... Violet babasına annesinin Dalmaçyalı yavru köpeğinin nereden geldiğini hâlâ söyletememiş olsa bile.

Violet, "Mavis şu anda lobide grup bilgi yarışması için ona katılmak isteyip istemeyeceğinizi merak ediyor," dedi ve göz kırparak ekledi, "Bir tür *Jeopardy!* eksi tüm Geico reklamları gibi."

"O kertenkele." Mavis gözlerini devirdi.

"Skippy o yeşil baş belasına tıslamayı seviyor," dedi Larry.

Sonra hırkasının düğmelerini ilikledi ve son sınıf öğrencileri aceleyle lobiye dönerken Mavis'in yanına geçti. Trivia'nın başlamasına daha yirmi dakika vardı, bu yüzden Opal, Ethel ve Mavis Larry'yi çoktan geç kaldıkları konusunda uyarıyorlardı.

Hayır, hiç sanmıyorum. Violet kendi kendine gülümsedi ve Sprinkles'ın kulaklarını karıştırmak için eğildi. *İçimden bir ses Larry Sims'in tam zamanında geldiğini söylüyor.*

Bölüm 14

Ertesi sabah Sam'in sahildeki sessiz, sakin küçük kulübesinde aynen bir önceki gibi geçti. Ama artık her şey o kadar da sessiz değildi. Ya da huzurlu değildi.

Bir önceki gün olduğu gibi, Cinder yatağı toplamayı tercih etmedi. Açmak için kahve makinesinin düğmesine de elini sürmedi. Ev işlerine karşı bu isteksizliği haftanın geri kalanında da devam etti. Sam, Cinder'ın sabah rutinindeki bu eksikliklerden hiçbirine aldırmadı. Tabii ki aldırılmıyordu. Aslında en başından beri istediği şey buydu.

Sam, Dalmaçyalı'sının yatağını toplamasını hiç istememişti. Sam'in her sabah yorganını düzeltmesini izledikten sonra bu davranışı kendi kendine edinmişti. Ve kesinlikle kendi kahvesini hazırlamak için bir düğmeye basabilirdi. Bu özel numara her zaman gereklilikten çok estetikle ilgiliydi. Çevirisi: şirindi. Sam bile arada sırada sevimli bir köpek numarasından hoşlanırdı.

Violet onu Dalmaçyalı'sına Kùlkedisi'nin köpek versiyonu gibi davranmakla suçladıktan sonra pek de sevimli görünmemişti. Yani, elbette, onsuz da yaşayabilirdi.

Bir köpeğe bir davranışı unutmayı öğretmek çoğu insanın düşündüğünden daha zordu. Eski köpekler, yeni numaralar ve hepsi bu. Köpekler alışkanlıkların yaratıklarıydı. Rutinleri severler ve kendilerinden tam olarak ne beklendiğini bildikleri ortamlarda en iyi şekilde gelişirler. Bir köpeğin belirli bir davranışı bırakmasını sağlamanın en kolay yolu - örneğin kahve makinesini açmak gibi

Örneğin, eylemi başka bir şeyle değiştirmek. Bir davranışı başka bir davranışla değiştirmek. Bu şekilde, yavru eğitmenin beklentilerini daha iyi anlayacaktı.

Sam elbette bunların hepsini biliyordu. Cinder'ı bir yangın güvenlik köpeği olarak eğitmek için harcadığı onca zaman ve çabadan sonra bu konuda tam anlamıyla bir kitap yazabilirdi. Yatağı toplamayı ve kahve makinesini çalıştırmayı başka bir eylemle değiştirmemesi açıkça bir hataydı.

Yine de niyetleri saftı. Cinder'ın rahatlamasını istemişti, performans göstermesini değil - ki şimdi bunun Violet'ın Sprinkles'in "doğuştan tatlı" olduğu için itaat derslerine ihtiyacı olmadığı iddiası kadar saçma olduğunu fark ediyordu. Cinder yeni şeyler öğrenmekten hoşlanıyordu. Özellikle Dalmaçyalılar çok yüksek enerjili köpeklerdi. Sıkılmış bir Dalmaçyalı felaket olabilirdi. Sam'in köpek plajında Sprinkles ile ilk karşılaşması hemen aklına geldi.

Yine, bunların hiçbirisi Sam için yeni bilgiler değildi, bu yüzden çok zeki, çok eğitilebilir Dalmaçyalı'sının Sam'in özel bir yönlendirmesi olmadan kendi yerine geçecek davranışı seçmeye karar verdiğini görünce şaşırmaması gerekirdi. Ama neden, neden bu davranış onun çoraplarını içermek zorundaydı?

Sam kahve makinesinin düğmesine basarken Cinder ağzından sarkan bir çorapla zıplayarak yanından geçti. Sam çoktan bir çorabı onun ağzından kurtarmıştı ve saniyeler içinde bir şekilde diğerini de kapmıştı.

Sam'in kafeine ihtiyacı vardı. Hemen. Yatağı toplamayı unut. Buruşuk çarşaflar şu anda endişeleneceği en son şeydi. Eski şefine iş teklifi hakkında hâlâ cevap vermemişti ve mesajlar ve sesli mesajlar birikmeye devam ediyordu. Murray akşamları antrenman için vuruş kafeslerine gelip Sam'e ve diğer oyunculara polis departmanını süpürerek yenmelerinin ne kadar harika olacağını hatırlatmaya başlamıştı. Sam Chicago'daki işi geri çevirmenin gerçekten

çok akıllıca bir hareket. TBFD turnuvayı kazanamazsa ne olacaktı? Sam'in artık Turtle Beach'te bir işi olacak mıydı?

Elbette böyle uzak bir ihtimal için endişelenmesine gerek yoktu. Hortumlar zaten 2-0 öndeydi. İhtimaller kesinlikle onların lehineydi. Ve müfredat dışı bir maçı kaybettiği için *kovulabileceğini* hayal etmek zordu. Ama Turtle Beach'te kesinlikle garip şeyler olmuştu. Aslında, bu tuhaf kasabada her gün tuhaf şeyler oluyordu - çorap olayı mesela.

"Cinder, bugün iş yerinde en iyi şekilde davranmalısın. Sörf kampı çocukları için yangın güvenliği gösterimiz var." Sam çorabı ondan zorla aldı.

Dalmaçyalı sanki dinliyormuş gibi başını eğdi ama Sam tam olarak ikna olmamıştı.

"Beni duyuyor musunuz? Bu ciddi bir mesele" dedi.

Cinder ofladı ve Sam rahatlayarak sarktı. Sonra Dalmaçyalı yere yığılıp kıvranmaya başladı ve sırtını uzun uzun kaşıdı.

Ciddi, işinin ehli köpeğine ne olmuştu?

Sam'in hiçbir fikri yoktu ve küçük bir kısmı (çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük bir kısmı) Dalmaçyalı'sının yeniden bir köpek yavrusu gibi davrandığını görmekten hoşlansa da, sunumları konusunda endişelenmeye başlamıştı.

Sam kahvesinin büyük kısmını bir dikişte yuttu. Sonra nemli çoraplarını ve özenle ütülenmiş üniformasını giydi ve bu arada kendine endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Cinder o güne kadar gördüğü en iyi itfaiye köpeğiydi. Doğru, evde yaramazlık yapıyordu ama itfaiye istasyonunda her zamanki gibi işinin başındaydı. Onu iş başında asla utandırmazdı. Cinder onun ortağıydı ve bu koparılamaz bir bağıdı.

Ancak kuşluk vakti Cinder bu fikre meydan okuyor gibi görünüyordu. Sunumun yapılacağı ortam, yani sahil, işleri daha da karmaşık hale getiriyordu.

"Merhaba, çocuklar. Ben Marshal Sam ve bu da köpeğim Cinder. Bugün size yangın önlemeyi öğretmek için buradayız." Sam, Dalmaçyalı'sının normalde işgal ettiği yere baktı ve deliğine doğru koşuşturan bir hayalet yengeçten başka bir şey göremedi.

Yaşları dokuz ile on arasında değişen, ıslak mayo ve uzun kollu haşlık giymiş yaklaşık bir düzine çocuktan oluşan dinleyicileri kıkırdamaya başladı. İçlerinden biri, Cinder'ın sığıllıklara girip çıkan bir çulluk kuşunu takip ettiği su kenarını işaret etti. Kuş dar gagasını kuma soktu ve Cinder çulluk kuşunu taklit ederek aynısını ağzıyla yaptı. Başını kaldırdığında, kalp şeklindeki siyah burnu şekerli kumla kaplanmıştı.

"Cinder," dedi Sam, sert ama nazık bir sese benzediğini umduğu bir sesle. "Gel."

Dalmaçyalı sanki onu orada gördüğüne şaşırmış gibi başını ona doğru çevirdi ve sonra ona doğru sıçradı. Onun yanında yerini aldığı anda, art arda üç kez hapsirdi ve çocukların üzerine ıslak kum püskürttü.

Cinder'ın vücudundaki her siyah nokta Sam'in gözlerinin önünde dökülebilirdi ve Sam sevgili Dalmaçyalı'sının bu şekilde davrandığını görmekten daha az şaşırdı. Şaşkınlık bunu karşılamaya yetmiyordu.

Rüya mı görüyordu? Bu bir tür garip Dalmaçyalı halüsinasyonu muydu?

"İğrenç!" diye feryat etti ön sıradaki küçük bir kız kumlu çamuru silerken ..önündeki korumadan.

Yanındaki bir çocuk, Cinder'ın ona doğru savurduğu ıslak kumu saçlarına iyice bulaştırırken güldü.

Kamp danışmanları -yirmili yaşlarda, saçları güneşten ağarmış ve burunları beyaz çinko oksitle kaplanmış sörfçü tipli gençlerden oluşan bir grup- endişeli bakışlar attılar. Sam'in midesi çalkalandı. Bir sörf eğitmeninin soğukkanlılığını kırmak için ne kadar kötü olmanız gerekiyordu?

Derin bir nefes aldı. Kayalık bir başlangıç yapmışlardı, hepsi bu. Kumsal dikkat dağıtıcı şeylerle doluydu. Sam bu sunumu kurtarabilirdi. Daha yarım saatleri vardı.

"Cinder," dedi ve Dalmaçyalı'nın bakışlarıyla buluşması için bir süre bekledi. "Çocuklara duman kokusu aldıklarında hangi telefon numarasını aramaları gerektiğini öğretelim."

Sam daha önce sayısız kez yaptığı gibi Cinder'ın 911 diye bağırmasını bekledi.

Ve bekledim.

Ve biraz daha bekledi.

"Cinder, cevabı biliyorsun. Çocuklar duman kokusu alırlarsa hangi numarayı aramalılar?" diye sordu ve Dalmaçyalı'nın Atlantik Okyanusu'nun gürültüsünden kendisini duymakta zorlanma ihtimaline karşı telaffuzuna büyük özen gösterdi.

Kulak enfeksiyonu olabilir mi? Bu çok şeyi açıklar.

Sam'in bir gece önce ona kapsamlı bir bakım yapmış olması dışında. Tırnakları kesilmiş, banyo yaptırılmış, kulakları temizlenmişti. Sam yanlış bir şey fark etmemişti.

Cinder bir havlama sesi çıkardı ve Sam nefesini tutarak sekiz havlama daha bekledi.

Woof.

Woof.

Woof.

Ve sonra, tam Sam rahatlamaya başlamışken, havlamalar kesildi. Cinder uzun bir an boyunca tamamen hareketsiz kaldı ve sonra başını geriye doğru eğerek çakal tarzı bir uluma sesi çıkardı.

Sam gözlerini kapadı ve serseri bir gelgit dalgasının onu alıp götürmesi için dua etti. Öyle bir şans yoktu.

Çocuklar bu olayı çok komik buldular ve hemen Cinder'i yankılamaya, sörf yapan bir kurtadam sürüsü gibi ulumaya başladılar.

"Dostum," dedi sörf eğitmenlerinden biri. "Hiç hoş değil."

Sam sadece başını salladı, ne kadar havasız olduğunu farkındaydı.

"Özür dilerim. Biraz dikkati dağılmış gibi görünüyor," dedi. *Yüzyılın yetersiz ifadesi*. "Muhtemelen başka bir konuya geçmeliyiz."

Sunum kötüden daha kötüye doğru ilerledi. Sam, Cinder'ın durmasını, yere düşmesini ve yuvarlanmasını sağlamaya çalıştığında, Cinder karnının üzerine çöktü, başını patilerinin üzerine koydu ve esnedi. Sam ona komando sürünmesi için işaret verdiğinde, o da yuvarlandı. Dalmaçyalı ne zaman bir hata yapsa, çocuklar tekrar ulumaya başladı.

Sam maçlarla oynanmaması gerektiğini öğretmeye zahmet etmedi. Sadece bu utanç verici olayı sona erdirmek ve günün geri kalanında ofisinde saklanmak istiyordu. Ya da bir hafta. Ya da yıl.

Sunum kırk beş dakika sonra sona erdiğinde, sörf eğitmenleri ona acıyarak bakıp başlarını salladıklarında Sam içini çekti. Çocukların bir şey öğrendiğinden şüpheliydi. Dayanılmaz çilenin yaklaşık yarısında Cinder'a komut vermeyi tamamen bırakmıştı. Neredeyse duracak, düşecek ve kumda yuvarlanacak kadar çaresiz kalmıştı. Çocuklara yangından korunmanın temellerini öğretmek için elinden geleni yapmıştı ama gösterişli bir Dalmaçyalı'nın anlattıkları olmayınca, çocuklar akıllarını kaçırarak kadar sıkılmış görünüyorlardı.

Sam onları gerçekten suçlayamazdı. Bütün öğleden sonra başından sonuna kadar tam bir felaket olmuştu.

Cinder'ın davranışı onu ne kadar üzmüş olsa da Sam Dalmaçyalı'sına kızgın değildi. Onun tatlı, benekli yüzüne her baktığında kalbi hala eriyordu çünkü günün sonunda Cinder onun sadece ortağı değildi. Onun dünyadaki en iyi arkadaşıydı. Turtle Beach'e taşınmadan önce, sık sık onun *tek* arkadaşı olabileceğini düşünürdü.

Sam itfaiyeye dönerken köpek plajına uğradı ve Cinder'ın dalgalarla boğuşmasına ve oynamasına izin verdi. Beyaz dalgaları ısırdı ve

Gelgitin ileri geri hareketi, sadece plajda bir günün tadını çıkaran bir köpek. Sam'in göğüs kafesinin arkasına bir ağırlık yerleşti.

Muhtemelen Violet Sprinkles'la yaşadığı her gün böyle hissediyordur.

Sörf kampı demosunda olanları hak etmişti. Violet ve köpeği söz konusu olduğunda ukala, kibirli ve yargılayıcı davranmıştı. Muhtemelen Dalmaçyalı'nın başına gelenleri çoktan duymuştu - ne de olsa burası Turtle Beach'ti. Ve Sam onun bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacağından hiç kuşkusu olmadığını biliyordu.

Başını salladı ve okyanusun parıltıdan mavi derinliklerine baktı. İşler nasıl da tersine dönmüştü.

***

Polis departmanı, TBFD'nin vuruş kafeslerindeki gece antrenmanlarından haberdar olduktan sonra, kendi akşam antrenmanlarını planladılar. Violet her akşam saat yedi sularında March ailesinin sahil evinin geniş mutfağında yemek pişirirken, babası ve erkek kardeşlerinin antrenman kıyafetleriyle güvertenin ahşap merdivenlerinden indiğini görüyordu. Hayatındaki erkekler softbolla besleniyor, nefes alıyor ve uyuyordu. Bu yıl her zamankinden daha kötüydü.

Josh ve Joe itfaiyenin önünde yaptıkları sonra onun sözüne inanmış görünüyorlardı. Şükürler olsun ki Sam'le arasında olanlarla ilgili daha fazla sorgulanmaktan kurtulmuştu. Gerçi onların hedefinden kurtulduğu için neden bu kadar rahatladığından emin değildi. Saklayacak hiçbir şeyi yoktu. O ve Sam sadece arkadaşları. Ya da düşman, belki?

Düşman. Kazara öpüşen düşmanlar... bir kez.

Bu da tabii ki bir kereden fazla oldu.

Violet öpücüğü düşünmekten, onu hayalinde tekrar tekrar yaşamaktan, gizlice gerçekleşmesini dilemekten yorulmuştu

tekrar. Josh ve Joe'nun önünde gösterdiği tüm kabadayılığa rağmen, söyledikleri bir şey içini kemiriyordu.

Babam Sam'le girdiğiniz bahsi biliyor. Geçen Cumartesi Hortumlar'ın bu kadar ateşlenmesinin nedeninin senin küçük bahsin olduğunu düşünüyor.

Harika. Yani şimdi polis departmanının son *iki* kaybı da onun suçu mu oldu?

"Kasaba bu yaz tam anlamıyla çılgına döndü, değil mi Sprinkles?" Violet soğuması için fırından bir tepsi vanilyalı kek çıkardı ve fırın eldivenlerini çıkardı.

Dalmaçyalı, adının duyulmasıyla birlikte kibarca Violet'in yanına gitti, burnu sıcak vanilyalı keklerle doğru titriyordu.

Violet köpeği boynuna sarmak için eğildi. "Bu konuda ne yapacağız, hmm?"

Sprinkles Violet'in yanağını nazikçe yaladı. Bu bir köpek yavrusu öpücüğüydü, kavurucu bir itfaiyeci öpücüğü değil, ama Violet alabileceği her şeyi alırdı.

"Hadi buradan çıkalım," dedi ve çok katmanlı Tupperware kek taşıyıcısına uzandı.

Plastik kapağı açtı ve içine vanilya fasulyeli kekleri dizmeye başladı. Violet kardeşlerine söylediği her şeyin arkasındaydı ama babasını hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret ediyordu, özellikle de bunu Josh ve Joe'dan duymak zorunda kaldığında. Ama tabii ki babası bahis konusunda üzgün olduğunu ya da rakip takımı ateşe verdiği için onu suçladığını asla yüzüne karşı söylemezdi. (Bu seferki ateş tamamen mecazi anlamda...)

Muhtemelen Violet'in bu tür eleştirileri kaldıramayacak kadar duygusal olarak kırılgan olduğunu düşünüyordu. Babamla Violet arasındaki her şey her zaman gökkuşağı ve tek boynuzlu atlar gibi olmalıydı - ona bir itfaiyeciyle ilişkiye girmemesini emrettiği zamanlar hariç. Konu o olduğunda asla geri adım atmazdı.

Gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar, Violet annesinin ölümünü kabullenmeye çalışan küçük bir kızken işe yaramış olabilir.

ama artık daha fazlasını istiyordu. Babasını gerçekten tanımak istiyordu ve annesini de gizli gazete kupürlerinin ya da bir kitaba sıkıştırılmış güzel resim koleksiyonlarının ötesinde tanımak istiyordu.

"Hazır mısın, Sprinkles?"

Dalmaçyalı'nın kuyruğu pürüzsüz ahşap zemine mutlu bir ritimle vuruyordu. Violet tasmaını cupcake tasmaına taktı. "Hadi gidelim."

Violet, Sweetness on Wheels kamyonunu softbol sahasına götürebilirdi ama serin bir deniz meltemi esmiş, deniz otlarını ve tepedeki sığ gelgit havuzlarını karıştırmıştı. Çok güzel bir geceydi, bisiklet sürmek için mükemmeldi. Bu yüzden kek taşıyıcısını bisiklet sepetine bağıladı, Sprinkles'ın tasmaını eline birkaç kez doladı ve tahta kaldırıma doğru yola çıktı.

Neyse ki Sprinkles onu Turtle Beach'in merkezine doğru sürüklemek yerine bisikletin yanında kibarca tırıs gitti. Violet'in ön tekerleğı Seashell Drive boyunca hiç sallanmadı. İtaat dersleri mi? Ha! O ve Sprinkles gayet iyiydiler. Resmi bir eğitime gerek yoktu.

Softbol sahasına vardıklarında antrenman tüm hızıyla devam ediyordu. Oyuncular üçerli gruplar halinde dizilmiş, bayrak atma talimleri yaparken Violet'in babası yedek oturmuş, oyun kitabını karıştırıyordu. Violet kekleri aldı ve babasına doğru yürürken Sprinkles'ın tasmaını sıkıca tuttu, Dalmaçyalı'nın durumu ayrıntılı bir yakalama oyunu sanması ihtimaline karşı.

"Vi?" Babası ayağı kalktı, beyzbol şapkasını çıkardı ve bir elini tuzlu biberli saçlarında gezdirdi. Elli beş yaşındaki Ed March sessiz, abartısız bir şekilde oldukça yakışıklıydı. Violet onun daha fazla dışarı çıkmasını ve özel birini bulmaya çalışmasını diliyordu. "Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda baba." Sanki acil bir durumda beyzbol sahasına kek mi getirecekti? "Sadece çocuklara bir şeyler ikram edeyim ve antrenmanlar sırasında sana eşlik edeyim diye düşündüm."

"Oh, bu çok güzel. Bu hoşuma gider." Endişeli ifadesinin yerini bir gülümseme alırken başını salladı, sonra tekrar oturdu ve bankta yanındaki boş alanı okşadı. "Otursana."

Sprinkles babasının ayaklarının dibine yerleşirken Violet kekleri bıraktı, elbisesini altına soktu ve eski, yıpranmış bankın üzerine yerleşti. Muhtemelen Turtle Beach'in 50'li yıllarda ilk yerleşime açılmasından beri oradaydı.

Dalmaçyalı burnunu Violet'in babasına doğru uzattı ve onu okşamaya çalıştı. O da kıkırdayarak karşılık verdi.

"Takım bu gece nasıl görünüyor?" Violet sordu.

Ed March başını salladı. "İyi."

Bacak bacak üstüne attı, balerin ayakkabısı parmağından sarkana kadar ayağını salladı. Gergin bir alışkanlık. "Cumartesi günü Hortumları yenecek kadar iyi mi?"

Babası iç çekti. "Göreceğiz."

"Baba, Sam Nash ile girdiğim bahis yüzünden üzgünsen özür dilerim. Bir hafta içinde itfaiye teşkilatını yarı profesyonel bir softbol takımına dönüştüreceğini kesinlikle düşünmemiştim." Ya da hiçbir zaman, açıkçası. Adam mucizevi bir işçiydi.

"Üzgün değilim," dedi babası, ama onun bakışlarıyla buluşamıyor gibiydi. Belki de kendini gerçekten top atma talimine kaptırmıştı. Başını ileri geri hareket ettiriyor, tıpkı Sprinkles'ın yaptığı gibi topların hareketini takip ediyordu.

Violet kalbindeki küçük sızıya rağmen gülümsedi. Çok sevimli bir çift olmuşlardı. "Eğer öyleysen sorun değil, biliyorsun."

Bacaklarını önünde uzattı ve ayaklarını bileklerinden çaprazladı. Sprinkles uzandı ve çenesini onun kramponlarından birinin ucuna dayadı. "Sadece Sam'le bir şeyler yapman fikrinden hoşlanmıyorum, hepsi bu."

"Sıradan bir bahis bile mi?"

Ama artık gerçekten bu kadar sıradan mıydı? Sam'le birlikte aynı odada bulundukları son birkaç seferde işler hiç de sıradan değildi.

"O senin için iyi değil. Nokta." Konu kapandıktan sonra Ed March hemen konuyu değiştirdi. "Joe'dan seninle bir şey hakkında konuşmasını istemiştin. Konuştun mu?"

Violet'in sallanan ayağı aşırı hızlandı. Bütün bu "duş" çatışmasının arkasında babası mı vardı? Awk-ward. "Hem o hem de Josh yaptı. Dürüst olmak gerekirse, önemli bir şey değil ve ben de onlara öyle söyledim."

"Ama onunla ilgileniyorsun, değil mi?" Violet başını salladı.

"Kesinlikle."

Yakın zamanda Sam'le tekrar bir fiskiyenin altında yakalanmayacağı gibi. Charlie'nin Melekleri'yle aşk hayatına karışmaları konusunda güzel bir konuşma yapmıştı - zaten öyle bir şey yoktu - ve onlar da bundan sonra uslu duracaklarına yemin etmişlerdi.

"Ama Josh ve Joe'nun benimle bu şekilde ilgilenmesine gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? İşleri kendi başıma halledebilirim." Yutkundun.

Onunla bu şekilde konuşmak neden bu kadar zordu? En azından deniyordu ama yine de konuyu açıkça tartışmak yerine etrafından dolanıyorlarmış gibi geliyordu.

"Biz sadece sana göz kulak oluyoruz, tatlım."

"Öyle olduğunuzu biliyorum ve bunun için sizi seviyorum. Ama ben üçünüzün düşündüğünden daha güçlüyüm. Söz veriyorum." Derin bir nefes aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim baba?"

"Elbette."

"Geçen gün bir şeye rastladım - *Turtle Beach Gazetesi*'nden eski bir resim." Violet ona resmi nasıl bulduğunu sormamasını umuyordu. Babasına yalan söylemek istemiyordu ama Mavis'e verdiği sözü de tutmak istiyordu. "Annemle Polkadot'un 1982 Noel arifesinde çekilmiş bir fotoğrafı."

"Çok güzel," dedi ve beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. "Polkadot sadece bir köpek yavrusuydu - çok tatlı, küçük jöle fasulyesi ayak parmakları ve tombul küçük göbek. Hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. Fotoğrafı yani." Violet'in boğazı düğümlendi.

İşte. Soruyu o sormuştu. Top artık onun sahasındaydı, işin içine futbolla ilgili olmayan bir spor metaforu katmak istemiyordu.

Babası ayağa kalktı ve antrenman sırasında her zaman boynundaki kordonda taşıdığı koçluk düdüğüne sertçe üfledi.

"Atış talimi bitti. Hadi birkaç topa vuralım, beyler," diye bağırdı. Zamanlaması kusursuzdu... ve biraz da şüpheliydi.

"Baba," dedi Violet.

"Üzgünüm, Cupcake. Yarın kazanmamız gereken bir maç var. Sonra evde görüşürüz." Sprinkles'ın üzerinden geçerek yedek kulübesinin girişine doğru ilerledi.

Tamam o zaman. Violet tabiri caizse salladı ve ıskaladı.

"İyi geceler baba." Ayağa kalktı ve Sprinkles'ın tasmaını nazikçe çekti. Birdenbire softball için hiç havasında değildi.

"Vi?" diye seslendi babası o uzaklaşırken. "Joe'yla tartıştığınız meseleyi halletmeyi unutma. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Violet'in içine bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Bir şey mi kaçırmıştı? Bu, Sam'den uzak durması konusunda bir uyarıdan daha fazlası gibi gelmeye başlamıştı.

"Merak etme baba," diye seslendi omzunun üzerinden ve el salladı.

Violet, özellikle de annesiyle ilgili basit bir soruya cevap alamadığında, March'ların nasihatlerine maruz kalmaktan bıkmıştı. Babası her neyden bahsediyorsa, bu konuda konuşmak istemiyordu. Bu yüzden gözünü başka bir yere dikerek yürümeye devam etti.

Babası gibi, kızı gibi.

Bölüm 15

Sam, kendisinin ve Cinder'ın sörf kampındaki kötü performansının ardından vuruş antrenmanını bıraktı. Öğleden sonra boyunca yediği onca azardan sonra bunu yapacak gücü yoktu. İtfaiyeye geri döndüğünde Cinder'ın maskaralıklarının haberi çoktan yayılmıştı. "Sanırım artık Cinder'ı serbest bırakma konusunda endişelenmemize gerek yok?" Griff yarım hindi sosisli sandviçini Dalmaçyalı'ya doğru fırlatırken şöyle dedi. "Görünüşe bakılırsa kendini serbest bırakmış." Sam'in yanıtı "Kötü bir gündü," oldu.

Alay edilmeyi umursamıyordu. İtfaiyecilik kariyerinde onun kadar uzun süre hayatta kalmış biri kesinlikle şaka kaldırılabildi. İlk müdahale ekipleri arasında, itfaiyeciler ağaçtaki yavru kedileri kurtarmadaki sözde becerileriyle yarışacak kadar şakacı olmalarıyla ün salmışlardı. Chicago'daki eski istasyonunda, departmanın deri koltuklarından birinin koltuğu kırık. Koltuğa oturan herkes minderin içinden geçerek neredeyse yere çakılırdı. Bir çaylak o koltuğa oturması için kandırılana kadar departmanın gerçek bir üyesi sayılmazdı. Bu durum Sam'i her seferinde gülmekten kırıp geçirirdi - yıllar önce koltuğa düşen çaylak kendisi olsa bile.

Elbette Sam iş yerinde böyle gülmeyeli uzun zaman olmuştu. Yatak fabrikasının yandığı gün içine çöken ağırlık hâlâ oradaydı. Bundan kurtulamıyor gibiydi. Herkes zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söyler. Ve zaman kesinlikle kederini hafifletmişti,

Ama yine de bir aylağı şaka malzemesi olmaya ikna edecek adam olmanın yolunu bulamamıştı. Bozulan tek şey eski koltuk değildi.

Gerçekte Sam tekrar o adam olmaya çalışmamıştı bile. Bunun bir anlamı yoktu. Ve şimdi buradaydı, Turtle Beach'in komik Dalmaçyalı ve midilli gösterisinin yeni yıldızı.

Sam kendisiyle dalga geçilmesine aldırımıyordu ama köpeğı hakkında yapılan şakalar onu rahatsız ediyordu. Turtle Beach'in orijinal Dalmaçyalı'sına olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, bunun kendisini en kötü türden bir ikiyeüzlü yaptığının farkındaydı. Bu tatsız farkındalık onu dışarı çıkıp toplara vurmaya daha da az meyilli hale getirdi. Murray ve çocuklar bir geceliğine onsuz yaşayabilirlerdi.

Sahildeki evinin etrafı çevrili güvertesindeki Adirondack tarzı sandalyelerden birinde yaslandı ve adaya ilk etapta ne için geldiğini kucaklamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı - rahatlama. Derin nefesler aldı, derin nefesler verdi, kafasının içinde okyanusun uğultusu, yüzünde nemli deniz esintisi.

Bugün kimse zarar görmemişti, sadece gururu incinmişti. Ada sakinlerinin güvenliğı onun ilk ve *tek* sorumluluğuydu. Geldiğı günden bu yana Turtle Beach'te tek bir aktif yangın bile olmamıştı...

Tabii Violet'in onu ateşe vermesi sayılmazsa, ki sayılmazdı.

Ancak Sam o küçük aksilikle ilgili olarak ona birkaç alıntı yazmıştı, yani teknik olarak öyleydi.

Çıtır, ıtır, ıtır.

Sam gözlerini açtı, onu bingo gecesindeki alıntı öpücüğün anısından uzaklaştıran dikkat dağıtıcı şeye minnettar oldu. O tehlikeli ve yüce anı yeniden yaşamamanın hiçbir yararı olamazdı, özellikle de Violet'la düşman oldukları için. Ya da Griff'e çok güzel bir şekilde söylediğı gibi, *baş düşmanlar, hatta.*

Duyduğu çiğneme sesinin Cinder'ın oturduğu sandalyenin ayaklarından birini kemirmesi olduğunu fark ettiğinde minnettarlığı bir darbe aldı.

"şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı.

Cinder ona göz kırptı ve dili ağzının kenarından dışarı sarkmış ve kulaklarından biri ters dönmüş halde nefes nefese kaldı. Gülünç görünüyordu. Ve mutluydu. Aslında kendinden memnundu.

Sam bakışlarını köpeğe dikti. "Kimsin sen ve Dalmaçyalıma ne yaptın?"

Sam'in cep telefonu çalmaya başlayıp düşüncelerini imkânsızdan uzaklaştırıncaya kadar aralarında yüklü bir sessizlik uzadı.

Telefonundaki kabul düğmesine dokunurken Cinder'a "Zil kurtardı," dedi. "Alo?"

"Nash. Sonunda telefonu açtın," dedi Şef Jameson Dodd hattın diğer ucundan. "Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

"Asla efendim," dedi Sam, bir elini saçlarının arasından geçirip bakışlarını körfezin pürüzsüz yüzeyine sabitleyerek. Kulübesi dar adanın tam ortasında yer alıyordu ve bir tarafta körfez ve tahta kaldırım, diğer tarafta okyanusa kadar uzanan bir manzaraya sahipti. "Sadece meşgulüm, hepsi bu."

"Yangınlarla savaşmakla meşgul değilsinizdir umarım."

Hayır, tombala gecesi düzenlemekle, imkânsız kadınlarla gülünç bahisler oynamakla, fiilen softbol koçu olmakla ve Turtle Beach'e taşındığında imza attığını fark etmediği sayısız başka şeyle meşguldü.

Düşmanına aşık olmamaya çalışmak gibi mi?

"Hiç de değil. Buradaki şeyler..." Çılgın pantolon. "...yavaş. Yine de beklediğim gibi değil. Sadece farklı."

"Sana iyi dileklerimi ilettiğimi biliyorsun Nash. Yapmak istediğim son şey, eğer orada mutluysan seni kaçırmaya çalışmaktır, ancak Don Evans emekliliğini bildirdiğinde temasa geçmek zorunda kaldım. Bu iş, aktif çağrılara çıkmayı bırakman gerektiğini söylediğinde istediğin her şeye sahip." Şef Dodd kıkırdadı. "Kumdan kaleler inşa etmek ve uzun

Sahilde romantik yürüyüşler ya da Turtle Beach'te her ne ile meşgul oluyorsanız."

Sahilde uzun romantik yürüyüşler. Sağda.

Violet'in güzel yüzü Sam'zihninde parladı; deniz camı gözleri, karmakarışık denizkızı saçları, kiraz kırmızısı dudakları. Şekerli, tatlı... acıyla öpülebilir.

Nefesi boğazında tılandı. "Bu değil..."

"Sakin ol, sadece şaka yapıyordum. İşle ilgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?"

"İlgileniyorum," dediğini duydu Sam. O ana kadar nasıl yanıt vereceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Belki." Yutkundu. "Muhtemelen."

Ne diyordu? Bu, bir hevesle vermesi gereken türden bir karar değildi - özellikle de geçirdiği günden sonra.

Cinder Sam'in bacağına pençeledi ve kederli bir çıkardı. Sam başını salladı. *Şimdi olmaz, Cinder.*

Şef Dodd, "Bunu geçici bir evet olarak kabul edeceğim," dedi. "Henüz bir taahhüt istemiyorum. Sadece tamamen yanlış ağaca havlayıp havlamadığımı bilmem gerekiyordu."

Sam'in bakışları tekrar körfeze doğru kaydı ve Violet'in bisikletiyle yine tahta kaldırımında ilerlediğini görünce nefesi kesildi. Sprinkles her zamanki gibi onun yanında koşuyordu. Sam gözlerini ikiliden alamadı, batan güneşin fonunda körfez boyunca ilerliyorlardı.

Telefonun diğer ucundaki Şef Dodd'un sesi zar zor duyuldu. "Sam? Alo? Hâlâ orada mısın?"

"Havlayan... ağaç," dedi Sam dalgın dalgın. "O da neydi?" Şef Dodd söyledi.

"Aslında az önce bir şey çıktı." Sam'in içine taze bir enerji doldu. Şimdi harekete geçmezse muhtemelen fikrini değiştirecekti. "Bunu konuşmayı daha sonra bitirebilir miyiz?"

"Tabii. Biraz daha düşün ve-"

"Harika. Yakında konuşuruz." Sam aramayı sonlandırdı ve telefonunu bir kenara koydu.

Violet ve Sprinkles yaklaştıkça daha da netleşiyorlardı, sanki güzel bir serap bir şekilde canlanıyordu.

"Ne dūřünüyorsun, Cinder? Bisiklete binmek için havanda mısın?"

On dakika sonra Sam ve Cinder, tahta kaldırımın karşı tarafındaki Violet ve Sprinkles'a doğru gidiyorlardı. Violet ilk başta onu görmedi, bu da Sam'in Violet'in onu görünce yüzünün aydınlandığı ana tanıklık etmesi anlamına geliyordu. Derinleşen gün batımının aydınlattığı çilek sarısı saçları neredeyse ateş kırmızısı görünüyordu. Ona verdiği gülümseme Sam'in kalbinin bir mendenede sıkılıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Sam ona el sallamak için sağ elini kaldırdı ama tam gidonu bıraktığı anda Cinder hızlanarak fırladı. Sam'in sol eline gevşekçe dolanmış olan tasmaşı, onu -bisikleti ve her şeyi- Violet ve Sprinkles'a doğru sürüklerken gerildi.

Violet'in gözleri büyüdü ve ona dikkatli olması için seslendi, ancak kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Sprinkles havalandı ve Cinder'a doğru hızla ilerledi.

Sam ayaklarını pedallardan çekti ve ayaklarını kaldırma koyarak yavaşlamaya çalıştı ama Cinder herhangi bir hareket yapamayacak kadar hızlı hareket ediyordu. Ne olduğunu anlayamadan bisiklet kaldırımdan sekerek kalın bir deniz otu yığınının arasından geçip caddenin ortasına düştü. Arabalar korna çaldı, motosikletler direksiyonu kırdı ve tavanına sörf tahtaları bağlanmış eski bir VW minibüs onu ezmek için frene bastı. Sam minibüsün yanından tam zamanında geçerek sörf tahtası yığınının çatıdan uçtuğunu ve devrilmiş domino taşları gibi yola saçıldığını gördü.

"Cinderrrrrrrrr!" diye bağırdı.

Aynı anda Violet'in Sprinkles'ın adını haykırdığını duyabiliyordu ama köpeklerin hiçbirini onu dinlemiyordu. doğru koşuşturmaya ve mutlu havlamalar atmaya devam ettiler.

"Cinder, dur!"

Sam zar zor bakabiliyordu. Destansı boyutlarda bir Dalmaçyalı felaketine doğru hızla ilerliyorlardı. Tahta kaldırımın diğer tarafına geçtiklerinde, Cinder onu dondurmacıdan çıkan bir grup plaj müdaviminin arasından sürükledi. İnsanlar yollarından çekildi ve dondurma bir sıçramayla yere düştü.

Sam, yaşlılar merkezinden birkaç sakinin bocce topu oynamak için toplandığı bir çim parçasına çarpmamak için gidonunu sertçe sola doğru salladı ve bunu yaptığında iki Dalmaçyalı yan yana koşmaya başladı. Köpekler Sam'in ayaklarını tekrar yere basmaya çalışmasına yetecek kadar yavaşladılar ama artık çok geçti. Tahta kaldırımın sonuna varmışlardı.

Sam'in bisikleti körfezin serin mavi sularına doğru kaydı ve hemen ardından Violet'in cruiser bisikleti geldi. Ön tekerlekleri ıslak kuma saplandı, Sam ve Violet sığığa yuvarlanırken bisikletler aniden durdu.

Sam ayağa kalkmak için çabaladı. "Violet? İyi misin?"

"Neydi o? Senin mükemmel köpeğin aklını kaçırdı," diye feryat ederek ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Sonra küçük gümüş bir balık Violet'in sırlıklam olmuş kuşgözü sundress'inin korsajının içinden sıçradı ve suya düştü.

Sam ağzını kapattı. *Ne yaparsan yap, gülme.* Ciddi şekilde yaralanabilirdi. İkisi de olabilirdi, artı köpekler. Gerçekten hiç komik değildi.

Ama balık yanından geçip gittiğinde Sam kaybetti. O kadar çok güldü ki neredeyse iki büklüm olacaktı. Violet da ona katılınca, kahkahasının sesi Sam'in olabileceklerle ilgili endişelerini yok etti.

Yani anı yaşamak böyle bir şey miydi? Sam için o kadar uzun zaman geçmişti ki bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Bunu, insanların yazıp denize attığı mesajlardan biri gibi şişelemek istiyordu.

Violet ona su sıçrattı, o da Violet'a. Sam'in parmak uçları erimeye başlamıştı.

Bu arada, Dalmaçyalıları mükemmel bir çift olarak durmuş, başlarını öylece eğmiş, tahta kaldırımın kenarından Sam ve Violet'e bakıyorlardı.

Kemik gibi kuru.

***

"Bu *tamamen* senin köpeğinin hatasıydı." Violet, Sam'in kumsaldaki kulübesinin oturma odasında Sprinkles'la birlikte siyah-beyaz beneklerden oluşan bir yığının içinde dinlenen Cinder'a, sonra da Sam'e ters ters baktı.

Sam pişman görünmek için elinden geleni yaptı ama Violet March nemli saçlarını başının üstüne yığmış ve zarif bacaklarını en sevdiği soluk Chicago İtfaiyesi tişörtlerinden birinin altından çıkarmış bir halde evinde dururken bu çok zordu.

Kruvazör bisikletinin lastiğini değiştirirken güzel elbisesi için çamaşır makinesi ve kurutma makinesini kullanmayı teklif etmeseydi nasıl bir beyefendi olurdu? Kadının da dediği gibi, tüm bu olanlar kesinlikle köpeğinin suçuymuş. Sam en azından ezeli düşmanı için bile bunu yapabiliirdi.

"Evet, kötü bir gün geçiriyor," dedi, sanki bu körfeze sürüklenmesini açıklayabilirmiş gibi.

"Cinder'ın boş günü yok sanıyordum."

Ben de öyle. "Kıyafetlerin yakında kurur. Bisikletin de hazır."

"Teşekkür ederim." Üzerindeki tişörtün üzerinde yer alan itfaiye armasına baktı. "Eve bu şekilde gitmemin imkânı yok. İnsanlar konuşur."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama insanlar muhtemelen şimdiden konuşmaya başlamıştır." Sam, her ikisinin de asi Dalmaçyalıları tarafından tahta kaldırımdan aşağı sürüklenirken çekilmiş bir fotoğrafı yarın sabahki *gazetenin* baş sayfasına çıkarsa hiç şaşmazdı. Elbette Violet'in elbisesinden fırlayan balıkla yapılan özel bir röportaj da buna eşlik edecekti.

"Bununla başa çıkabilirim. Ama bu..." Tişörtün kenarını işaret ve başparmaklarının arasına aldı ve sahte bir reverans yaptı. "O kadar da değil."

Sam güldü ama ona gömleği yanına almasını, mehtaplı yaz gecelerinde onunla uyumasını ve onu düşünmesini söylemek istedi.

Sakin, sessiz hayatı nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı? Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi; ne işi, ne köpeği, ne de özenle koruduğu kalbi. Biri zarar görmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Ve hiç kuşkunuz olmasın, bu çılgın Dalmaçyalı maskaralıkları devam ederse, birileri zarar görecekti.

"Burası köpek plajı mı?" Violet'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve onun tahta kaldırımındaki yeni galeriden aldığı çerçeveli suluboyayı inceledi.

"Öyle görünüyor." Sam, ufukta incelikle işlenmiş kendi küçük görüntüsünü keşfetmeden önce aniden kendini onunla resmin arasına atma isteği duydu.

Ama fark ettiyse de belli etmedi. "Kulübenizi beğendim. Hiç de beklediğim gibi değil. Çok ev gibi."

Sam, kadının onun dağınık yatağını mı ima ettiğini merak etti ama o konuya girmemenin en iyisi olacağını düşündü. "Kiralanmış."

Buraya kök salmadım. Kalıp kalmayacağımı bile bilmiyorum.

"Anlıyorum." Gülümsemesi biraz soldu ve kollarını kendine doladı.

"Violet, istersen oturabilirsin. Isırmayacağım."

"İtfaiyecilerle olan önceki deneyimlerim aksini söylüyor," dedi ama kendini onun koltuğuna bıraktı ve bacaklarını altına sıkıştırdı.

Sam yakındaki bir koltuktan bir battaniye çekip ona uzattı. "Evet, bu konuda bir şeyler duydum."

"Tabii ki . Burası Turtle Beach." Violet gözlerini devirdi ama Sam onun kabadayılığının altında bir parça kırılganlık görebiliyordu.

Violet, tüm o kaprislerinin ve çekiciliğinin altında, gerçek duyguları olan gerçek bir insandı. Ve ona bakarken, kanepesinde kıvrılmış, bir dünyadan uzakta

onun ilginç tombala oynayan arkadaşlarını ve dönen pembe kekiyle tepesinde yemek kamyonunu görünce bir şey fark etti.

, Violet büyüleyici bir hayat yaşıyordu; sevgi dolu ailesi ve sevimli ama yaramaz Dalmaçyalı'sıyla adanın en büyük evinde yaşayan kasabanın sevgilisi. İnsanların en iyisine inanırdı, Sprinkles da buna dahildi. Onun bir beyzbol yıldızı olduğunu öğrenene kadar, Sam'in bile en iyisine inanmayı seçmiş ve ona özür kekleri getirmek için düşman topraklarına girmeyi göze almıştı. Seçtiği meslek fırırlı önlükler, kek ve bol miktarda tereyağı kreması içeriyordu.

Ancak tüm bunlar zorlukların olmadığı bir hayatın kanıtı değildi. Tam tersine. Violet doğduğu günden beri kaybetmeyi biliyordu. Güvendiği bir adam tarafından incitilmiş ve istismar ve adada yaşayan herkes bunu biliyordu. Ve yine de hayatın hafif tarafını, iyi tarafını kucaklamayı seçmişti.

Bu seçimin ne kadar cesurca olabileceğini bilen biri varsa o da Sam'di. Birbirlerinin zıttıydılar. Kendi hayatında işler zorlaştığında, içine kapanmıştı. Violet çiçek açmaya kararlıyken o kendi karanlığında saklanmayı seçmiş, ışığa doğru olabildiğince sert bir şekilde eğilmişti.

"En kötü kısmının ne olduğunu bilmek ister misin?" Kadının gözleri sonsuz mavilikte kocaman havuzlardı ve Sam hemen içine dalmak istedi.

"Anlat bana." Kanepenin diğer ucuna oturdu. Aralarında yarım metreden fazla mesafe yoktu ama bir kanyon kadar geniş hissettiriyordu.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Her şey çok *açıktı*. Herkes beni uyarmaya çalıştı; babam, kardeşlerim, arkadaşlarım. Hortumlar'ın yıldız oyuncusuydu ve daha sezonun başında birdenbire bana deliler gibi aşık oldu." İç çekti. "Ben daha iyi biliyordum. Bir itfaiyeciyile çıkmanın karmaşık olacağını biliyordum ama sonsuza dek mutlu olacağıma inanmayı o kadar çok istiyordum ki yine de devam ettim."

"Herkes hata yapar, Violet," dedi Sam. "Cinder bile, hatırladın mı?"

Violet, tıpkı yaşlılar merkezinde Mavis'in koltuğunda olduğu gibi omuz omuza olacak şekilde yer değiştirdi. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Mutlu sonlara inanır mısın?" Sam bunu anlayamadı. Böyle şeylere inanmak onun DNA'sına işlemiş gibiydi. Sam onun eline uzandı ve parmak uçları, görünüşe bakılırsa kendi istekleriyle Sam'in elini kavradı.

"Bir itfaiyeciyle çık." Violet ona doğru döndü ve bakışları yavaşça... kasıtlı olarak... onun ağzına kaydı. "Belli ki."

"Belli ki," diye yankılandı Sam, kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp onu aptalca öpmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

"Yani, mesela sen ve ben." Narin bir elini onun göğsüne koydu. "Böyle bir şey olamazdı."

"Hayır," dedi, saçından bir tutamı parmağının ucuna dolamak için uzanırken. Onu sahilde ilk gördüğü günden beri bunu yapmak istiyordu, köpek kaçırma suçlamalarına rağmen.

Ona doğru yaklaştı. "Sanırım birbirimizden etkilenmememiz iyi bir şey, o zaman."

Sam'in başı, dudakları sadece bir fısıltı uzaklığında olana kadar aşağı eğildi. "Senden etkilenmediğimi kim söyledi?"

"Benden etkileniyor olamazsın." Violet'in nefesi ağzına değdiğinde ılık ve inanılmaz derecede tatlıydı. "Ben de senden etkilenemem. Bütün bu düşman olayı böyle işliyor."

"Bir baş düşmana sahip olmanın abartıldığını düşünmeye başlıyorum," diye homurdandı Sam.

Bu bir işkenceydi. Onu öpmezse özleminden ölebileceğini düşünüyordu.

Ona doğru ilerledi, dudaklarını olabildiğince yavaş ve nazikçe onunkilere değdirdi. Burada tehlikeli bir oyun oynuyorlardı ve onu hiçbir şeye zorlamak istemiyordu. Hiçbir zaman.

Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Dikkatli ol. Bunu en son yaptığımızda ikimizden biri alevler içinde kalmıştı."

"Buna değer," diye mırıldandı Sam ve tam ona düzgün, derin bir öpücük vermeye hazırlanırken, kurutucu vızıldayarak giysilerinin kurduğunu gösterdi.

Sprinkles ve Cinder ani gürültü karşısında alarm havlamasıyla canlandılar. Benekli kafalarını sağa sola çevirerek Sam ve Violet'i aradılar. Sonra köpekler kanepede onların arasına girdiler, kuyruklarını sallayarak yüzlerini Dalmaçyalı öpücükleriyle kapladılar.

Sam'in Cinder'la ciddi bir konuşma yapması gerekecekti. Körfeze sürüklenmek bir şeydi ama bir öpücüğü bölmek çizgiyi aşmaktı. Yine de bu, hatırlayabildiği kadarıyla geçirdiği en güzel geceydi. Sadece bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyordu. O ve Violet gerçekten düşman mıydılar, yoksa başka bir şey miydiler... daha fazlası mı?

Violet'in Chicago FD gömleğini çıkarıp beyaz kuşgözü elbisesini giymesini beklerken, *anı yaşamak buraya kadarmış*, diye düşündü.

Kendini neden böyle kaptırdığını bilmiyordu. Hayatı hiç bu kadar darmadağın olmamıştı. İşin içine bir de romantizm katmak, verebileceği en kötü karar gibi görünüyordu, özellikle de bu romantizm polis şefinin kızıyla yaşanacaksa.

"Sadece sen ve ben varız, Cinder," diye fısıldadı başparmağını Dalmaçyalı'nın yumuşak kulaklarından birinin üzerinde gezdirirken. "Değil mi kızım?"

Sam köpeğin konuşabilmesini diledi. Sadece son davranışları için açıklaması gereken çok şey yoktu, aynı zamanda onu içten ve dıştan tanıyan birinden biraz tavsiye alabilirdi.

Banyonun kapısı açıldı ve Violet, Sprinkles'ın ayak izlerini takip ederek dışarı çıktı. Violet saçlarını başının üstünde dağınık bir topuz haline getirmişti ve elbisesi yeni gibi görünüyordu.

"Gitsek iyi olacak," dedi. "Yarın büyük bir maç var."

Düzgün bir kare şeklinde katlanmış tişörtünü ona uzattı.

Kitabı ona doğru geri itti. "Sende kalsın. Sadece kimsenin seni bunu takarken yakalamasına izin verme." Göz kırptı. "Tabii ki."

Şaşkınlık yüzüne yansıdı ama hemen toparlandı ve biraz önce yaptığı gibi onu tekrarladı. "Belli ki."

Violet gömleği kalbine bastırdı, ardından Sprinkles'ın tasmaını cupcake tasmaına takmak için eğildi. Sam onlar için ön kapıyı açtı ve güverteye çıktılar.

Ay tepede parlıyordu ve yıldızlar gökyüzünü doldurmuş, koyu kadife bir yastık üzerindeki minik elmaslar gibi parıldıyordu.

Violet ona gülümsedi. "Bu arada, hayatını kurtardığım için hâlâ bir teşekkür bekliyorum."

Güldü. "Asla olmayacak, nemesis."

Ve sonra gitmiş, yanında siyah-beyaz köpeği olduğu halde bisikletiyle düşman bölgesine doğru pedal çevirmeye başlamıştı. Sam güvertede yalınayak durdu ve gözden kaybolana kadar onları izledi. Sağında okyanusun gürültüsünü duyabiliyordu, solunda ise körfezin sessiz yüzeyinde ay ışığı parıldıyordu. Sam'in kiraladığı kulübe aradaki boşlukta duruyordu.

İçeri geri döndüğünde, Cinder'ı mükemmel bir şekilde yapılmış yatağının ortasında sıkı bir top halinde uyurken buldu - görünürde tek bir kırıksıklık veya buruşuk çarşaf yoktu.

Bölüm 16

Sam yatağın yapılmış olmasından ne anlam çıkaracağından emin değildi. Bunu Cinder'ın aklının başına geldiğine ve düzenli, öngörülebilir hayatlarına dair her şeyin bir kez daha bozulmadığına dair bir işaret olarak almak istedi.

Ancak ertesi sabah, Dalmaçyalı sabahın ilk ışıklarıyla yatağın ayak ucundan fırladı ve geçen martılara havlamak için doğruca güverteye yöneldi. Sam onun arkasından tökezleyerek kahve makinesini çalıştırmak ve softball maçından önce köpeğini sahilde hızlı bir koşuya çıkarabilmek için üzerine bir şeyler giymek üzere durakladı.

Bugünle ilgili hiçbir şey şansa bırakılamazdı. Bu, itfaiye teşkilatının şampiyonluk için tek ve yegane fırsattı. Şef Murray sabahın erken saatlerinde bir e-posta göndererek, bu sabah TBPB'yı üst üste üçüncü kez yenmeleri halinde tüm departman için bir derin deniz balıkçılığı gezisi düzenleyeceğini duyurmuştu. Griff, Sam'e özel bir mesajla yanıt verdi. Mesajda metin yoktu, sadece anlaşmayı imzaladıklarında satın almayı planladığı yeni bir oltanın linki vardı.

Sam kesinlikle bir gece önce vuruş antrenmanına gitmeliydi. Kafeslerde geçireceği birkaç saat beceri seviyesinde pek bir fark . Aslında Sam her zaman büyük bir maçtan önceki gece dinlenmenin önemine inanmıştı. Ama maça gelmeyerek, Hortumlar bugün kazanamazsa suçu üstlenecek kişinin kendisi olacağını biliyordu. Murray'nin gözünde olası bir mağlubiyet yüzde yüz onun hatası olacaktı. Takımda "ben" diye bir şey yok, vesaire, vesaire.

Güzel. Sam, Murray'nin takımdaki diğer çocuklara kızmasındansa kendisine kızmasını tercih ederdi. Son birkaç haftadır gerçekten kendilerini geliştirmişlerdi. Son maçta hiçbiri oyun dışı kalmamıştı. Atıcı, polis departmanının kadrosundaki tek bir oyuncuyu bile yürütmemişti. Griff hayatında ilk kez bir sayı vuruşu yapmıştı. Ertesi Pazartesi, maç topunu itfaiyedeki dolabının en üst rafındaki pleksiglas vitrinin içine koymuş, sanki Dünya Kupasını kazanmışlar gibi gururlanmıştı.

Sam, Cinder'la birlikte hızlarını artırıp köpek plajına doğru koşarken bunu düşünerek gülümsedi; böylece geri dönüp oyun için üstlerini değiştirmek zorunda kalmadan önce Cinder'ın birkaç dakika serbestçe oynamasına izin verebilecekti. Eğer Silahlar ve Hortumlar Turtle Beach'te dönüştüğü çılgınlık yerine normal bir ilk müdahale ekibi rekabeti olsaydı, Sam oyuna olan sevgisini yeniden keşfetmeye başladığını itiraf etmek zorunda .

Beyzbolun ya da bu durumda softbolun itfaiyecilikle pek çok ortak noktası olduğu ortaya çıktı. Bir spor takımındaki arkadaşlık ve dostluk ruhu, bir itfaiye ekibiyle birlikte çalışırken de vardı - her vardiyada aynı çatı altında yaşamak, yemek yemek ve uyumak. Top oynamak, Sam'in masa başı bir işte çalışmak, teftişler yapmak ve yangın kodu ihlalleri düzenlemek yerine yangınlarla mücadele ettiği günleri neredeyse özlemesine neden oluyordu.

Yine de oraya tekrar gidemezdi. Sam Turtle Beach'e taşınmadan önce kendisi için koyduğu neredeyse tüm kuralları çoktan ihlal etmişti. Kendi içine kapanmak isterken arkadaşlıklar kurmuş, sadece geceleri başını sokabileceği sessiz bir yer olması gereken bir topluluğa derinlemesine dahil olmuş ve Violet'e ceza üstüne ceza vererek duygularının işinin önüne geçmesine izin vermişti.

Elbette bunları hak etmişti ve Sam sadece itfaiye şefi olarak görevini yapıyordu. Ama o biletleri ona tekrar tekrar yazmaktan zevk almıştı. Elinde değildi. Her dakikası hoşuna gitmişti, tıpkı onun da Sam'in sinirlerini bozmak için elinden gelen her şeyi yapmaktan hoşlandığı gibi.

Artık orada, Sam'in derisinin altında yaşıyor gibiydi. Ve Sam kendi koyduğu kuralları en açık şekilde ihlal ederek ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

Cinder'la birlikte köpek plajına vardıklarında adımları yavaşlayarak durdu. Dalmaçyalı köpeğinin tasmaını açmak için eğildi ve ardından cebinden bir tenis topu çıkarıp dalgalara fırlattı. Cinder sığ dalgaların üzerinden sıçradı ve topu çenesine sıkıştırmak için beyaz dalgaların arasına daldı. Cinder dörtmala ona doğru geri dönüp topu ayaklarının dibine bırakırken Sam güneşi gözlerinden kaçırdı. Topu aldı ve tekrar fırlattı. Yıka, durula, tekrarla.

Sam'in arkasından biri, "Cinder kesinlikle eğleniyor gibi görünüyor," dedi.

Döndüğünde, Violet'in yaşlılar merkezinden arkadaşı Mavis Hubbard'ın gözlerinde bir parıltıyla köpeğini izlediğini gördü. Küçük Chihuahua'sı ayaklarının etrafında zarif daireler çizerek zıplıyor, ne zaman bir dalga yaklaşırsa sudan uzaklaşıyordu.

"Günaydın Mavis." Sam minik hayvana sırıttı. "Sana da, Nibbles."

Nibbles inanılmaz derecede küçük patileriyle onun inciklerine vurdu ve o da eğilerek elini onun dar sırtında gezdirdi.

Mavis ona meraklı bir bakış attı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım. Bugünkü büyük maça hazırlanmakla meşgul olacağını sanıyordum."

"Softbol sahasına gitmek üzereyiz. Önce Cinder'a biraz stres atması için bir şans vermek istedim."

Cinder tenis topuyla döndü, topu kumun üzerine bıraktı ve burnuyla Nibbles'a doğru itti.

"Ah, evet. Cinder'ın son zamanlarda oldukça heyecanlı olduğunu duydum. Dün gece körfeze dalmakla ilgili bir şey mi?" Mavis'in sağ kaşı havaya kalktı.

Elbette duymuştur. Muhtemelen bütün ada bunu konuşuyordu. "Cinder iyi," dedi Sam. "Önemli bir şey değildi."

"Öyle miydi, şimdi?" Mavis onu inceledi.

Sam gözlerini kaçırdı. Bu konuşma biraz sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Aslında eğlenceli sayılırdı. Ama eminim sen de bunları duymuşsundur."

Mavis'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Zıt kutupların birbirini çekmesiyle ilgili eski düşüncede az da olsa doğruluk payı var, değil mi? Bazen en son beklediğimiz şey, en başından beri ihtiyacımız olan şey olur."

Sam aptal değildi. Hâlâ köpeklerden ve Cinder'ın son Dalmaçyalı itaatsizliğinden bahsediyor olmalarının imkânı yoktu.

"Mavis," diye uyardı Sam. "Artık çöpçatanlık yapmaman gerekiyor, unuttun mu?"

Gözlerini devirdi. "Lütfen. Özel hayatınıza karışmayı aklımdan bile geçirmem."

Sam'in hiç duymadığı bir yalan. Oh, eğer fiskiye kafaları konuşabilseydi...

"Bilgin olsun diye söylüyorum, yeni erkek arkadaşımdan bahsediyordum." Mavis'in dudaklarında bir gülümseme dans etti.

Evet. Bu bir haberdı.

Sam sırtıttı ve yetmiş yaş üstü kalabalığın kendisinden çok daha aktif bir sosyal hayatı olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştı. "Yeni erkek arkadaş mı? Hadi Mavis."

"Violet bizi tanıştırdı."

Sam bu ayrıntıya neden şaşırmamıştı?

"Kimseye söyleme ama o bir-" Mavis, yakındaki bir kum tepesinin ardında gizlenmiş kulak misafirleri olabilirmiş gibi etrafına bakındı. Sesi fısıltıya dönüştü. "-kedi *insan*."

Sam'in gözleri sahte bir dehşetle büyüdü. "Öyle olmadığını söyle."

"Biliyorum, değil mi?" Mavis Chihuahua'sını kucağına aldı ve onun minik, yuvarlak başının tepesini öptü. "Ama Skippy ve Nibbles çok iyi anlaşıyorlar. Fıstık ezmesi ve jöle gibi."

"Seni mutlu eden birini bulmana sevindim Mavis," dedi Sam ve beklenmedik bir duygu dalgası göğsünün tam ortasına çarptı. Belki de

Hayatının geri kalanını yalnız geçirmekten sandığı kadar memnun değildi.

O ve Violet birbirleri için yaratılmamışlardı, bu fikir ne kadar cazip olursa olsun. Sam içten içe bunu biliyordu. İtfaiyeci olmasa ve softball kavgası sona erse bile -ki bu Cinder'ın beneklerinin dökülmesi kadar imkânsız görünüyordu- Violet'le hiçbir ortak noktaları yoktu. İki insan ne kadar zıt o kadar zıttılar. Sam bazen, Violet'i ilk başta bu kadar çekici bulmasının nedenlerinden birinin de bu olup olmadığını merak ediyordu. Violet'la ilgilenmek güvenliydi... çünkü bundan gerçek bir şey çıkmazdı.

Mavis'in gözleri sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi kısıldı. Ya da belki Sam'in o anki inkâr hali yüzünden okunuyordu. Muhtemelen ikincisiydi.

"Unutma Sam. Sevgi nadir ve değerli bir şeydir." Mavis, Nibbles'ı yürüteç sepetine bırakıp uzaklaşmaya hazırlanmadan önce Cinder'a göz kırptı. "Ve gerçek olduğunda, siyah-beyazdan daha fazlasıdır."

Sam, Cinder'ın tasmaını yakasına taktı ve Mavis'in veda sözleri kafasında çınlarken kulübesine doğru koşmaya başladı.

Violet'e ne tür sözler vermiş olursa olsun, çöpçatanlıktan vazgeçmediği açıktı. Ve bu konuda hiç de fena değildi, hakkını teslim etmeliydi.

Ama şimdi işgüzar bir büyükanne figürünün onu aşık olduğuna ikna etmesine izin vermenin zamanı değildi. Ya kafasını oyuna vermeliydi ya da başka bir şey. Bugün, Cumartesi öğleden sonralarını bir kek gibi giyinerek geçirmekle Violet'in köpeğinin bazı temel davranışları öğrenmesini izlemek arasındaki fark anlamına gelebilirdi. bu bir yarışma değildi. Bahsi kazanırsa, toplumun geneli için bir hizmette bulunmuş olacaktı.

Sam Cinder'ı temizledi ve TBFD çalışma köpeği yeleğini giydirdi, softbol formasını ve kramponlarını giydi ve hiç vakit kaybetmeden top sahasına gitti. Oraya vardığında tribünler tıklım tıklımdı ve tek bir boş koltuk yoktu.

ama insanlar hâlâ kollarının altına sıkıştırdıkları çim sandalyelerle softball sahasına yaklaşıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Griff. "Bu sayı her zamanki seyirci sayımızın iki katı."

Griff, Sam'in ona öğrettiği bir ısınma tekniği olan bir dizi yürüme hareketini yaparken durakladı. "Bu bir şampiyonluk maçı dostum. Guns and Hoses daha önce hiç süpürülerek kazanılmamıştı. Bugün *tarih* yazma şansımız var."

Sam başını salladı ama giderek büyüyen çim sandalyeler, piknik battaniyeleri ve köpük parmaklardan oluşan koleksiyona bir kez daha baktığında, dikkati kalabalığın üzerinde yükselen pembe dönen keke takıldı.

"Baskı yok, değil mi?" Griff güldü.

"Doğru. Baskı yok," dedi Sam dalgınca, Violet'i görebilmek için boynunu bükerek.

Griff, Sam'in bakışlarını takip etti ve başını salladı. "Hayır. Hayatta olmaz dostum. Şimdi sözde düşmanın tarafından dikkatinin dağıtılmasının zamanı değil. Sadece başka tarafa bak. Topu ileri geri falan atalım. Odaklanman gerek."

"Sözde' derken ne demek istiyorsun? Biz gerçek düşmanlarız," dedi Sam. Tanrım, sesi daha fazla saçmalayabilir miydi?

"Elbette öylesin." Griff Sam'e bir eldiven fırlattı ama Cinder sıçradı ve Sam onu yakalayamadan çenesiyle yakaladı. "Bak, dün gece körfezde yaptığınız küçük dalışı biliyorum. İkinizin arasında neler döndüğünü bilmiyorum ama bu turnuva bitene kadar böyle bir şey olamaz."

"Griff." Sam'in çenesi sıkıştı. Violet'la aralarında romantik bir ilişki olduğunu inkâr etmekten yorulmaya başlamıştı. Belki de en çok kendine karşı.

"Ciddiyim. Bu turnuva büyük bir olay. Belki de Violet'in aranızdaki tüm bu aşk-nefret flörtünü sadece dikkat dağıtmak için düzenlediğini düşündünüz mü?" Griff başını kek kamyonuna doğru salladı.

Sam hayretle ona baktı. "Mümkün değil. Violet öyle biri değil."

Elbette, Emmett'in geçen sezonki ihanetinden sonra intikam almak istiyorsa, itfaiyenin yıldız oyuncusuyla uğraşmak kesinlikle işe yarayacaktır.

Griff omuz silkti. "Sen ne dersen de. Softbol sezonu bittikten sonra Violet'le ne kimsenin umurunda değil. Hatta istersen onu İtfaiyeci Balosu'na bile davet edebilirsin. Sadece son maçtan sonraya kadar bir şeyler yapmayın. Sana yalvarıyorum."

"İtfaiyeci Balosu mu?" Sam söyledi. Cinder başını eğdi. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu her 4 Temmuz'da yaptığımız büyük bir resmi şey. Bir gelenek." Griff'in gözleri kısıldı. "Bekle. Ona hemen şimdi soracaksın, değil mi?"

Griff eldiveniyle yüzünü kapattı ve inledi.

"Hayır." Sam'in bakışları önce kek kamyonuna, sonra da Griff'in yüzündeki kuşkuyla ifadeye kaydı. "Tabii ki hayır, ama onunla biraz sohbet edeceğim."

Onun kendisiyle oynadığına inanmak istemiyordu, özellikle de başka hiç kimseye açmadığı şekilde kendini ona açtığını bildiğı halde. Buna inanmıyordu... ama Silahlar ve Hortumlar'ı çevreleyen heyecan göz önüne alındığında kulağına mümkün olabilecek kadar çılgınca geliyordu.

Sam'in emin olmak için onunla -şimdi- konuşması gerekiyordu. Eğer konuşmazsa, bütün ma boyunca bunu düşünecekti. Yedi işkence dolu devre boyunca.

"Lütfen yapma," dedi Griff.

Ama artık çok geçti. Sam, peşinde Dalmaçyalı köpeğıyle birlikte dönen pembe keke doğru tepinmeye başlamıştı bile.

***

Violet'in sadakati açıldı - polis departmanının başarılı olmasını ve itfaiye departmanının bir süpürmede kazanmasını engellemeyi destekliyordu. Doğal olarak. O ve Sam bir bahse girmişlerdi ve Violet bahsinin karşılığını almaya niyetliydi.

Ama o aynı zamanda bir iş kadınıydı, bu yüzden kalbi kesinlikle tarafını seçmiş olsa da, bu en önemli günde sunduğu kekler her iki takıma da hitap ediyordu. Sprinkles Special'ın benekli Dalmaçyalı kekleri şu ana kadar en çok satılanlar arasında yer alırken, Guns and Hoses takımının kekleri tam olarak eşit miktarlarda ikinci sırada yer alıyordu. Açılış atışına çeyrek saat kala, Violet sol elinde bir Guns, sağ elinde bir Hoses keki tutarken, yiyecek kamyonunun penceresindeki sıra Sam'e yol açmak için ayrıldı ve bir kez daha en uygunsuz anda ona doğru yürüdü. Cinder, sevimli siyah-beyaz kulakları rüzgârda dalgalanarak onun arkasında dörtmala koşuyordu.

Yine mi? Bu da neydi, bir çeşit Dalmaçyalı deja vu'su mu?

Kalbi sevinçten küçük bir takla atarken bile Violet'in etrafında endişe dönüyordu. Elleri kalçalarında softball sahasının karşı tarafına dikilmiş olan babası ve Koç Murray de dahil olmak üzere *tüm kasaba* onu izliyordu.

"Sam." Pencereden uzanıp iki keki de Sam'in bayıltıcı suratına yapıştırmak istedi. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmam gerek. Hemen şimdi." Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. "Ve tercihen yalnız."

"Müşterilerim var," dedi.

"Ve benim de oynayacak bir oyunum var." Violet'ı çok eğlendiren Cinder ayaklarının dibine çöküp ayakkabı bağcıklarını kemirmeye başlayınca, etraflarını saran kaosu işaret etti. "Ama bu önemli."

Violet kekleri tezgâhın üzerine bıraktı ve ellerinin tozunu aldı. "*Tamam.* Benimle yan kapıda buluş."

Sipariş penceresini çarparak kapattı ve aceleyle karavanın kapısına yöneldi ama Sam o daha oraya varmadan bir Neandertal gibi kapıya vurmaya başladı.

"Bu kadar acil olan ne olabilir ki?" -kapıyı açtı, softball formasının önünü tuttu ve onu içeri çekti- "Bu kadar acil olan ne olabilir ki?"

Sam küçücük alanda neredeyse ona çarpacaktı. Kapı arkasından kapanmadan önce Cinder da içeri girdi. Sweetness on Wheels'in içi her geçen saniye küçülüyormuş gibi hissediyordu.

Violet çenesini kaldırarak Sam'in bakışlarıyla buluştu ve bir gece önce onun kaçak tişörtüyle uyuduğunu anlamaması için dua etti. Gözleri buluştuğunda yüz ifadesi yavaşça değişti. Violet onun kızgınlıktan başka bir şeye dönüşmesini izledi - nefesinin kesilmesine neden olan bir şeye.

"Sorun nedir?" diyebildi. "Dalmaçyalı dilini mi yuttu?" Ağzının kenarı isteksiz bir sırtışa dönüştü. "Hâlâ bir şey yok."

Cinder, Sprinkles'ın pembe sandığına doğru göbeğinin üzerinde sallandı. Kuyrukları mükemmel bir uyum içinde yere vuruyordu. Violet neredeyse onları kıskanıyordu. Ne de olsa kimse masum bir Dalmaçyalının bir softball kavgasında taraf seçmesini beklemiyordu.

Dalmaçyalıları ne kadar sevse de Violet onlardan biri *olmak* istemiyordu. Eğer bir köpek olsaydı, Sam ona bakıp söylemek istediği her neyse onun için kelimeler oluşturmaya çalışırken, muhtemelen içinden bu kadar hoş bir sıcaklığın aktığını hissetmezdi.

"Cidden, Sam. Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Aklını ve kalbini Sam'in rahat sahil evindeki kanepede değil de kek kamyonunda tutmak için elinden geleni yaptı. Pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

"Size önemli bir soru sormam gerekiyor. Sen... sen..." Sam durakladı, devam etmeden önce yutkundu. "Benimle birlikte 4 Temmuz'daki İtfaiyeci Balosu'na gelir misin?"

Violet gözlerinin hissetti.

Sam kaşlarını çattı ve kafası karışmış gibi kaşları birbirine yaklaştı... sanki ona tamamen başka bir şey sormak istemişti.

Delirmiş miydi? Onunla İtfaiyeci Balosu'na gidemezdi. Balo süslü, ayrıntılı bir olaydı. Tören, körfezde yüzen ve pırıltılı ışıklarla donatılmış devasa bir yatta gerçekleştirildi. İtfaiyeciler üniforma giymişlerdi.

Beyaz eldivenler giymişlerdi ve eşleri ya yere kadar uzanan gece elbiseleri ya da smokin giymişlerdi. Gece yarısı suyun üzerinde ışıltılı havai fişekler patladı.

Violet belli ki hiç gitmemişti. Emmett'le çıkarken bile, çünkü her şey Dört Temmuz'dan çok önce olağanüstü bir şekilde dağılmıştı.

"Peki ya Guns and Hoses?" dedi. "Turnuva iki hafta daha devam edebilir. Eğer devam ederse, şampiyonluk maçı gerçekleşir..."

"Aydın dördünde." Sam başıyla onayladı. "Biliyorum."

Violet başını salladı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum Sam."

"Evet deyin. Silahları ve Hortumları unut. Bunu yapmayı kabul edelim, sen ve ben, softbol sahasında ne olursa olsun." Yoğunluğu yüzünden okunuyordu. Neredeyse Violet'ı söylediklerinin mümkün olduğuna inandırmaya yetecekti.

Titrek bir nefes aldı. "Ne olursa olsun mu?"

"Ne olursa olsun." Ellerine uzandı ve onları sıkıca kavradı.

Bu çılgınlıktı. Şu andan 4 Temmuz'a kadar milyonlarca şey olabilirdi ve olası senaryoların hiçbirisi ikisinin de kazanmasıyla sonuçlanmayacaktı. Sorusunun tek olası yanıtı yankılanan bir hayırdı.

Ona bunu söylemek için ağzını açtı ama ağzından çıkan kelime tam tersiydi.

"Evet," dediğini kendi de duydu.

Bekle, bu doğru değildi. Ona söylemek istediği hiç de bu değildi. Sam sırtıttı ve Violet'ın dizlerinin bağı çözüldü. "Evet?"

Tekrar "Evet," dedi ve bu sefer cevabının ardından hayali bir ünlem işareti vardı. *Evet! Evet! Evet, evet, evet.* "Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun," diye mırıldandı ve sonra yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü.

Dudakları onunkilere değdiği anda Violet bu öpücüğün diğerlerinden farklı olduğunu anladı. Ona sarılışında bir aciliyet vardı ve

formayı yumruk haline getirirken çaresizlik içindeydi. O ve Sam artık oyun oynamıyorlardı. Bu gerçekleşiyordu... ve *gerçekte*. Ne olursa olsun.

"Şimdi gidip bir bahis kazanmam lazım," diye fısıldadı saçlarına, ona sıkıca sarılırken.

"Sana iyi şanslar dilerdim ama bunun yalan olacağını biliyorsun," dedi.

Öyle miydi? Bu turnuvanın nasıl sonuçlanacağı artık umurunda mıydı? Violet bundan tam olarak emin değildi. Yol boyunca bir yerlerde Sam'le aralarında bir şeyler değişmişti. Her ne idiye, bu durum softbolda rakip olmaktan çok daha fazla hoşuna gitmişti.

Violet softbolu *sevmezdi* bile. Nasıl olmuştu da kendini bu kan davası çılgınlığına kaptırmıştı?

"Sonra görüşürüz." Sam ona hızlı bir öpücük daha verdi -bu kez yumuşak ve tatlı- ve sonra Cinder'a kendisini takip etmesi için seslendi.

Kek kamyonunun kapısı arkasından kapanırken ona göz kırptı.

Violet hülyalı bir şekilde içini çekti ve tezgâha yaslandı. "Bu gerçekten oldu mu Sprinkles?"

Dalmaçyalı havladı ve pembe sandığının içinde küçük bir step dansı yaptı.

"Merak etme. Hapiste geçireceğiniz günler sayılı." Violet Sipariş penceresini tekrar açarken sırtıttı.

Maçın ilk altı devresi bir bulanıklık içinde geçti. Violet softball sahasındaki aksiyona ayak uydurmak için elinden geleni yaptı ama sabah boyunca sürekli bir müşteri akışı vardı. Hayatında hiç bu kadar çok kek satmamıştı. Fazladan yapmış olması iyi bir şeydi.

Maç ilerledikçe insanların neredeyse sadece Dalmaçyalı keklerden sipariş ettiğini fark etti. Yedinci devrenin başındaki sessiz bir anda dirseklerini tezgâha dayadı ve sahaya doğru baktı.

Polis departmanı sadece bir sayı öndeydi. Hortumlar vuruş için hazırды ve Sam sıradaki bankta bekliyordu. Her zamanki gibi Cinder onun hemen yanında yer alıyordu. Ama davranışları, katıldığı diğer maçlarda olduğundan çok daha farklıydı. Violet, Sam'in köpeğini daha önce bu kadar heyecanlı gördüğünden emin değildi.

Dalmaçyalı oyuncu kulübesinde bir ileri bir geri volta atıyor, sopa topla temas ettiğinde ön patilerini çitin üzerine koymak için ayağa kalkıyordu. Sam'in takım arkadaşı kaleyi dönerken, Cinder sanki bir zıplama çubuğunun üzerindeymiş gibi arka ayakları üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Violet yüksek sesle güldü. Orada küçük bir köpek amigo gibi görünüyordu.

"Nash!" Şef Murray üçüncü kalenin yanındaki pozisyonundan yedek kulübesine doğru bağırdı. "Bunu söylemek zorunda kaldığıma inanamıyorum ama o köpeği kontrol altına almalısın."

"Vay, vay, vay," dedi Violet, Sprinkles'a sırtarak. "Bakın şimdi en uslu Dalmaçyalı kimmiş."

Sprinkles son zamanlarda gerçekten de çok tatlıydı. Her zaman Violet'in dünyadaki en sevdiği köpek olmadığından değil, çünkü kesinlikle öyleydi - Sprinkles'ın yaramazlıklarına ne kadar çok çiğnenmiş ayakkabı ve çalınmış kek kurban edilmiş olursa olsun.

Bu yaramazlık eğilimi son zamanlarda biraz azalmıştı, bu da Violet'in, söz konusu köpeğe bolca sevgi ve şefkat gösterdiğiniz sürece bir köpeğin gayet iyi davranacağı fikrini kanıtlıyordu. Tabii ki saygı da.

Sonunda, diye düşündü Violet. Nihayet hayatını düzene sokuyordu. Dalmaçyalı köpeği uslanmaya başlamıştı ve benekli siyah-beyaz mutfak kreasyonları sayesinde kek kamyonu işi patlama yapıyordu. Aşk hayatı bile iyiye gidiyordu. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Şu Dalmaçyalı keklerden üç tane alabilir miyim?" Bir müşteri dokuz dolarlık banknotlar attı. "Şu itfaiyecinin çatlak Dalmaçyalı'sı

orada göster."

Ancak Violet'in kek işi için iyi olan şey Sam için o kadar da iyi değildi. Köpeğinin maskaralıkları yüzünden dikkatinin dağıldığı belli olan Sam, sıra kendisine geldiğinde neredeyse oyun dışı kalıyordu. İki vuruş gerideyken, Sam'in şansına, iç saha ile dış saha arasındaki boş alana düşen bir topa vurdu. Yıldız oyuncularının zayıf vuruşuyla sarsılan Hoses'un vuruş dizilişinin geri kalanı derhal domino taşları gibi düştü. Vuruş yapan her oyuncu birbiri ardına oyun dışı kaldı. Devrenin sonunda polis departmanı hala bir sayı nde ydi. Oyun resmen bitmişti.

"Evet!" Violet kek kamyonunun içinden çığlık attı.

Guns takımı Dünya Serisi'ni kazanmış gibi kutlama yaptı. Violet, Island Pizza'yı hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Oyuncular, yerel halk ve turistler turnuvanın devam etmesini kutlamak için pizza salonunun içine doluşmuştu. Hortum oyuncuları Violet'in hayal ettiği kadar hayal kırıklığına uğramış görünmüyorlardı. Sam'le konuşamadı, çünkü kek kamyonunu kapatıp Charlie'nin Melekleri'ni ve bir softball'un dikişlerini andıran kırmızı işlemeli bir hırkayla göz kamaştıran Larry Sims'i Island Pizza'ya getirdiğinde görünürde boş bir masa yoktu. Ama Sam'in oyuncu arkadaşları onun sırtını sıvazlamaya ve gelecek Cumartesi turnuvayı geri almaya yemin etmeye devam ettiler ve Sam'in gözleri kalabalık restoranda Violet'in gözleriyle buluştuğunda, hiç de şampiyonluk maçını kaybetmiş bir adam gibi görünmüyordu.

Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin, diye mırıldandı. Turtle Beach softball çılgınlığının sancılarını yaşıyordu ve kimse sezonun sona erdiğini görmek istemiyor gibiydi.

Violet sırttı, bir sıcaklık yayıldı.

Ethel gürültünün zerine, "Takımınız sonunda bir maç kazandığı için çok mutlu görünüyorsunuz," dedi.

"Ne?" Violet dikkatini masasından ayırıp arkadaşlarına baktı. "Ah, doğru ya. Oyun. Evet, çok heyecanlıyım.

Tabii ki. Haydi TBPD!"

Mavis'in mavi köpük parmağını havada yakalayıp salladı ve bu sırada yaklaşık yarım düzine insanın kafasına vurdu.

"Violet, canım, bu sefer pizza yemesek olur mu? Bize servis yapılana kadar saatler geçecek." Mavis saatine baktı.

"İki saatlik bir bekleme süresi var," dedi yoldan geçen bir garson. "Ve bu, oturduktan sonra oluyor."

Larry'nin beti benzi attı. *Jeopardy!* bir buçuk saat sonra başlayacaktı. Opal ve Ethel erken ayrılmanın sorun olmayacağını söylediler. Yaşlılar merkezindeki aşçı akşam yemeği için taze yengeç hazırlıyordu, kaçırmak istemedikleri yıllık bir yaz ikramıydı bu. Böylece Violet, Sam'e el sallayarak veda etti, kardeşlerinin boynuna sarıldı ve arkadaşlarıyla birlikte kek kamyonuna geri döndü.

Yolculuğun dört alüminyum yürüteç ve sekiz iğrenç büyüklükte köpük parmağın yüklenmesi, boşaltılması ve yeniden yüklenmesini içerdiği düşünüldüğünde, yaşlılar merkezine rekor sürede geri döndüler. Violet her bir yaşlı vatandaşı uygun yürüme destek cihazıyla eşleştirmişti ki, huzurevinin otoparkında gümüş rengi şık gıda kamyonunun yanına bir polis aracı yanaştı.

"Baba?" Violet ekip arabasının içine baktı, sürücü tarafındaki cam yorgun görünen Ed March ortaya çıktı. "Her şey yolunda mı?"

TBPD'nin softball zaferinin ardından babasının sevinçten havalara uçmasını bekliyordu. Aslında, kalan son Dalmaçyalı keklerini satarken, polis departmanının sığınağının yakınında Gatorade dolu büyük turuncu bir soğutucuyla ıslatıldığını gördüğünden oldukça emindi.

"Seni Island Pizza'dan buraya kadar takip ettim," dedi, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

"Neden? Hız mı yapıyordum?" Violet güldü. Kek kamyonunu şimdiye kadar en hızlı saatte elli mil hızla sürmüştü ve bu kesinlikle adada olmamıştı.

Violet bir polis kızıydı. *Asla* hız yapmazdı, tıpkı emniyet kemerini sıkıca bağlamadan arabaya binmediği, kırmızı ışıkta geçmediği ve Turtle Beach'in kumlu caddelerindeki dur ışaretlerinin hiçbirinde durmadığı gibi. Daha araba kullanmayı öğrenmeden önce ona yolun kuralları öğretilmişti.

Benzer şekilde Violet de hayatında hiç hırsızlık yapmamıştı, çocukken bile. Suç işlemeye en çok yaklaştığı an, ergenlik çağındayken rakip liseden bir beyzbol oyuncusunun evine tuvalet kağıdı yapıştıran bir grup çocuğa katılması olmuştu. O zaman bile Violet ertesi gün o kadar suçluluk duymuştu ki, beyzbol oyuncusunun kapısına gidip pisliği temizlemesine yardım etmişti.

Violet suçla dolu bir hayat için yaratılmamıştı. Bunu kendisi de biliyordu. Adanın polis gücünün yarısıyla aynı evi paylaştığı için bu oldukça uygun bir gerçektir.

"Hayır, hız yapmıyordun," dedi babam ses tonunda en ufak bir mizah izi olmadan. "Ama..."

Opal, Ethel, Mavis ve Larry endişeyle Ed ve Violet March arasında bir ileri bir geri bakiştılar.

"Ama ne baba? Başım bir çeşit belada mı?" Violet yine güldü ama bu sefer zoraki bir gülüşü.

Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu. Bunu babasının alnındaki derin çatlaktan anlayabiliyordu.

Arabanın kapısını açtı ve kaldırıma çıktı, işte o zaman Violet onun artık softbol üniforması giymediğini fark etti. Polis üniforması giymişti ve bu garip görünüyordu. Genellikle Cumartesi öğleden sonraları karakola gitmezdi.

"Baba?" Violet aniden Dalmaçyalı'sına sarılma isteğı duydu ama yapamadı.

Sprinkles, Island Pizza'ya gittiklerinde her zaman yaptığı gibi Mavis'in odasında onu bekliyordu. Muhtemelen şu anda kanepeye yayılmış, DOG-TV'ye yapışmış, Violet'in paniğinden habersizdi.

Ama neden panikliyordu ki? Kendini suçlu hissetmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu - evet, Sam'in İtfaiyeci Balosu davetini kabul etmesi dışında. Gerçi babasının bunu henüz öğrenmiş olması mümkün değildi. Ayrıca, öğrendiğinde ne yapacaktı? Onu hapse mi atacaktı?

"Özür dilerim, Cupcake." Babasının bakışları çakıl taşlı park yerine kaydı. Birden kızın gözlerinin içine bakamaz oldu. "Ama sen tutuklusun."

Bölüm 17

Violet'in başı döndü. Etrafındaki her şey bulanıklaştı ve babası arama emri ve para cezalarıyla ilgili bir şeyler söyleyip Miranda uyarısını okumaya başladığında Opal, Ethel, Mavis ve Larry'nin dehşet içinde soluk soluğa kaldıklarını hayal meyal fark etti.

Sessiz kalma hakkına sahipsiniz, falan filan. Violet bunu ezbere biliyordu. Joe ve Josh'un polis akademisindeyken bunu o kadar çok tekrarladıklarını duymuştu ki, muhtemelen uykusunda bile haklarını sayabilirdi.

Yine de, yüzünde o korkunç ifadeyle bir ekip arabasının yanında dururken babasının bunları ona okuması sinir bozucunun da ötesindeydi.

Bu bir çeşit korkunç şaka mıydı? Ne oluyordu? "Baba, dur. Neler oluyor?"

Sessiz kalma hakkı vardı. *Ha!* Sanki. "Baba! Konuş benimle, lütfen."

"Violet, arabaya bin." Arka koltuğun kapısını açtı. Cidden mi? Oraya, kafesin arkasına mı geçmesi gerekiyordu? "Arkadaşlarınla bir dakika konuşmam gerek. Burada bekle."

Adamın dediğini yaptı, çünkü karşı çıkarsa adamın ona bir çift kelepçe takmasından korkuyordu. Bunu düşünmek bile boğazında histerik bir kahkaha patlamasına neden oldu. Kelepçe taktığı ilk ve tek sefer

babası kariyer günü için ortaokuldaki sınıfına gelmişti. Tüm çocuklar sırayla onları denemişti.

Ama Violet artık ortaokulda değildi. O bir yetişkindi ve görünüşe göre gidip başını yetişkin belasına sokmuştu.

Tutuklandı.

Gözlerini sıkıca kapadı ve aşırı nefes almamaya çalıştı. Burası Turtle Beach'ti. Adanın hapishanesi, babasının masasının birkaç adım ötesindeki tek bir hücreden ibaretti ve nadiren kullanılırdı. Özellikle de Violet tarafından.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Sürücü kapısı açıldı ve babası direksiyonun arkasına geçti. "Köpeğim nerede?" diye sordu ve yüzündeki titremeden emin olamadı.

Ses korkudan ya da öfkeden kaynaklanıyordu. Muhtemelen ikisinden de biraz. Utanç verici yasal çıkmazını düzeltmekten daha fazla endişe duyduğu tek şey Dalmaçyalı'sının iyiliği idi.

"Mavis, Opal ve Ethel Sprinkles'la ilgileneceklerine dair bana güvence verdiler. Sen de merak etme. Seni merkeze götürüp bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor. Bu iş biter bitmez arkadaşların gelip seni alabilir. Cezalar tamamlandıktan sonra gitmekte özgürsün." Arabayı park etti. "Departman yerel kanun ihlallerini bu şekilde ele alır. Standart prosedür. Sen benim kıızımsın ama yine de hukuk kurallarına uymak zorundasın. Bir istisna yaparsam nasıl görünür?"

Yerel kanun ihlalleri mi? Tüm bu çilenin bir hata *olmaması* mümkün müydü?

Dehşet Violet'in midesinin çukuruna yerleşti. Boş gözlerle babasının başının arkasına baktı. Birkaç saat önce beyzbol maçına giderken taktığı şapka yüzünden saçında hâlâ bir çukur vardı.

"Baba, lütfen bana borçlu olduğum cezaların niteliğini söyleyebilir misin?" Dikiz aynasına baktı ve babasının bakışları onunkilerle buluştu.

"Cupcake, yangın yönetmeliğinden kaynaklanan ödenmemiş cezaların var." İcini çekti ve önüne bakmaya devam etti. "Aslında epeyce var."

Violet başını ellerinin arasına aldı. Sam onu cupcake kamyonunun içini duvar kâğıdıyla kaplamaya yetecek kadar pembe bilet yağmuruna tutmuştu. Ve hepsi *gerçek* miydi?

Panik göğsünde alevlendi ve Griff'in birkaç gün önce, arkadaşlarını fıskiye gösterileri yüzünden "itfaiyeci hapishanesine" atmadığı için teşekkür etmek üzere Sam'in ofisine gittiğinde söylediği bir şeyi hatırladı.

Evet, öyle bir şey yok. Yangın yönetmeliğini ihlal etmek yasaları çiğnemekle aynı şeydir. Aynı para cezaları, aynı cezalar, aynı hapishane.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Tüm o biletleri meydan okurcasına küçük pembe kağıt tomarları haline getirmişti. Bir duruş sergilediğini düşünmüştü. Onların Sam'le son birkaç haftadır giriştikleri aptalca Dalmaçyalı savaşının bir parçası olduğunu düşünmüştü. Kaybedenin kek gibi giyinmek ya da 'sını itaat derslerine götürmek gibi hafif tatsız bir şey yapması gerekiyordu.

Hapse girmeyeceğim.

Ekip arabası Turtle Beach polis karakolunun garaj yolunda durdu ve Violet kendi kendine bunun büyük bir mesele olmadığını söylemeye çalıştı. Burası *hapishane* değil, hapishaneydi - *Esaretin Bedeli*'nden çok *Andy Griffith Show'u* andırıyordu.

Yine de babası polis şefiydi. Kendisine onca ihtar yazan itfaiye memuruna ne kadar sinir bozucu bir şekilde ilgi duymuş olursa olsun, böyle küçük düşürücü bir çıkmaza girmesine asla izin vermemeliydi.

"Baba, içeri girmeden önce biraz konuşabilir miyiz?" Violet burnunu çekti. Ağlamayacaktı. Asla ağlamayacaktı. Kendini bu karmaşanın içine o sokmuştu ve bunu bir yetişkin gibi halledecekti.

Oh, ironi! Tam da kendini toparladığı için sırtını sıvazlıyordu - bum- neredeyse bir anda kendini

bir ekip arabasının arkasında.

"Bu işi ne kadar çabuk başlatırsak o kadar çabuk bitiririz," dedi babası, kapının koluna uzanarak.

"Yine de bekle. Lütfen." Violet öne doğru eğildi ve arka koltuğu ön koltuktan ayıran parmaklıklara tutundu. "Özür dilerim baba. Tüm o alıntıları ciddiye almalıydım. Sadece düşündüm ki-"

"Cupcake, sen ve ben bu konuyu birkaç gün önce konuştuk. Cezaları ödemen gerektiğini bildiğinden emin olmaya çalıştım. Sen de bana her şeyi halledeceğine dair güvence verdin."

Ne? Yangın yönetmeliği cezalarını ne zaman konuşmuşlardı? Violet babasının bunları bildiğini bile bilmiyordu.

"Baba, sen ne..." Violet onun ne hakkında konuştuğunu anladığında sesi kesildi. Antrenman sırasında yedek kulübesindeydiler. Violet ona annesi ve Polkadot'un gazetedeki fotoğrafından bahsetmeye çalışmış, o da sadece onu Sam'den uzak tutması için uyarmıştı -ya da Violet öyle sanmıştı.

Vay canına. O ve babasının *gerçekten* iletişim becerileri üzerinde çalışmaları gerekiyordu. Ve çalışacaklardı da. Violet bunu yapmalarını sağlayacaktı ama önce muhtemelen parmak izi alması gerekiyordu ya da bu utanç verici çilenin bir sonraki güzel adımı her neyse.

"Joe bana anlatmaya çalıştı. Ondan benimle konuşmasını istedin ve o da denedi, ama ona söyleyeceği her neyse duymak istemediğimi söyledim," dedi Violet sessizce. Josh'la birlikte Sam'in keklerini alması konusunda onu köşeye sıkıştırdıkları için ona çok kızmıştı. Yine onun hatasıydı, çünkü dinlemeyi reddetmişti.

Ancak son zamanlarda attığı her yanlış adımda başka bir ortak payda ortaya çıkıyor gibiydi.

Ve bu payda Sam'di.

"Hadi, Cupcake. Şu işi bitirelim." Babam kendini arabadan dışarı attı ve onun için kapıyı açık tuttu.

Violet karakola utanç yürüyüşü ya da suçlu yürüyüşü ya da her ne deniyorsa onu yaptı ve burada resmi olarak suçlandı, kayıt altına alındı ve gözaltına alındı. Neyse ki karakol neredeyse hayalet bir kasabaydı çünkü departmandaki herkes hâlâ Island Pizza'da eğleniyordu. Ancak Violet'in içinde bulunduğu pişmanlık verici durumun gerçekliği, küçük hücresinin kapısı zangırdarak kapandığında ve babası kocaman bir iskelet anahtarla kilitlediğinde yüzüne sert bir şekilde çarptı.

Her ne kadar eski moda olsa da Turtle Beach hapishanesi hâlâ hapishaneydi. Sprinkles'ın beyzbol maçları sırasında yapmak zorunda kaldığı gibi sevimli pembe bir tel kasada oturmuyordu. Bu, izci kız grubuyla babasının ofisine yaptığı bir gezi de değildi. Violet gidip başını büyük bir belaya sokmuştu.

"Mavis'i aradım ve her kefaletle serbest bırakılabileceğini söyledim. Şu anda yolda," dedi babası. Son iki saat içinde on yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. Yine, tamamen Violet'in suçuydu. "Kendim yapardım ama bu uygun olmaz. Anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki baba. Anladım." Aslında kefaletini babasının ödemeyecek olması onu rahatlatmıştı. Bu sadece yarasına tuz biber ekerdi.

Mavis onu kek kamyonuna geri götürdükten sonra, Violet bugünkü kek satışlarından elde edilen gelirin son kuruşuna kadar Mavis'e geri ödeyecekti. Violet daha sonra ne kadar parasız kalacağını umursamıyordu. Yeni bir sayfa açmaya hazırdı. Şu andan itibaren, tüm adadaki en sorumlu kişi o olacaktı. Artık Dalmaçyalı'sının köpek plajında başıboş dolaşmasına izin vermeyecek, en sevdiği banyo ürünleriyle yıkamak ve spreylemek için eve rastgele köpekler getirmeyecek, itfaiyecileri ateşe vermeyecekti.

Ve *kesinlikle* artık tüm Doğu Sahili'ndeki en uygunsuz adamı öpmek yoktu. Violet dersini zor yoldan öğrenmişti.

Violet tüm ihtarları, gecikme ücretlerini, cezaları ve tutuklama masraflarını kafasında toplarken babası anahtarlarını sallayarak yeniden ortaya çıktı. Bir sonraki softball maçında çok sayıda Dalmaçyalı kek satması gerekecekti, yoksa Sprinkles genel köpek maması yemeye başlamak zorunda kalabilirdi.

"Gitmekte özgürsünüz." Hücrenin kapısını açarken kaşlarını çatı.

"Tanrıya şükür." Violet kollarını babasına doladı. "Çok üzgünüm baba. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Sırtını üstünkörü sıvazladı ve Violet onun bu soğuk tavrını onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmış olmasına bağladı. Daha iyisini yapacağına yemin etti. Bunu babasına nasıl telafi edeceğini bilmiyordu ama kesinlikle edecekti.

Bu arada, Violet Mavis'i görmek için sabırsızlanıyordu. Umarım Sprinkles'ı da yanında getirmiştir. Violet kollarını sevgili Dalmaçyalı'sına dolamak ve köpeğin yumuşak benekli tüylerine sarılıp ağlamak için sabırsızlanıyordu.

Ama karakolun girişine vardığında, Violet birden babasının neden onu bırakmaktan pek de memnun görünmediğini anladı. Kalbi burkuldu. Sprinkles oradaydı, tam da Violet'in umduğu gibi kuyruğunu sallayarak onu bekliyordu. Ama Mavis onu almaya gelmemiştir ne de olsa.

Violet'in özgürlüğünün anahtarı Sam Nash'ten başkası tarafından güvence altına alınmamıştı.

***

"Mavis'i öldüreceğim." Violet, Sprinkles'ın tasmağını kaptığı gibi Sam'in yanından geçip giderken bakışları hızla Sam'den Dalmaçyalı'ya kaydı.

Cinder ona baktı ve Sam'in elindeki dondurma külâhı elinden aşağı damlamaya başladığında kederli bir mızmızlanma çıkardı.

Dondurma kötü bir fikirdi. Çok açık. Bir çocuğu yaz kampından almıyordu.

Violet onun yüzünden hapse girmişti. Ama kefaletini, yangın yönetmeliği cezalarını ve bunlara eşlik eden cezaları son kuruşuna kadar ödemenin yanı sıra onun için güzel bir şey yapmak istemiştir. Dondurma tam da Violet'in hoşuna gidebilecek türden tuhaf bir sürpriz gibi görünüyordu. Hatta Dalmaçyalı'nın şerefine külâhın üzerine bolca serpiştirmişti.

Büyük hata, belli ki. Hem de tümüyle. Sam, onu karakolun lobisinde beklerken gördüğü anda gözlerindeki yaşların sert parıltısından yaptığı hatayı . Eğer bakışları onu öldürebilseydi.

Ed March ile yüz yüze geldikten ve saçma dondurma külahıyla hokkabazlık yaparken Violet'in çıkış evraklarını imzaladıktan sonra zaten ölmüştü. Ama Violet'in ona gönderdiği gözyaşları dolu bakış çok daha kötüydü. Sam'in canını en çok yakan yerden, ruhunun ağrıyan merkezinden vurmuştu.

"Hadi, Cinder. Bu kadar kolay pes etmeyeceğiz," dedi ve karakolun kapısını iterek Violet'i Seashell Drive'a kadar kovaladı.

Kol kola yürüyen bir çiftin yanından sıyrıldı ve neredeyse ellerinde fenerlerle plaj girişine doğru ilerleyen ve kumda hayalet yengeçleri kovalamakla ilgili heyecanla sohbet eden bir grup ergenlik öncesi çocuğa çarpıyordu. Violet'e yetiştiğinde dondurma dirseğine kadar damlıyordu.

"Violet, lütfen. Konuşabilir miyiz?" dedi onun dümdüz sırtına.

Sprinkles benekli omzunun üzerinden ona özlem dolu bir bakış attı ve yavaşlayarak durdu.

"Sprinkles, hayır." Violet Dalmaçyalı'nın tasmaını nazikçe çekti. "Gel bakalım. Şu anda Mareşal Sam ile sohbet etmek için durmayacağız."

Yine de Dalmaçyalı yerinden kıpırdamayı reddetti. Dört patisini yerine dikti, başını aşağı eğdi ve olduğu yerde kaldı.

"Sprinkles, lütfen." Violet'in çenesi titredi ve Sam, Violet'in gözyaşları taşıp yüzünden aşağı akmaya başladığında bunun onun ölümü olabileceğini düşündü.

Ona doğru çekingen bir adım attı. "Violet, aşkım, özür dilerim."

"Bana öyle deme. Bana kesip durduğun o cezalar yüzünden öz babam beni tutukladı. Bu senaryoda hiçbir şekilde kahraman değilsin. Kefaletimi ödeyip beni hapisten çıkaramaz, bana tatlı isimler takamaz ve bana dondurma getiremezsin." Deniz camı gözleri adamın elindeki erimekte olan dondurmaya kaydı. "Bunlar şekerleme mi?"

Sam'in göğsünün derinliklerinde bir umut titreşimi kıpırdandı. "Elbette öyle."

"İyi deneme, ama hayır teşekkürler." Violet'in gözleri onunkilerle buluştu, kesik kesik bir nefes aldı ve bir an için o kadar alışılmadık bir şekilde yenilmiş görünüyordu ki

Sam onu zorlukla tanıdı. "Sam, neden buradasın?"

Cinder ve Sprinkles burunlarını birbirine değdirerek, sanki birbirlerini son gördüklerinden bu yana birkaç dakika değil de sonsuzluk geçmiş gibi selamlaştılar. Sam umuda sarıldı. Köpekleri aynı madalyonun iki yüzüydü ama bu hiçbir zaman önemli olmamıştı. Dalmaçyalılar birbirleri için deli oluyorlardı. Eğer aralarındaki farklılıkları görmezden gelip çok iyi arkadaş olabiliyorlarsa, bu Violet'le onun da aynı şeyi yapabileceği anlamına gelmez miydi?

Sam sadece Violetin arkadaşı olmak istemiyordu. Daha fazlası olmak istiyordu.

-Çok daha fazlası. Violet onu itfaiyeci kılığına girmiş bir Cruella de Vil olmakla suçladığında, kalbini en başından beri Violet'e kaptırmıştı. Mavis, köpek plajında deniz suyu ayaklarının etrafında dönerken ona o kader sözcükleri söyleyene kadar bunu fark etmemişti.

Unutma Sam. Aşk nadir ve değerli bir şeydir. Ve gerçek olduğunda, siyah-beyazdan daha fazlasıdır.

"Bunun olmasını istememiştım," dedi şefkatle ve bunu pek çok farklı şekilde ifade etti.

Onu tutuklatmak istememişti. İçinde bulunduğumuz softball sezonunu onun için bir öncekinden daha da utanç verici hale getirmek istememişti. Aşık olmak istememişti.

Ama yapmıştı ve artık geri dönüşü yoktu. Hiç pişmanlık duymuyordu... belki tüm o pembe atıflar dışında.

"Ama oldu işte. Kefaletimi ödemiş olman, bunun kolayca ortadan kalkacağı anlamına gelmiyor." Violet kollarını kendine dolamıştı ve dağılmamak için elinden geleni yapıyor gibiydi. "Adadaki herkesin haftalarca bunu konuşacağını farkındasınız, değil mi? Tıpkı..."

"Tıpkı Emmett gibi," dedi. "Biliyorum."

Dalmaçyalılar ayaklarının ucuna basmış, eriyen dondurma damlalarını pembe dilleriyle yakalamaya çalışıyorlardı. Sam dondurma külahını yakındaki bir

Çöp kutusu. Düşünmesi gerekiyordu. Çok geç olmadan işleri nasıl düzelteceğini bulması gerekiyordu.

"Bu öyle bir şey değildi. Cezaları ödemediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve kesinlikle hapse gireceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu." Sam'in omuzları çöktü.

Yangın yönetmeliği ihlalleri trafik cezası gibiydi. Chicago'da böyle bir şey asla olmazdı. Gerçi Turtle Beach küçük bir topluluktu. Ödenmemiş cezalar gözden kaçmazdı, özellikle de suçlu polis şefinin kızı olduğunda.

"Bunu atlatabiliriz." Sam, Griffin iskelede oturup bira içtikleri ve fıstık yedikleri geceki tavsiyesini hatırlayarak başını salladı. "Turtle Beach'teki herkes konuşacak başka bir şey bulduğunda tüm bunları unutacaktır."

Kollarını kavuşturdu. "İtfaiyeci Balosu'na birlikte başka bir şey olacağını düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

Ouch.

"Ve herkesin bunu unutması önemli değil, çünkü ben unutmayacağım." Elini kalbine bastırdı. "Bu sadece senin hatan değildi Sam. Benim de hatamdı. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. *Yine.*"

Violet içini çekti ve tekrar Seashell Drive'da yürümeye başladı. Atılan dondurmanın yokluğunda yan yana yere uzanmış olan Dalmaçyalılar ayağa fırladılar ve Sam'e kimin tarafında oldukları konusunda hiçbir yanılsama bırakmadan onları takip ettiler.

"Cinder, buraya geri gel," dedi kırmızı tasma gerilirken.

Ama Sam'in de çok iyi bildiği gibi, inatçı bir Dalmaçyalıyı durdurmak mümkün değildi. Bu yüzden köpeğinin peşinden gitti ve Violet'in birkaç adım gerisine geldiğinde, Violet tekrar döndü.

"Ve bir şey daha..." dedi işaret parmağını adamın göğsüne doğru uzatarak.

Sam olabildiğince ani bir şekilde durdu ama yine de birbirlerine çarptılar. Violet devrildi ve Sam onu tutup düşmesini engellemek için uzandı.

Ona tekrar dokunmak çok iyi hissettirdi, çok iyi. Alnını onunkine bastırđı ve adını fısıldadı. Bir yalvarış. "Violet."

Sahiplerini kısa bir süreliğine de olsa bir arada tutmak için koreografisi yapılmış gibi görünen bir çabayla Dalmaçyalılar Sam ve Violet'in etrafında daireler çizerek onları tasmalarla birbirlerine yaklaştırdılar.

"Bu çok garip," dedi Violet, yanakları Sam'in yeni favori rengi olan kek pembesiyle parlayarak. "Biliyorsun, Sprinkles son zamanlarda çok iyi davranıyor. Bu köpeğimizin kötü etkisi."

Teşekkürler, Cinder. Sam kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Violet'in kalbinin kendi kalbine çarptığını hissedebiliyordu ve hareket etmek istemiyordu. Hiçbir zaman.

"Kesinlikle. Bizi körfeze atan senin Dalmaçyalı'ydı ve senin Dalmaçyalı da bugün softball maçında biraz çıldırdı." Violet önce Sam'in ağzına, sonra da gözlerine baktı. "O tek sayıyı bu yüzden attığına eminim."

"Bunu bilerek yapmadığımı nereden biliyorsun?" Başını daha yakına eğdi, dudaklarını yanağının yumuşak tenine değdirecek kadar yaklaştı. "Belki de softball sezonunun sonsuza dek sürmesini istedim."

"O kek kostümünün içine girmeyi gerçekten istiyor olmalısın." Derin bir nefes aldı ve yumuşaklığı Sam'in göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bu iyi bir şey, çünkü Sprinkles'ın itaat derslerine ihtiyacı yok. Sabahları yatağına toplamaya bile başladı. Ona nasıl yapılacağını öğretmek zorunda kalmadım. Kendi kendine öğrendi. Sana onun doğuştan tatlı olduğunu söylemiştim."

Violet, ağzı Sam'inkinden sadece bir nefes olana kadar yüzünü yukarı doğru eğdi. Vücudundaki her hücre yanıyordu ve görünürde bir mutfak meşalesi bile yoktu. Hayatında bir öpücüğü hiç bu kadar çok arzulamamıştı. Ama kızın az önce söylediğı bir şey bilincine girmeye çalışıyor, dikkatini çekmek için mücadele ediyordu.

Bir santim kadar geri çekildi. "Tekrar eder misin lütfen?"

"Sprinkles'ın doğuştan tatlı olduğunu söyledim. Başından beri bunu söylüyorum." Violet parmak uçlarına kalktı ve kollarını Sam'in boynuna doladı. "Şimdi fikrimi değiştirmeden önce beni öp. Sana hâlâ çok kızgıyım."

Kapa çeneni ve dediğini yap, aptal. Ama yapamadı. Kötü bir his omurgasına doğru tırmanmaya başlamıştı ve her şeyin temeline inmesi gerekiyordu. "Kastettiğim bu değildi. Yatak yapma olayından bahsediyorum. Bu tam olarak ne zaman başladı?"

"Sana beni öpmeni istediğimi söylüyorum ve sen köpeğim hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Violet geri adım atmaya çalıştı ama köpek tasmaları onu Sam'e bağlı tutuyordu. Gözlerini devirdi. "Peki. Bilmiyorum... bir buçuk hafta önce falan."

"Tam da yaşlılar merkezindeki yangın fıskiyesinin bizi ıslattığı sıralarda." Sam başını salladı. Buna inanamıyordu ama bu Cinder'ın son zamanlardaki çılgınca davranışlarıyla ilgili pek çok şeyi açıklıyordu. "Köpekleri bir süreliğine gözden kaybettiğimiz gün, değil mi?"

"Sanırım öyle, neden?" Violet Dalmaçyalı'sına baktı.

"Çünkü baktığımız Sprinkles değil. O Cinder." Sam başını salladı. Bu işgüzar emekliler çok ileri gitmişlerdi. Çizgiyi çoktan aşmışlardı. "Anlamıyor musunuz? Bir Dalmaçyalı taklidine kanmamız için kandırıldık. Mavis, Opal ve Ethel biz bakmıyorken köpeklerimizin tasmalarını değiştirmişler."

Bölüm 18

Geriye dönüp baktığımda, Violet'in bunu gerçekten görmesi gerekirdi. Nasıl görmemişti? Sprinkles bir gecede yaramaz, haylaz halinden çıkıp Mary Poppins gibi her yönden mükemmel birine dönüşmüştü.

Suçlu olan bahis ve tabii ki Violet'in kendisiydi. Sam'in Dalmaçyalı hakkında yanıldığına inanmaya o kadar hevesliydi ki - Sprinkles olduğu gibi tamamen iyi ve sevimliydi ve herhangi bir resmi itaat eğitimine ihtiyacı yoktu - bir şekilde kendini tatlı, ruhlı köpeğinin bir anda örnek bir Dalmaçyalıya dönüştüğüne ikna etmişti.

Geriye dönüp baktığında her şey çok açık görünüyordu. Gerçekten anlamadığı şey Sam'in neler olduğunu nasıl olup da fark edemediğiydi. Cinder'in yerine geçen Sprinkles onun tahmin edilebilir, düzenli hayatını mahvetmişti. Sam gibi biri bir şeylerin yanlış gittiğini hemen fark etmeliydi.

"Buna kandığımı inanamıyorum," dedi, sanki Violet'in duygularını yankılıyormuş gibi. Mavis'in küçük kanepesinin önünde bir ileri bir geri volta atarken ellerini yüzünde ovuşturdu.

Sam farkına vardığı şeyi Violet'la paylaşır paylaşmaz, Dalmaçyalıların birbirine dolanmış tasmalarından kurtulup doğruca yaşlılar merkezine gittiler. Bu kadar vahim bir şey sabaha kadar bekleyemezdi. Şimdi Charlie'nin Melekleri Mavis'in odasındaki koltukta sıra sıra oturmuş, üzerlerindeki yumuşacık havlu kumaştan bornozları ve giysileriyle pişmanlık içinde ve yaşlarına yakışır bir şekilde görünüyorlardı.

Violet'in bir önceki yıl Noel'de onlara hediye ettiği terliklerle eşleşiyordu.

"Lütfen ne düşündüğünüzü açıklayın." Violet ellerini havaya kaldırdı, mümkün olan her seviyede bitkin düşmüştü. Bu korkunç gece hiç bitmeyecek miydi? "Köpeklerimizi değiştirmenin iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildin?"

Mavis, Opal ve Ethel suçluluk dolu bakışlarla birbirlerine baktılar. "Bu Mavis'in fikriydi," diye mırıldandı Ethel.

"Oh, lütfen." Mavis gözlerini devirdi. "Sanki seni ve Opal'ı buna ben zorlamışım gibi davranıyorsun. İtfaiyeyi arayıp Sam'i buraya çeken sendin, yoksa unuttun mu?"

Ethel, en az Violet kadar yorgun görünen Sam'e mahcup bir bakış attı. Cinder ve Sprinkles, uygun yakalarına geri dönmüş, bir arada oturuyor ve tüm bu olaydan sıkılmış gibi aralıklı olarak esniyorlardı.

Mavis ve Ethel'in arasına sıkışmış olan Opal ellerini uzattı. "Çekişmeyi bırakın. Üçümüz de eşit derecede suçluyuz. Eğer birimiz Sam'i köpek suçunun işlendiği yere çektiği için hapse atılacaksa, o zaman üçümüz de gideriz."

Mavis bileklerini uzattı, görünmez kelepçelere bağlanmaya hazırdı. "Devam et Sam. Kitabı bize fırlat."

"Kimse hapse girmeyecek hanımlar," dedi Sam.

Violet'in kızgınlığı alevlendi. "Affedersiniz?"

"Doğru." Sam başını öne eğdi. "*Başka* kimse hapse girmeyecek."

Violet bu köpek taklidi için minnettar olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdi ama keşfin zamanlaması için kesinlikle minnettardı. Sam'in farkına varması bir ya da iki saniye sonra gerçekleşseydi, onu Seashell Drive'ın tam ortasında öpebilirdi. Hiç öğrenecek miydi?

Görünüşe göre hayır. Bu yüzden bu yüzleşme biter bitmez ezeli düşmanıyla her türlü etkileşimi kesecekti. Aslında, bundan sonra artık onun düşmanı bile olmayacaktı. O çekiliyordu

bahsin. Bu noktadan sonra Violet'in Sam'le herhangi bir şekilde etkileşime girmesi için hiçbir neden kalmayacaktı.

Kalbindeki ağrıyı dindirmek için göğüs kemiğine bastırdı. Bunu başarabilirdi. Hapishane hücresinde yaşadığı aydınlanma gerçektir. Yeni bir sayfa, yeni bir hayat, yeni öncelikler.

"Hâlâ nedenini açıklamadınız," dedi arkadaşlarına.

"Çok basit, gerçekten." Mavis omuz silkti. "Cinder'la Sam'in olumlu özelliklerine karşı bir takdir geliştirebileceğini ve bunun tersinin de geçerli olabileceğini düşündük. Örneğin Sam Sprinkles'ı tanırsa, o da..."

"...tuhaflik duygusunu sevmeye mi başladı? Hayatın bir tutam beklenmedik şeyle daha tatlı olduğunu mu fark edecek?" Sam söyledi. Bakışları Violet'e kaydı ve hülyalı mavi gözleri sorularla doluydu.

Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Sanırım siz üçünüz Cinder'ın kahramanca onur duygusunun rahatlığını takdir etmemi sağlayacağını düşündünüz."

"Onun gibi bir şey," dedi Mavis sessizce.

Sam, Violet'in önünde durmak için hareket etti, böylece Violet'in onun bakışlarıyla buluşmaktan başka seçeneği kalmadı.

"İşe yaradı mı?" Adam onun gözlerinin içine gülümsedi.

Evet. Aman Tanrım, evet!

İçinden özlem fısıldıyordu. Eski Violet kollarını Sam'e dolamak ve onu ne kadar çok istediğini itiraf etmek istiyordu. İnsanların konuşması umurunda değildi. Babasının ve kardeşlerinin ne diyeceği umurunda değildi. Aptal softball turnuvası bile umurunda değildi. Sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Gerçek anlamda. Artık gizlice öpmek, onu görmeye dayanamıyormuş gibi davranmak yoktu. Sam Nash'e fena halde aşık olmuştu ve ne kadar çılgınca olursa olsun, Violet bu aşkın bitmesini hiç istemiyordu.

Ama artık o kız değildi. Violet o saf ve romantik ruhunu Turtle Beach polis karakolundaki hücresinde bırakmıştı. Babasına bundan sonra daha sorumluluk sahibi olacağına dair söz vermişti... ve ne kadar eziyetli olsa da, bundan sonrası şu anda başlıyordu.

"Saçmalama," diye yalan söyledi. "Tabii ki işe yaramadı."

Sam'in gözleri kısıldı ve bakışları kıza öyle bir şiddetle yöneldi ki kız tepeden tırnağa titremeye başladı.

"Bundan emin misin aşkım?" dedi o kadar yumuşak ve şefkatli bir sesle ki, kadının ağlamak istemesine neden oldu.

İşte yine oradaydı; ilk söylediğinde onu o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, Violet neredeyse içine çökecekti.

Bu konuşmayı yapmaya devam edemezdi. Her şeye bir son vermek zorundaydı.

"Tamamen eminim." Kollarını kendi etrafında sardı ve uzaklara baktı.

Sam'in arkasında Mavis, Opal ve Ethel gözlerinde o kadar büyük bir sevgi ve endişeyle onu izliyorlardı ki Violet belki de bir annenin sevgisini her zaman sandığı kadar kaçırmadığını düşünmeden edemedi. Belki de aslında bunu üç kat yaşamıştı.

Omuzlarını dikleştirdi ve Sam'in bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı. "Bu Dalmaçyalı flörtü ya da her neyse, sona erdi."

"Sanırım artık her şey normale dönebilir," dedi Sam ve ses tonunda köpek kumsalında ilk tanıştığı, aslında kalbini çalmaya gelmişken köpeğini çaldığını düşündüğü o katı adamın izleri vardı.

"Sanırım olabilir," dedi Violet.

Sonra pembe kek tasmaını *gerçek* Sprinkles'in tasmaına taktı ve arkasına bile bakmadan oradan ayrıldı, bir yandan da belki de normal olan her şey değildir diye düşünüyordu.

***

On üç gün sonra Sam, Şef Murray'nin itfaiye binasındaki ofisinin açık kapısını çaldı. "Şef Murray, biraz konuşabilir miyiz?"

Murray Jones masasından başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu, kaşlarını çatıyordu. Çoğunlukla da Sam'e. Hem softbol sahasında hem de dışında. "Peki, tamam. Ama çabuk ol. Bir saatten az bir süre sonra antrenmanımız var."

Sam farkındaydı. Murray'nin Guns and Hoses softball turnuvasını kazanma hayalleri suya düşmüştü ve ertesi Cumartesi günü yıldız oyuncusunun üç kez rekor kırmasını saha kenarından izlemişti. Görünüşe göre Sam kaybettiği Dalmaçyalı'sına yeniden kavuştuğunda, büyüğü açıklanamaz bir şekilde kaybolmuştu.

Griffin görüşü buydu. Sam daha iyi biliyordu elbette. Büyüğünü kaybetmiyordu. Violet'i özlüyordu. Onun *yaşama sevincini* özlemişti. Onun soğukkanlı iyimser tavrını özlemişti. Ona aşık olduğu andan itibaren hayatını ele geçiren mutlu kaosu özlüyordu.

Sam hâlâ tam olarak ne zaman olduğunu kestiremiyordu. Sadece olduğunu biliyordu. Turtle Beach'e kırık dökük bir adam olarak gelmişti ve yol boyunca bir yerlerde Violet March ve onun tuhaf Dalmaçyalı'sı onu tekrar bir araya getirmişti.

Köpeğini seviyordu ve Cinder'ı geri aldığı için mutluydu. Sorun Dalmaçyalı'sında değil, Sam'in kendisindeydi. Tekrar hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu tatmıştı ve tekrar içine kapanıp izole olmaya geri dönemezdi. Eğer Violet ona bir şans daha verirse -ki emeklilik merkezinde Mavis, Ethel ve Opal'la yüzleştiklerinden beri onunla tek kelime bile konuşmadığı için bu giderek daha şüpheli bir hal alıyordu- bu sefer ona layık olmak istiyordu. Ona güvenmesini istemenin çok şey istemek olduğunu biliyordu ve aynı şeyi yapmaya istekli olduğunu hem kendisine hem de Violet'e göstermesi gerekiyordu. İsteddiği türden bir hayat kurmak için her şeyi riske atmaya hazırdı. Duygu ve olasılıklarla dolu bir hayat.

"Ne oldu Nash?" Sam odadaki tek boş sandalyeye otururken Şef Murray ellerini masasının üzerinde kavuşturdu.

Sam, "Chicago'daki eski departmanıma geri dönmem için bir teklif aldım," dedi.

Murray kaşlarını çattı. "Anlıyorum."

Sam koltuğunda kıpırdandı. "Benim burada yaptığımı çok benzeyen bir itfaiye şefliği pozisyonu için."

"Bu sürpriz oldu," dedi Murray. "Eminim ücret bizim küçük sahil kasabamızda verebileceğimizden çok fazladır ve softbol sezonunun umduğumuz kadar iyi gitmediğini biliyorum..."

Sam bir göz kırpmasına karşı koydu. Patronu bu konuşmanın softbol hakkında olduğunu sanıyordu. Her şey Turtle Beach'te değil miydi?

"Yarın hala bir galibiyet alabiliriz, evlat. Bu bir şampiyonluk maçı ve sen bizim büyük şampiyonumuzsun." Murray başını salladı ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar yüzüne nadir bir gülümseme gelene kadar daha da derinleşti. "Ama kazansan da kaybetsen de gittiğini görmek istemeyiz. Sen iyi bir itfaiye şefisin Nash ve daha da iyi bir adamsın. Departman için bir değer oldun. Umarım TBFD'de kalmayı düşünürsün."

Bu beklenmedik nezaket Sam'i hazırlıksız yakalamıştı. Eğer kararsız olsaydı, bu onu kalmaya bile ikna edebilirdi. Ama Sam kararını çoktan vermişti. Ne istediğini biliyordu. "Aslında, beni normal departmana transfer etmeye istekli olacağınızı umuyordum."

Murray gözlerini kırıştırdı. "Yangınlarla savaşmak mı istiyorsun?"

"Evet, efendim. Biliyorum," dedi Sam. "Gerektiğinde teftişler ve sunumlar yapmaya devam etmekten mutluluk duyacağım, ancak en iyi yaptığım işe geri dönmeye hazırım."

Dört dayanıksız duvarın onu yeni itfaiyeci ailesinin geri kalanından ayırabileceğini düşünerek bir ofiste saklanıyordu. Ne kadar aptal olabilirdi ki? İtfaiye teşkilatı her şeyden önce bir kardeşlik kurumuydu. Bu kelime Sam'in her gün gömleğinin üzerine, kalbinin tam üzerine taktığı TBFD armasının üzerinde yazıyordu.

Yangın. Hizmet. Kardeşlik.

Üçü olmadan birine sahip olamazdınız. Sam sadece Violet'e aşık olmamıştı. Yeni evine aşık olmuştu ve burada yeni bir hayata başlamaya hazırdı. Hâlâ Violet'in yanında olmasını umuyordu.

Bir şekilde, bir şekilde - ama bu asla gerçekleşmezse, Sam yalnız olmadığını biliyordu. Cinder vardı. Griff, Murray ve istasyondaki diğer çocuklar vardı. Yaşlılar merkezindeki o kaçık seksenliklere sahipti. Ve eğer onlardan herhangi biri için hayatını tehlikeye atma zamanı gelirse, bunu gözünü kırpmadan yapacağını biliyordu. Hiç soru sormadan.

Murray ayağa kalktı ve Sam'e elini uzattı. "Bu uzun zamandır duyduğum en iyi haber. Elbette seni itfaiyeci olarak aramızda görmek isteriz."

"Anlaştık o zaman?" Sam sordu.

Murray başıyla onayladı ve sırtışı kulaktan kulağa yayılırken Sam'in elini aşağı yukarı salladı. "Ailemize hoş geldin."

***

"Tanrıya şükür bu sezonun son maçı," dedi Violet son parti Dalmaçyalı keklerin üzerine daha fazla benek koyarken. Kek kamyonu tıka basa doluydu. İstese de Sweetness on Wheels'in içine başka bir pişmiş ürün sığdıramazdı. "Kimin kazandığı umurumda bile değil. Sadece turnuvanın bir an önce bitmesini istiyorum."

"Evet, bundan zaten bahsetmiştiniz." Opal sipariş penceresinden ona baktı.

Yanındaki Ethel başını salladı. "Birkaç kez."

"Çünkü bu doğru." Violet pasta poşetini yere bıraktı ve ellerini fırırlı önlüğünün önüne sildi.

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı Opal.

"Ah, lütfen." Mavis yürütecini cupcake kamyonuna yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı ve açık pencereden Violet'e hançer gibi baktı. "Daha ne kadar böyle devam edeceksin?"

"Ne gibi?" Violet kayıtsızca konuştu.

Mülayimlik artık onun varsayılan ruh haliydi. Bazen gerçek kişiliğini dizginlemek ve sakın biriymiş gibi davranmak için elinden geleni yapmak biraz çaba gerektiriyordu,

Konuşmadan önce düşünen ve kalabalıkta göze çarpmayan sorumlu bir insan. İyi haber, buna alışmaya başlamış olmasıydı. Kötü haber ise.

Kötü haber şu ki, olabildiğince bej olmaya alışmasının nedeni artık çoğunlukla içinde bej rengi hissetmesiydi. Kendini Sam'den uzaklaşmaya zorladığında hissettiğİ kalp kırıklığı o kadar derinlerine işlemişti ki, bunun yerine hiçbir şey hissetmemek için kendini eğitmek zorunda kalmıştı. Neşe yok demek acı yok demektir. Mutluluk yoksa üzüntü de yoktu. Aşk yoksa kayıp da yoktu.

En azından inanmak istediğİ buydu. Ne zaman bunun doğru olduğuna kendini inandırır, Sprinkles köpek plajında ondan kaçıyor ve ayaklarında yaylar varmış gibi dalgalarla boğuşuyordu. Dalmaçyalı'nın tatlı benekli yüzündeki şaşkınlık ve katıksız sevinç, sörf yaparken Violet'in hislerini asla boşa çıkarmazdı. Hâlâ bir kalbi vardı. Ve ne kadar savaşır, o kalp hâlâ Sam Nash için atıyordu.

"Bunun gibi." Mavis, Violet'in genel çevresini işaret etti. "Eski halinin hayaleti gibisin. Bu şekilde yaşayamazsın, Violet. Sanki gözlerimizin önünde yok oluyorsun."

"Aşktan vazgeçmek istediğini biliyoruz canım. Ama sanki hayattan vazgeçmiş gibisin," dedi Opal.

Ethel şapşal köpük parmaklarından birinin ucuyla gözlerini sildi. "İzlemesi zor, tatlım. Babanın da senin için istediğİ şeyin bu olmadığını biliyorsun. Ya da kardeşlerinin. Onlar seni olduğun gibi seviyorlar."

"yleydi," diye düzeltti Mavis. "Seni *olduğun* gibi seviyorlar. Olmaya çalıştığın bu yeni insanı kimse tanımıyor."

"Yaşlılar merkezinin diğerkakinlerinin bile kafası karıştı. Dn yoga dersinde cinayet kurbanı pozuna tamamen farklı bir şey dedin," dedi Ethel.

Violet kollarını kavuşturdu. "Ben ona *Shavasana* dedim. Bunun için uygun kelime bu."

Mavis gözlerini devirdi. "Bir kişi bile neden bahsettiğinizi anlamadı."

"Violet, canım, yogaya doğru düzgün egzersiz olduğu için gitmiyoruz. Sen eğlenceli hale getirdiğin için gidiyoruz." Opal omuz silkti.

Lanet olsun bu kadınlara. Violet'in giderek kırılmanlaşan soğukkanlılığını kırmak için ne söyleyeceklerini hep biliyorlardı.

Başını salladı. "Güzel. Cinayet kurbanı pozu. Not edildi."

"Güzel. Şimdi Sam konusunda ne yapacaksın?" Mavis yürüteğini biraz geri çekerek kek fırlatma menziline çıktı.

Violet, Sam hakkında konuşmayı sevmezdi. Asla. Ve bunu burada, tüm kasabanın önünde yapmayı kesinlikle istemiyordu. "Mavis, lütfen yapma. Şu anda Sam hakkında konuşamam. Bunu biliyorsun."

". Zaten yerimize geçmemiz gerekiyor ve senin de satman gereken kekler var." Mavis yaklaştı ve sesini sahte bir fısıltıya indirdi. "Ama bil diye söylüyorum, Hoyt Hooper Sr. Hoyt Hooper Jr'dan, o da Griff Martin'den Sam'e Chicago'da bir iş teklif edildiğini duymuş. Dün bu konuda Şef Murray ile kapalı kapılar ardında büyük bir toplantı yapmış."

Violet'in kafasındaki tüm kan ani bir *hışımla* dışarı fırlamış gibiydi. Ayaklarının üzerinde sallandı. "Sam Turtle Beach'ten mi ayrılıyor? Ne zaman?"

Mavis omuz silkti. "Tek bildiğim bu, canım. Kasaba dedikodularına asla kulak asmadığımı biliyorsun."

Violet ağlayacak gibi hissetmeseydi kahkahalarla gülerdi. Mavis Turtle Beach dedikoduları için *yaşadı*.

Violet'in boğazı düğümlendi. Sam gidiyor muydu? Gidemezdi. Ada onsuz ve Cinder'sız aynı olmazdı. Turtle Beach artık iki Dalmaçyalı kasabasıydı. Bunu herkes biliyordu. Ne düşünüyordu ki?

Bu seni , unuttun mu?

Gözlerini kapadı ve bej renkli şeyler düşünmek için elinden geleni yaptı ama renk patlamaları uyuşukluğu yarıp geçmeye devam etti. Neyse ki, bir sürü

onu en uygunsuz yeniden uyanışından uzaklaştırmak için uğraşması gereken müşteriler.

Violet'in sadece önümüzdeki birkaç saati atlatması gerekiyordu ve sonra her şey yoluna girecekti. Sam gitse ne olurdu? Violet'in Sam'den önceki hayatı gayet kabul edilebilirdi. Hatta mutluydu. Hayatını tamamlamak için robotik bir Dalmaçyalıya sahip sert yüzlü bir itfaiye şefine ihtiyacı yoktu.

Ancak Dalmaçyalılar yer değiştirdiğinde Cinder gerçekten kabuğundan çıkmıştı. Aynı şekilde Sprinkles da bir iki şey öğrenmişti. Ve Sam haftalardır ona kaşlarını çatmamıştı. Aslında, Sam'in ona oldukça hoşuna gitmişti, sanki o mükemmel bir şekilde buzlanmış bir kekti ve Sam hayatı boyunca ekmek ve sudan başka bir şey yememişti.

"Aman Tanrım," dedi Violet yüksek sesle.

Sprinkles pembe sandığında doğruldu ve başını eğdi.

"Sam ve ben yer değiştirdik, tıpkı sen ve Cinder gibi." Violet bir elini karnına bastırdı. Birden midesi bulanmış gibi hissetti. "Ama onun rahatlatıcı öngörülebilirliğine eşlik edecek onurum ve kahramanlığım yok. Ben sadece..."

Mavis nasıl ifade etmişti?

Eski halinin hayaleti... Gözlerimizin önünde yok oluyorsun.

Tanrım, Mavis haklıydı.

Birbiri ardına kek satarken Violet'in içinde bir panik havası esiyordu. Bir şeyler yapmalıydı ama ne? Maç çoktan başlamıştı. Tribünler tıklım tıklımdı ve polis departmanı şimdiden üç sayı öndeydi. Babası ve kardeşleri muhtemelen kendilerini kaybetmişlerdi. Violet, Sam'le girdiği bahsi iptal etmemiş olsaydı, kendisi de çok mutlu olacaktı.

Oyun devam etti ve her devre değişikliğinde Violet'in kek kamyonunun üzerinde asılı duran kıyamet duygusu daha da yoğunlaştı. Daha ağır. Ya Sam turnuvayı bitirmek için kasabada kalsaydı? Bu onun yapacağı onurlu bir şey gibi görünüyordu. Violet'in bildiği tek şey, Sam'in

Island Pizza'daki zafer partisinden hemen sonra. İtfaiyeciler kaybetseydi, daha erken bile çıkabilirdi.

Violet'in onu kalmaya ikna edebilmesi için aklına gelebilecek tek bir şey vardı; çok geç olmadan ona gerçekten neler hissettiğini söyleyecek kadar dikkatini çekmenin kesin bir yolu.

Sprinkles'ın pembe sandığına doğru yürüdü. Dalmaçyalı ayağa fırladı ve sanki *beni içeri koy koç* der gibi kapıyı pençeledi.

Violet kasanın kilidini açtı ve kek kamyonunun kapısını ardına kadar açtı. Sprinkles bir anda havalandı, softball sahasının ortasına koştu ve Violet'in daha önce hiç duymadığı kadar yüksek sesle havlayarak sahanın etrafında koşmaya başladı.

Tribünlerdeki herkes ayağa kalkıp tezahürat yaparken, oyuncular da yaptıkları işi bıraktı. Hakem düdüğünü sertçe çaldı.

Koç Murray bağırdı, "Müdahale! Müdahale! Hükmen yenildiler!"

Ancak bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Cinder yedek kulübesinden fırladı ve Sprinkles'ı sahanın etrafında kovalamaya başladı.

"Sahada iki Dalmaçyalı var," diye bağırdı hakem. "Tekrar ediyorum, sahada iki Dalmaçyalı var!"

Kaos hüküm sürüyordu ama bu çılgınlığın ortasında Violet, Sam'in kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Ortada, orta sahanın zümrüt yeşili çimlerinde buluştular.

"Gitme," diye ağzından kaçırıldı.

Sam'in kaşları çatıldı. "Hiçbir yere gitmiyorum, aşkım."

Aşk... Violet'in kalbi kabardı. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar bej hissetmemişti. "Mavis bana Chicago'ya geri döneceğini söyledi."

Sam'in dudakları bildiği ve çok sevdiği orantısız gülümsemeye dönüştü. "Mavis, Opal ve Ethel'in söylediği hiçbir şeye inanmamayı uzun zaman önce öğrendiğimizi sanıyordum."

Violet güldü. "Belki de bu doğru bir fikri vardı."

"Sadece bu seferlik mi?" Sam başını salladı. "O çılgın arkadaşlarının pek çok konuda haklı olduğunu anlamaya başladım."

Kollarını ona dolayıp kendine çekti ve Violet hayatı boyunca aynı küçük adada yaşamış olsa da sonunda evine dönmüş gibi hissetti. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Seni sevdiğim gerçeği gibi." Dudaklarına şefkatli, saygılı bir öpücük kondurdu ve ağzına doğru fısıldadı, "Sen benim hayatımı kurtardın, Violet March."

"Pek sayılmaz. Önce seni yakmıştım, hatırladın mı?"

"Mutfak meşalesinden bahsetmiyorum. Genel olarak söylüyorum. Buraya geldiğimde bir kabuk adamdım ve sen beni kurtardın. Sen olmak istediğim her şeysin Violet. Beni hayata döndürdün."

Violet'in dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve yıkılmamak için parmak uçlarını ağzına bastırdı. "Yani benim çok fazla olduğumu düşünmüyor musun? Çok..."

"Aptal kadın, bence sen olduğun gibi mükemmelsin." Ve sonra onu herkesin önünde tekrar öptü ve Violet'in umurunda bile değildi.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Sam tek dizinin üzerine çöktü ve Violet'in elini tuttu. "Violet March, bu akşamki İtfaiyeci Balosu'na benimle birlikte katılır mısın?"

"Evet!" Güldü. "Evet, tabii ki."

"Durun, bekleyin bir dakika. Burada neler oluyor?" dedi şaşkın bir Koç Murray yaklaşırken.

Violet'in babası diğer yönden onlara doğru yürüdü. "Aman Tanrım. Tarihin tekrerrür etmesi gibi bir şey."

Sam tekrar ayağa kalktı. "Violet ve ben bu akşam birlikte İtfaiyeci Balosu'na gidiyoruz."

"Birbirimize aşışız." Violet babası ve itfaiye şefi arasında bir ileri bir geri işaret etti. "Siz ikiniz bununla başa çıkmak zorundasınız. Bunun sizin saçma kan davanızla hiçbir ilgisi yok."

"Pshhhhh." Babası Koç Murray'e kaşlarını çattı. "Bu kavga onun fikriydi, benim değil."

"Özür dilerim. Öyle değildi. Siz başlattıktan sonra..." Murray Violet'e baktı ve sessizleşti.

Violet babasının bakışlarını aradı. "Baba? Neden bahsediyor? Ve bu sefer konuşmadan kaçmaya çalışma. Bana yıllar önce neler olduğunu anlat."

"Ed," dedi Murray. "Belki de zamanı gelmiştir."

Babası iç çekti. "Her şey Murray'in annene o hırçın Dalmaçyalıyı vermesiyle başladı."

"Polkadot?" Violet'ın nefesi kesildi. "Annemin Dalmaçyalı'sının geldiği yer orası mı?"

"Köpeği ona ben verdim, evet." Murray başını salladı. "Ve o yavruyu tüm kalbiyle sevdi, ama bu onu benimle daha iyi olacağına ikna etmeye yetmedi. Babanı o çılgın köpeği sevdiğinden daha çok seviyordu."

"O köpek beni hiç sevmedi." Babası başını salladı. "Polkadot'un Adeline'in Murray ile evlenmesi gerektiğini düşündüğüne eminim."

Violet gözlerini iki adama dikti. "Yani bana bu çılgın softball kavgasının, ikinizin otuz yılı aşkın süredir bir Dalmaçyalı hakkında yaptığınız bir tartışma yüzünden başladığını mı söylüyorsunuz?"

Koç Murray omuz silkti. "Evet."

"Hayır." Violet'ın babası başını salladı.

Sam güldü. "Hâlâ anlaşıyorlar."

"Bu doğru değil evlat." Murray, Violet'in babasına sorgulayıcı bir bakış attı. "Sanırım ikiniz de siz iki çılgın çocuğun birbirine ait olduğunu söyleyebiliriz. Turtle Beach'teki hemen hemen herkes Sam'in yanında bir Dalmaçyalı ile kasabaya geldiğini gördü. Ne diyorsun Ed?"

"Violet mutluysa, ben de mutluyum." Ed March Violet'e şefkatli bir gülümseme verdi. "Belki de geçmişi geçmişte bırakmanın zamanı gelmiştir."

"*Nihayet.*" Violet Sam'in elini tuttu ve Sam de elini sıktı.

"Sanırım bu gelecek yıl artık softball yok demek?" dedi Sam.

Murray ve Ed içinde ona doğru döndüler. "Dilini ısır evlat," dedi Murray.

"Silahlar ve Hortumlar Turtle Beach'te asla bitmeyecek." Ed başını salladı.

"Asla."

Violet, "üzerinde anlaştıkları bir şey var," dedi.

Ve sonra Sam onu kucağına alıp, Cinder ve Sprinkles ayaklarının dibinde zıplayıp dururken, hangi Dalmaçyalı'nın hangisi olduğunu anlayamayana kadar döndürdü.

Tam da sevdiği gibi.

Teşekkür

Bu kitap uzun zamandır geliyordu! En sevdiğim Disney filmlerinden birine dayanan bir romantik komedi yazma fikriyle başladı ve Florida, Fort Lauderdale'deki bir romantik yazar gezisinde Sourcebooks Casablanca'nın Yayın Direktörü Deb Werksman ile tanıştığımda bunun için doğru yayınevini bulduğumu biliyordum. Deb'in *A Spot of Trouble* için duyduğu heyecan benim için dünyalara bedeldi ve Casablanca'ya giden yolu bulduğum için çok heyecanlıyım.

Büyük bir köpek sever olmam muhtemelen sürpriz değildir. Hiç Dalmaçyalı köpeğim olmadı ama oğlum Cameron'ın çocukluğuna dair en güzel anılarımdan bazıları, o anaokulundayken Noel tatillerinde *101 Dalmaçyalı*'nın canlı aksiyon versiyonunu izlemiş olması. McDonald's'ın o Aralık ayında Happy Meal'lerinde 101 farklı Dalmaçyalı oyuncak vardı ve o ay çok fazla tavuk nugget yediğimizi doğrulayabilirim. Klasik hikayeleri alıp onlara yeni ve tuhaf yorumlar katmayı seviyorum ve bu hikayeyi yazmak başından sonuna kadar tam bir keyifti.

Deb'e ve Sourcebooks Casablanca'daki tüm ekibe teşekkür ederim. Ve her zaman olduğu gibi, harika menajerim Elizabeth Winick Rubinstein'a ve McIntosh & Otis'teki herkese teşekkür ederim. Ayrıca bana itfaiye köpeği Cinder fikrini verdiği için üvey babam Lanny Cunningham'a da büyük bir minnet borcum var. Lanny LA County'den emekli bir itfaiyeci ve ailemizin gerçek hayattaki kahramanı.

Bu kitap okuyucularım için, bir köpeği sevmiş olan herkes için ve kendini fazla ya da eksik hisseden her bir kişi için

Farklı. Sen olduğun gibi mükemmelsin.

xoxo Teri

Yazar Hakkında

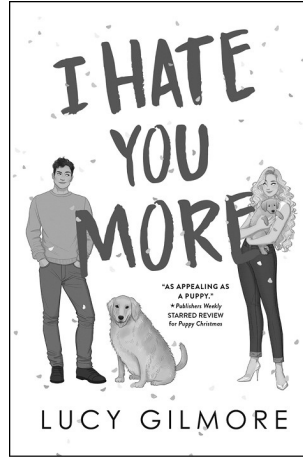
USA Today çoksatan yazarı Teri Wilson, tuhaf bir dokunuşla iç ısıtan çağdaş romantizm yazıyor. Teri'nin kitaplarından üçü Crown Media tarafından Hallmark Channel Orijinal Filmlerine uyarlanmıştır; bunlar arasında *Unleashing Mr. Darcy* (artı devamı *Marrying Mr. Darcy*), *The Art of Us* ve *Sleigh Bell Sweethearts* kitabından uyarlanan *Northern Lights of Christmas* bulunmaktadır. Ayrıca *The Bachelor's Baby Surprise* adlı romanıyla romantik kurguda mükemmellik dalında prestijli RITA Ödülü'nün sahibidir.

Teri'nin sevimli hayvanlara, güzel elbiselere ve Audrey Hepburn filmlerine karşı büyük bir zaafı var ve İngiliz kraliyet ailesini takip etmeyi seviyor.

Onu sosyal medyada ziyaret etmekten ve bağlantı kurmaktan çekinmeyin! Ayrıca BookBub ve Goodreads'te kitaplarını ekleyebilir ve paylaşabilirsiniz.

SENDEN DAHA ÇOK NEFRET EDİYORUM.

Yazar Lucy Gilmore'dan "Ateş, mizah ve kalbi harmanlayan romantizm" (*Booklist*). Ona gösteride kimin en iyi olduğunu gösterecek...

Ruby Taylor on sekiz yaşına bastığı gün yarışma hayatını bıraktı ve bir daha asla arkasına bakmayacağını düşündü. Ancak eski bir arkadaşı, sevgili golden retriever'ını yaklaşan West Coast Canine Classic'te göstermesi için ona yalvarınca, Ruby isteksizce topuklu ayakkabılarını giyer ve işe koyulur.

Keşke bu sevimli tembel köpeğin kendisini neye bulaştırdığını tam olarak bilseydi.

"Ateş, mizah ve kalbi harmanlayan bir romantizm."

-Booklist

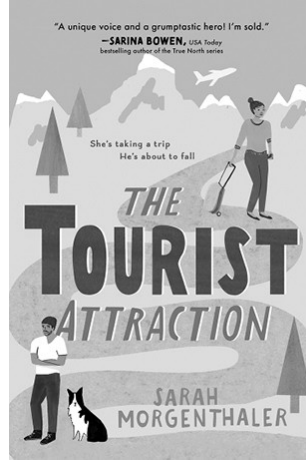
"Bir köpek yavrusu kadar çekici."

-Publishers Weekly, Yıldızlı Eleştiri, Puppy Christmas için

Sourcebooks'un kitapları ve yazarları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: sourcebooks.com

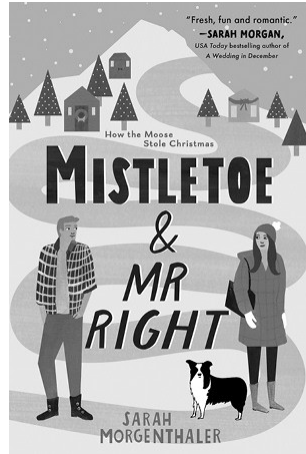
MOOSE SPRINGS, ALASKA

Büyük bir kalbi olan küçük bir kasaba ve siyah ayıların size bakmak için takıldığı tek dünya standartlarında tatil yeri olan Moose Springs, Alaska'ya hoş geldiniz.

Turistik Cazibe Merkezi

Alaska'daki küçük Moose Springs kasabası ile dağın tepesindeki lüks tatil köyü arasında toprağa oyulmuş bir çizgi vardır. Turist Zoey Caldwell kasabaya gelene kadar Graham Barnett bu çizgiyi geçmemesi gerektiğini biliyordu. Ama Graham ve Zoey'nin dünyaları çarpıştığında, mahalledeki geyik bile onları durduramaz...

Ökseotu ve Bay Doğru

Rick Harding'in hayalindeki kız. Ne yazık ki sosyetik Lana Montgomery, iyi niyetiyle yerel halkı kızdırmıştır. Nadir görülen (ve kindar) beyaz bir geyik her gece tatil süslerini yok etmeye başladığında, Lana, Rick ve tüm Moose Springs Noel'i, kasabayı... ve birbirlerini kurtarmak için birlikte çalışmak zorundadır.

Manzaranın Tadını Çıkarın

Hollywood yıldızı River Lane, belgesel film yapımcısı olarak kendini yeniden yaratmaya çalışmaktadır. Dağcı ve Moose Springs'in sadık yerlisi Easton Lockett, River ve film ekibini vahşi doğaya götürdüğünde... ne ters gidebilir ki?

"Eşsiz bir ses ve huysuz bir kahraman! Ben satıldım."

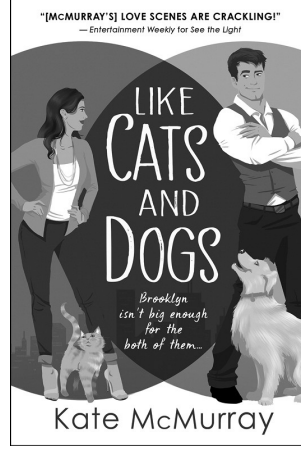
-Sarina Bowen, USA Today çoksatan yazarı

Sourcebooks'un kitapları ve yazarları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: sourcebooks.com

KEDILER VE KÖPEKLER GIBI

Whitman Sokağı Kedi Kafe'de her şey mükemmeldi, ta ki yeni komşu taşınana kadar...

Yeni veteriner Caleb Fitch, Whitman Sokağı Kedi Kafe'nin bitişiğine taşınıp kafe sahibi Lauren Harlow'la ters düşünce Brooklyn'in bu mahallesinde işler karışmaya başlar. Lauren'ın mahallenin yeni veterinerine öğreteceği birkaç şey vardır ve yavru kedileri kurtarmak sadece bir başlangıçtır...

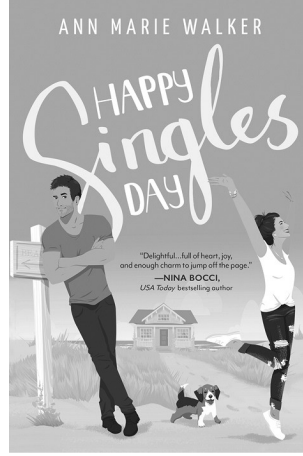
"Hem şehvetli bir sıcaklık hem de keskin bir mizah arzulayan okurlar, bu kitabı edebi bir kedi nanesi olarak bulacaklar."

-Booklist

Sourcebooks'un kitapları ve yazarları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: sourcebooks.com

MUTLU BEKARLAR GÜNÜ

**Yazar Ann Marie Walker'dan komik ve taze bir romantizm
kutlanacak bir şey!**

Sertifikalı bir Profesyonel Düzenleyici olarak Paige Parker'ın dünyasında her şey olması gerektiği gibidir. Mükemmel bir daire, mükemmel bir ofis, mükemmel bir hayat. Ve şimdi, Bekarlar Günü'nü kutlamak için sevimli bir B and B'de planlanan mükemmel bir tatil.

Artık kullanılmayan bir pansiyonun sahibi olan Lucas Croft'un hayatı basit ve sessizdir. Sadece kendisi ve beş yaşındaki kızı vardır ve bu da onun hoşuna gitmektedir. Ancak Paige, Lucas'ın iyi niyetli kız kardeşinin onun haberi olmadan listelediği bir odayı ayırttığı anda, iki dünya çarpışır. Bir hafta boyunca birlikte hayatta kalabilirlerse, ikisinin de tam olarak neyi kaçırdığını keşfedebilirler.

**"Kalp, neşe ve sayfalardan fırlayacak kadar cazibe dolu,
son derece keyifli bir aşk romanı."**

-Nina Bocci, *USA Today* çoksatan yazarı

Sourcebooks'un kitapları ve yazarları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: sourcebooks.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

